

ΟΡΦΕΩΣ

*** ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ ***

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΟΡΦΕΩΣ

* ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ *

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

- ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ, ΜΕ ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ «ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΩΝ» ΛΕΞΕΩΝ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΤΟ ΕΞΑΜΕΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ.
- ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΛΕΞΕΩΝ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΘΕΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟ ΤΟ ΜΕΤΡΟ.
- ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΑΝΘΑΣΜΕΝΩΝ ΤΟΠΩΝΥΜΙΩΝ.
- ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΣΥΜΦΩΝΗ ΜΕ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, ΑΛΛΑ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΙΝΕΙ ΝΟΗΜΑ.
- ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΠΤΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΤΑΙ ΜΕΤΡΙΚΟ ΧΑΣΜΑ.
- ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΩΝ ΣΤΙΧΩΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 4000 ΧΡΟΝΙΑ.
- ΑΝΑΛΥΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΣΤΙΧΩΝ , ΕΤΣΙ ΩΣΤΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΝΟΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, ΑΛΛΑ ΠΡΩΤΙΣΤΑ ΜΕΤΡΙΚΗ.

Ὅρφως Ἀργοναυτικά Ἀρχαίο Κείμενο-μετάφραση

Συγγραφέας : Σωτήρης Σοφιάς

Ἐπιμέλεια ἔξωφύλλου καί ὀπισθοφύλλου: Σωτήρης Σοφιάς

Ἐπιμέλεια κειμένου: Γκαγιάννη Ἀνεζίνα

Σχεδιασμός: Σπύρος Ψαθᾶς

ISBN:978-960-6884-26-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΝΟΩΝ

Copyright © 2010

Τό βιβλίό αὐτό ἀποτελεῖ πνευματική περιουσία τῆς Αἴνας Ἑλληνικῆς Παιδείας καί γιά ἐκπαιδευτικούς σκοπούς ἐπιτρέπω τήν ἀναδημοσίευση ὀλόκληρης ἢ μέρους τῆς παρούσης μελέτης μέ ὅποιοδήποτε τρόπο καί χωρίς τήν γραπτή ἄδεια μου, μέ μόνο ἀπλή ἀναφορά τοῦ ὀνόματός μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	6
ΑΦΙΕΡΩΣΗ.....	7
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ.....	8
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	9
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙΛΩ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	10
ΤΟ ΜΕΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ.....	21
ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ.....	28
ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ.....	179
Α.ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ.....	179
Β.ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ.....	186
Γ.ΒΟΤΑΝΑ.....	189
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	191

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θά ήθελα νά ευχαριστήσω όσους βοήθησαν στην ύλοποίηση ενός δύσκολου έργου.

Τήν σύζυγό μου Άνεζίνα για τήν πολύτιμη βοήθειά της στό γράψιμο τοῦ κειμένου στόν ύπολογιστή καί για τήν φιλολογική διόρθωση τοῦ βιβλίου.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Τό παρόν βιβλίο αφιερώνεται σέ όλους τους ἐρευνητές τοῦ κόσμου πού ἀσχολοῦνται μέ τήν ἱστορία τῆς Ἑλλάδας καί πού συνεχίζουν νά τήν ἀγαποῦν ἀκόμη καί νά θέλουν τό καλό της σέ καιρούς δύσκολους.

Ἰδιαίτερα σέ αὐτούς πού διδάσκουν τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Γλῶσσα στά Πανεπιστήμια ὅλου τοῦ κόσμου, ἐνάντια στό κατεστημένο καί σέ πιῆσμα ὅλων αὐτῶν πού προσβλέπουν στήν ἐξαφάνιση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αὐτοί γιά μένα εἶναι πιό Ἑλληνες ἀπό ἐμᾶς πού «καταφέραμε» τήν τελειότερη γλῶσσα πού μίλησε ποτέ ὁ ἄνθρωπος νά τήν ἀπαξιώσουμε τελείως. Εὐχομαι τά βιβλία μου νά βροῦν τή θέση πού τούς ἀρμόζει στίς βιβλιοθηκῆς τῶν σπουδαίων αὐτῶν «Ἑλλήνων».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο συγγραφέας του παρόντος βιβλίου γεννήθηκε στην Κόρινθο τό 1961. Τελείωσε τή μέση έκπαίδευση στή γενέθλια του πόλη τό 1979. Συνέχισε ανώτατες σπουδές στό ΕΜΠ, στό τμήμα τών Τοπογράφων Μηχανικῶν, ἀπό ὅπου ἀποφοίτησε τό 1985. Υψηρέτησε τή θητεία του στό Μηχανικό σάν ἔφεδρος ἀξιωματικός.

Ἡ μεγάλη του ἀγάπη ὑπῆρξε πάντα ἡ ζωγραφική μέ τήν ὁποία ἀσχολεῖται ἀπό μικρό παιδί, ἔχοντας φιλοτεχνήσει πολλές ἐλαιογραφίες, ἀκουαρέλες καί σκίτσα.

Ὁ ἔρωτας ὅμως τῆς ζωῆς του ἦταν καί εἶναι ἡ ἀστρονομία. Τρία τηλεσκόπια ἔχουν ἀποτελέσει τό μέσο γιά τήν ἐξερεύνηση του θαύματος του οὐρανοῦ, ἐνῶ πολλά βιβλία ἀστρονομίας κοσμοῦν τή βιβλιοθήκη του.

Συγγραφέας τῶν βιβλίων τό «Μυστήριο της Σελήνης» «Κώδικας Ἄστρο του Ἰησοῦ», «Ὁρφέας καί Ἀργοναυτική ἐκστρατεία» καί «Κένταυροι», ἀρθρογραφεῖ σέ περιοδικά τῶν ἐκδόσεων ΝΟΩΝ, ἐνῶ κατά καιρούς ἄρθρα του φιλοξενοῦνται καί σέ περιοδικά του ἐναλλακτικοῦ χώρου.

Ἡ ἀνήσυχη φύση του τόν ὀδήγησε τά τελευταῖα δέκα χρόνια στά γοητευτικά μονοπάτια τῆς ἀναζήτησης καί τῆς ἔρευνας. Ἡ μεγάλη ἀγάπη του γιά τήν ἀρχαία Ἑλλάδα καί τήν ἀξεπέραστη ἀρχαία Ἑλληνική Γλώσσα τόν ἔκανε νά ἀσχοληθεῖ μέ τίς διδασκαλίες τῶν μεγάλων φιλοσόφων καί τήν ἀποκωδικοποίηση ἀστρονομικῶν καί γεωγραφικῶν πληροφοριῶν πού ἀναφέρονται στά ἀρχαία Ἑλληνικά κείμενα.

Ἐπικοινωνία μέ τό συγγραφέα: www.sotirissofias.blogspot.com,
e-mails: sotosofias@yahoo.gr, sotosofias@gmail.com

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σάν συμπλήρωμα τοῦ βιβλίου *ΟΡΦΕΑΣ & ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ*, θεώρησα απαραίτητο νά ξαναγράψω τό βιβλίο *ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ* (ἀρχαῖο κείμενο-μετάφραση), χρησιμο-ποιῶντας τό ἀρχαῖο κείμενο πού ὑπάρχει στό διαδίκτυο καί στό site τῆς Wikipedia –Ὁρφεως Ἀργοναυτικά (γιά ἀκόμη μία φορά προσφέρει ἐξαιρετικό ἔργο καί ἔχει ἐξελιχθεῖ ἀπαραίτητο ἐργαλεῖο στίς μελέτες μου) καθώς καί τήν μετάφραση τοῦ κειμένου ἀπό τό πολύ καλό site:

<http://www.hellasforever.gr/arkaiafilosofia.html>

Φυσικά χωρίς τίς 2 αὐτές πηγές θά ἦταν ἀδύνατον νά ξαναγράψω ἀπό τήν ἀρχή τά κείμενα, τόσο τά ἀρχαῖα ὅσο καί τή μετάφραση, ἀφοῦ θά ἦταν ἐξαιρετικά ἐπίπονο καί κυρίως χρονοβόρο. Πῆρα λοιπόν τό ἀρχαῖο κείμενο ἀπό τή Wikipedia, πού εἶναι γραμμένο σέ μονοτονικό καί μέ τό πρόγραμμα Magenda τό μετέτρεψα σέ πολυτονικό. Φυσικά γιά νά ἀποφύγω τυχόν σφάλματα, κάθε στίχο ἀπό τήν Wikipedia-Ὁρφεως Ἀργοναυτικά τόν συνέκρινα μέ τόν ἀντίστοιχο ἀπό τά Ἀργοναυτικά τῶν ἐκδόσεων τοῦ Πύρινου Κόσμου καί ἔκανα τίς ἀπαραίτητες διορθώσεις, εἰδικά στήν ἀρίθμηση κάποιων στίχων πού στή Wikipedia βρέθηκαν ἀνακατεμένοι. Ἄρχισα λοιπόν νά διαβάζω προσεκτικά τή μετάφραση καί νά τήν προσαρμόζω ἀπόλυτα στό ἀρχαῖο κείμενο, κάνοντας ὅλες τίς ἀπαιτούμενες ἀλλαγές.

Ἡ ἀνάγκη γι' αὐτό τό βιβλίο προέκυψε μετά ἀπό αἴτημα πολλῶν φίλων, πού μέ ρωτοῦσαν γιά τό πού μποροῦν νά βροῦν τά Ὁρφικά. Ὅμως καί τά 4 βιβλία πού μελέτησα, τά Ὁρφικά τῶν Ἐκδόσεων Πύρινος Κόσμος (κυρίως), τά Ὁρφικά τῶν ἐκδόσεων Λιακόπουλου, τά Ὁρφικά σέ ἀπόδοση Τώνιας Μαρκετάκη καί τά Ὁρφικά του Ι. Πασσά, ἔχουν ἀρκετές διαφορές μεταξύ τούς τόσο στό ἀρχαῖο κείμενο ὅσο καί στή μετάφραση, ἀρκετές ἀσυνταξίες σέ σημεῖο πού ὅσες φορές καί νά διαβάσει κανεῖς κάποιους στίχους, δέν μπορεῖ νά βγάλει νόημα. Φυσικά τά *Ἀργοναυτικά* δέν μπορεῖ νά τά γράψει κάποιος πού δέν ἔχει μελετήσῃ τόν μέγιστο γεωγράφο τῆς ἀρχαιότητος, τόν Κλαύδιο Πτολεμαῖο. Γιά μένα ἕνας ἀπλός φιλόλογος ἢ ἐρευνητής χωρίς γνώσεις γεωγραφίας & χαρτογραφίας, πολύ δύσκολα θά μπορέσει νά ἀποδώσει σωστά τίς περιοχές τῆς γῆς χωρίς παρερμηνεῖες.

Ἐπίσης δέν μπορεῖ νά γράψει τά *Ἀργοναυτικά* κάποιος πού δέν ἔχει μελετήσει τό μέτρο τῶν Ὀρφικῶν κειμένων, διότι ἡ φαινομενική ἀσυνταξία πού ὀδηγεῖ σέ πολλές παρερμηνεῖες στήν μετάφραση, εἶναι στή πραγματικότητα «μετρικός κανόνας», ἀφοῦ οἱ λέξεις ἀκολουθοῦν πιστά τό μεικτό δακτυλικό ἑξάμετρο. Αὐτό γιά μένα εἶναι τό πρόβλημα μέ τίς μεταφράσεις τῶν *Ἀργοναυτικῶν* καί γενικά τῶν *Ὀρφικῶν*. Μεταφράζουν κατά γράμμα τό ἀρχαῖο κείμενο καί σέ κάποιες ἐνότητες δέν βγαίνει ἀπολύτως κανένα νόημα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ἐνα στοιχεῖο πού παρατήρησα στό ἀρχαῖο κείμενο εἶναι ὅτι ἐνῶ ὑπάρχει τελεία, ἡ ἐπόμενη πρόταση ἄλλοτε ξεκινάει ἀπό κεφαλαῖο γράμμα καί ἄλλοτε ἀπό μικρό. Φυσικά τό σωστό εἶναι νά ξεκινάει ἀπό κεφαλαῖο καί γι' αὐτό ἔκανα τό αὐτονόητο. Διόρθωσα ὅλες τίς προτάσεις ἔτσι ὥστε ὅταν προηγεῖται τελεία, νά ξεκινοῦν πάντοτε μέ κεφαλαῖο γράμμα. Μέ μικρό ξεκινάει μόνο ὅταν ἔχουμε ἄνω τελεία, ὅπως καί πράγματι συμβαίνει στό ἀρχαῖο κείμενο.

Κάτι ἄλλο πού ἐπίσης ἔχει ἐφαρμοστεῖ σέ λίγες μόνο περιπτώσεις εἶναι ὁ **ἀναβιβασμός τόνου** (προφανῶς ἔχει ξεχαστεῖ). Ὅταν ὑπάρχει λέξη πού τονίζεται στήν προπαραλήγουσα ἢ περισπᾶται στή παραλήγουσα καί ἡ ἐπόμενη λέξη εἶναι μονοσύλλαβη (συνήθως σύνδεσμος ἢ μόριο), τότε ὁ τόνος τῆς μονοσύλλαβης ἀναβιβάζεται στή λήγουσα τῆς προηγούμενης (π.χ. λισσόμενός με, Λημνόν τε). Φυσικά ὅποτε ἔπεφτε στήν ἀντίληψή μου αὐτό τό φαινόμενο, τό διόρθωνα. Ὅμως παρ' ὅλο πού τό ἔλεγα ἀρκετές φορές, πιθανόν νά μοῦ ἔχει διαφύγει κάποια περίπτωση.

Τέλος, συμβουλευόμενος τό Ὀμηρικό λεξικό τοῦ καθηγητοῦ Κώστα Παπαγεωργίου, ἐπιβεβαίωσα ὅτι ὅλες οἱ λέξεις πού ξεκινοῦν μέ **ϱ**, παίρνουν δασεῖα. Στό ἀρχαῖο κείμενο δέν ὑπάρχει πουθενά δασυμένη λέξη ἀπό **ϱ**. Πιθανότατα ὅταν τό πρωτοέγραψε ὁ ἀείμνηστος Πασσᾶς σέ γραφομηχανή τῆ δεκαετία τοῦ ἐξήντα, σαφέστατα δέν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα πού ὑπάρχει σήμερα μέ τούς ὑπολογιστές καί τίς γραμματσοειρές π.χ. Linotype & Unicode, ὅπου πανεύκολα βρῆκα τό **ϱ** καί τό **Ρ** καί μέ μιά μακροεντολή ἔκανα ἀμέσως τήν ἀντικατάσταση.

ἔχοντας λοιπόν προσδιορίζει ὅλη τήν διαδρομή τῶν Ἀργοναυτῶν μέτρο πρὸς μέτρο καί ἔχοντας ἀναλύσει γιά πρώτη φορά σέ ἐπίπεδο μελέτης, τό μέτρο ὅλων τῶν στίχων, γιά μένα ἦταν εὐκόλο, νά ἐπιχειρήσω μία βελτίωση στήν ὑπάρχουσα μετάφραση πού νά εἶναι ἀπόλυτα πιστή, πού σέ κάποια σημεία της ὅμως νά εἶναι ἐλεύθερη διότι ἀλλιῶς δέν βγαίνει νόημα, ἀλλά καί νά προχωρήσω ἀκόμη ἓνα βῆμα παραπέρα: Νά ξαναγράψω μετά ἀπό 40 αἰῶνες ὅλους τους κατεστραμμένους στίχους τῶν **Ὀρφικῶν**. Φυσικά ἀπό τή στιγμή πού εἶχα κατανοήσει ἀπόλυτα τό μέτρο τῶν **Ὀρφικῶν**, δέν ἦταν πολύ δύσκολο νά γράψω τούς χαμένους στίχους, φροντίζοντας νά διατηρήσω τό ἑξάμετρο, ἀλλά καί τή συνάφεια τῶν στίχων μέ τούς προηγούμενους καί τούς ἐπόμενους.

Στό ἀρχαῖο κείμενο ὑπάρχουν μέ ἔντονα γράμματα οἱ λέξεις πού ἄλλαξα ἢ προσέθεσα, ἔτσι ὥστε **ΟΛΕΣ** οἱ λέξεις νά ἀκολουθοῦν ἀπαρέγκλιτα τό ἑξαμετρικό σύστημα. Μέσα σέ παρένθεση, ἀκριβῶς δίπλα στά ἔντονα γράμματα, ἔχω διατηρήσει τίς λέξεις ἢ φράσεις τοῦ ἀρχαίου κειμένου, γιά νά διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης τίς ὁποῖες ἐπεμβάσεις μου. Ἀπό πρώτη ἄποψη φαίνονται ἀσήμαντες. Ὅμως ἐπειδή καταστρέφουν τό μέτρο, πρέπει ὅπωςδήποτε νά διορθωθοῦν. Εἰδάλλως τό κείμενο χάνει τό μέτρο του, κάτι φυσικά πού ὁ Ὀρφέας στό ἀρχικό κείμενο, εἶχε σάν ἀπαράβατη ἀρχή.

Δίπλα σέ κάποιους στίχους ὑπάρχουν τά ἀρχικά **(X.B)**. Αὐτό σημαίνει ὅτι στούς συγκεκριμένους στίχους ἔχουμε Χασμωδική Βράχυνση, τό ποιητικό «κόλπο» κατά κάποιο τρόπο ἐπινόησε ὁ Ὀρφέας (καί ὄχι ὁ Ὀμηρος ὅπως θεωρεῖτο μέχρι σήμερα) ἔτσι ὥστε νά μὴν ὑπάρχει κενό (χασμωδία) ὅταν κάποιος ἀφηγεῖτο ἢ καλύτερα ὅταν κάποιος τραγουδοῦσε τό ποίημα.

Τούς 19 στίχους πού ἔχω ξαναγράψει, τούς ἀναλύω καί μετρικά γιά νά ἀποδείξω τήν ὀρθότητά τους. Ἐπίσης στό ἀρχαῖο κείμενο ἔχω ὑπογραμμίσει τίς περιπτώσεις ὅπου ὑπάρχει τό σπάνιο λογοτεχνικό σχῆμα τῆς τριτοπρόσωπης σύνταξης πού ἔχει καθιερωθεῖ μέ τό ὄνομα Ἀττική σύνταξις. Θεωρητικά ἦταν λογοτεχνικό σχῆμα τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Στήν οὐσία ὅμως ἦταν καί αὐτή ἐπινόηση ἑνός τεράστιου λογοπλάστη, ὅπως ὁ Ὀρφέας καί ἀπλά χρησιμοποιοῦντο καί ἀπό Αἰσχύλο, Σοφοκλή, Εὐριπίδη, Ἀριστοφάνη καί Μένανδρο τόν 5^ο π.Χ. αἰῶνα.

Παρατήρησα επίσης ότι στο αρχαίο κείμενο υπάρχουν φράσεις ή και γνωμικά που χρησιμοποιούμε και σήμερα και τα όποια επισημαίνω και επεξηγώ.

Παραδίδω λοιπόν για πρώτη φορά, το αρχαιότερο κείμενο της Έλληνικής γραμματείας, τα *Αργοναυτικά του Όρφέα* χωρίς να λείπει ούτε ένας στίχος και σε μετάφραση προσαρμοσμένη 100% στο αρχαίο κείμενο. Έχω αφαιρέσει όλες τις λέξεις που δεν ταιριάζουν στο μέτρο του κείμενου, ενώ έχω αλλάξει πτώσεις ουσιαστικών και επιθέτων, πρόσωπα, χρόνους ρημάτων κλπ. Φυσικά διόρθωσα και τις γεωγραφικές ανακρίβειες του κειμένου, ανατρέχοντας στη *Γεωγραφική Υφήγηση* του Κλαύδιου Πτολεμαίου, ένα πανίσχυρο όπλο γνώσης της αρχαίας χαρτογραφίας του Έλλαδικού και όχι μόνο χώρου.

Γνωρίζοντας ότι όλες οι μεταφράσεις που κυκλοφορούν στην ελληνική αγορά, έχουν σαν πηγή αναφοράς το έργο του αείμνηστου Ι. Πασσᾶ, διάβασα τα *Όρφικά* και των άλλων εκδόσεων και παρατήρησα ότι στο αρχαίο κείμενο έχουν τα ίδια ακριβώς λάθη, που επιβεβαιώνει ότι είναι μιᾶ ἀπλή ἀντιγραφή από τον Πασσᾶ. Δηλαδή ότι τυπογραφικά λάθη, αναγραμματισμούς ή παραλήψεις εντόπισα (και μάλιστα κάποια εξώφθαλμα) στο αρχαίο κείμενο των *Όρφικῶν* του Πασσᾶ, έχουν μεταφερθεί αυτούσια σε όλα τα βιβλία, χωρίς τον παραμικρό έλεγχο.

Χαρακτηριστικά να αναφέρω 3 παραδείγματα:

α) Τόν στίχο 660 *Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος*, όπου οι μεταφραστές γράφουν τη λέξη *μένος* (θυμός) αντί για *γένος* (γενιά) που φυσικά είναι ή σωστή (ή ένδοξη γενιά του Ἡρακλή λοιπόν και όχι ο θυμός του).

β) Στο στίχο 1124 που λέει *καί τούς ῥ'ἀθρόους παραμείβομεν αἰγιαλόνδ'*.

Ο Πασσᾶς έχει γράψει το επίρρημα *αἰγιαλόνδ'* που υποδηλώνει ότι υποχρεωτικά ή επόμενη λέξη αρχίζει από φωνήεν και τό ε αφαιρείται. Όμως η επόμενη λέξη είναι η λέξη *ποσσίν*. Φυσικά πρόκειται για τυπογραφικό λάθος του Πασσᾶ και όχι κάποιο λογοτεχνικό σχήμα, διότι δεν υπάρχει κανένας γραμματικός κανόνας που να δικαιολογεί την αφαίρεση του φωνήεντος «ε» στο τέλος της λέξης *αἰγιαλόνδε*. Εξ άλλου αν αφαιρεθεί τό ε, τότε η λέξη *αἰγιαλόνδ'* δεν έχει μέτρο.

γ) Στο στίχο 1256 *αὐτάρ ἐπεὶ Διλύβαιον ἠχέτα πορθμόν*.

Παρατήρησα άμέσως ότι λείπει τό ρήμα. Φυσικά δέν ύπάρχει πρόταση χωρίς ρήμα ή μετοχή. Έξ άλλου ό στίχος αυτός -όπως τόν έχω αναλύσει στό κείμενο- έχει 5 μετρικά πόδια. Άν λοιπόν μπει τό ρήμα **έκέλσαμεν** (πού σημαίνει **φτάσαμε**) τότε ό στίχος και ρήμα έχει, άρα είναι ολοκληρωμένος, αλλά και αυτόματα τό μέτρο του γίνεται έξάμετρο. Δηλαδή τό λάθος του Πασσά, όταν έγραφε τό άρχαίο κείμενο στή γραφομηχανή του, έχει μεταφερθεί αυτούσιο σε όλες τις αντιγραφές. Συνεπώς ό στίχος γίνεται **αὐτάρ ἐπεὶ Διλύβαιον ἐκέλσαμεν ἠχέτα πορθμόν** και φυσικά είναι και ό σωστός. Οί διάφορες μεταφράσεις, γραμμένες στή δημοτική και σε μονοτονικό σύστημα, διαφέρουν πολύ λίγο από αυτήν του Πασσά που είναι γραμμένη σε άπλή καθαρεύουσα, και δυστυχώς όλες άνεξαιρέτως κινούνται αὐστηρά στό άρχαίο κείμενο, χωρίς τόν παραμικρό σχολιασμό έκπληκτικῶν πληροφοριῶν που είναι κρυμμένες και τις όποίες αναλύω στό βιβλίο μου **ΟΡΦΕΑΣ & ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ**.

δ) Και τέλος στους στίχους 1111-1114 όπου αναφέρονται κυριολεκτικά παράλογα πράγματα.

Άρχαίο κείμενο:

Αὐτάρ ἐπεὶ ἕκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
 ἔθνος ἐς ἀφνειόν και πλούσιον δ' ἐξικόμεσθα
 Μακροβίων, οἱ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,
 δώδεκα **μονάδας** (**χιλιάδας**) μηνῶν ἑκατονταετήρων
 πληθούσης μήνης χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων

Μετάφραση:

Μά τήν ἕκτη ἡμέρα όταν ἤλθε ή φεγγοβόλα αὐγή, φτάσαμε στό εὐφορο και πλούσιο ἔθνος τῶν Μακροβίων, που ζοῦν επί πολλές περιόδους ἑκατονταετείς, όπου κάθε ἔτος περιέχει δώδεκα **χιλιάδες** μήνες πανσελήνου και οί όποιοι δέν προσβάλλονται καθόλου από τά δεινά τῶν θνητῶν.

Άπολύτως κανένα λογικό συμπέρασμα!!!!

Δηλαδή ό Όρφέας αναφέρεται στους Μακρόβιους (σ.σ. που ἔτυμολογικά σημαίνει τό ἴδιο ακριβῶς που λέει ή σύνθετη αυτή λέξη) και οί όποιοι ζούσαν 12 χιλιάδες μήνες πανσελήνου. Άν λοιπόν κάνουμε τήν αναγωγή τῶν σεληνιακῶν μηνῶν (σ.σ. κάθε σεληνιακός συνοδικός μήνας, δηλαδή όπως ἀκριβῶς τόν μετράει και ό Όρφέας, από πανσέληνο σε πανσέληνο, έχει ως γνωστόν 29,5 ἡμέρες) σε ἡλιακά ἔτη (365,25 ἡμέρες), προκύπτει ότι οί Μακρόβιοι ζούσαν

12.000x29,5/365,25=969 **χρόνια**. Δηλαδή οί Μακρόβιοι, σύμφωνα μέ τούς μεταφραστές, ζοῦσαν ακριβῶς ὅσο καί ὁ βιβλικός Μαθουσάλας!!! Φυσικά ἡ σωστή λέξη εἶναι δώδεκα **μονάδας** καί ὁ στίχος γίνεται: δώδεκα **μονάδας** (~~χιλιάδας~~) *μηνῶν ἑκατονταετηρῶν*.

Αὐτό σημαίνει ὅτι πολλοί Μακρόβιοι, σύμφωνα μέ τόν Ὁρφέα, ζοῦσαν σχεδόν ἑκατονταετηρεῖς, δηλαδή ἔχοντας στή πλάτη τους 100 χρόνια σεληνιακῶν ἐτῶν, καί πού κάθε τέτοιο ἔτος περιέχει 12 πανσελήνους. Ἄν λοιπόν κάνουμε τήν ἀναγωγή τῶν σεληνιακῶν ἐτῶν (354 ἡμέρες) σέ ἡλιακά ἔτη (365,25 ἡμέρες), προκύπτει ὅτι οί Μακρόβιοι ζοῦσαν, με ἀπλούστατα μαθηματικά: $100 \times 354 / 365,25 = 96,9$ χρόνια. Συνεπῶς σχεδόν αἰωνόβιοι μέ τή σημερινή σημασία τῆς λέξης καί ὄχι χιλιόβιοι, ὅπως κακῶς ἀναγράφεται στό ἀρχαῖο κείμενο. Δηλαδή ἐνῶ μέ τή λέξη **χιλιάδας** ὀδηγοῦμαστε σέ ἀπίστευτη παρερμηνεία, κανείς μεταφραστής δέν μπῆκε στό κόπο νά κάνει στοιχειώδη μαθηματική ἀνάλυση. Μάλιστα προσθέτοντας τό μόριο **δή** στό **μονάδας**, τό μέτρο διατηρεῖται ἀναλλοίωτο ἐξαμετρικό. Φυσικά ὁ Ὁρφέας αἰτιολογεῖ καί τό λόγο πού οί Μακρόβιοι εἶναι αἰωνόβιοι: Δέν προσβάλλονται ἀπό τίς ἀρρώστιες, ἐξ αἰτίας τοῦ τρόπου ζωῆς τους, ἀφοῦ ζοῦν στήν ἐξοχή χωρίς ἄγχη καί σκοτοῦρες γιά τά καθημερινά, τρώγοντας ἀμβροσία καί πίνοντας τίς σταγόνες τῆς δροσιάς της. Ἐντελῶς δηλαδή φυσιολογικά πράγματα, πού ὅλοι σχεδόν οί αἰωνόβιοι ἐφαρμόζουν πιστά στή ζωή τους, τά πῆραν οί μεταφραστές καί τά ἀπέδωσαν κατά τό δοκοῦν!!!

Ὅλα τά λάθη γιά νά ἐντοπιστοῦν, ἀπαίτησαν ἐπίπονη μελέτη καί κατανόηση τοῦ μέτρου τοῦ ποιήματος, γεγονός πού μοῦ πῆρε 3 περίπου μῆνες γιά νά τήν ὀλοκληρώσω, μέ πολλές ὥρες μπροστά στήν ὀθόνη τοῦ ὑπολογιστή μου καί στίς σημειώσεις μου. Θεωρῶ ὅτι οί περισσότερες λέξεις, πού ἔχω ἀφαιρέσει, προσθέσει (κυρίως μόρια καί σύνδεσμοι) ἢ διορθώσει στό ἀρχαῖο κείμενο, εἶναι τά λάθη στήν ἀντιγραφή πού ἔκανε ὁ Πασσαῖς. Ἡ στήν καλύτερη περίπτωση, λάθη τοῦ ἀντιγραφέα πού πρωτοεξέδωσε τά **ΟΡΦΙΚΑ** στή Λειψία τό 1829 καί τά ὅποια ἀντέγραψε ὁ Πασσαῖς καί μετέφρασε ὁ καθηγητής Φιλολογίας Σπύρος Μαργίνας.

Φυσικά γράφοντας τό μέτρο ἐπάνω στό ἀρχαῖο κείμενο, κατά κάποιον τρόπο τό «ρετουσαρία» καί τό ἀποκατέστησα στήν ἀρχική του μορφή, ὅπως ακριβῶς κάνει ὁ συντηρητής ἑνός πίνακα ἢ ἑνός γλυπτοῦ. Βρῆκα μέ αὐτόν τόν τρόπο καί ὅλες τίς παρεμβάσεις πού ἔκανε ὁ Ὀνομάκριτος στό πρωτότυπο κείμενο, πού λογικά στά 1600 χρόνια πού

μεσολάβησαν από τότε πού γράφτηκαν μέχρις ότου τά παρέλαβε ό ίδιος προς αντιγραφή, είχε ύποστει φθορές από τό χρόνο.

Όμως αποδεικνύεται από τήν μελέτη μου ότι οί αλλοιώσεις στή γραφή του κειμένου είναι ελάχιστα μπροστά στο μεγάλο χρονικό διάστημα πού μεσολάβησε. Σε τί μέσο αλήθεια έγραψε ό Όρφέας τά αριστουργήματά του; Νά κρατούσε σε μαρμάρινες πλάκες κάποιες βασικές πληροφορίες του ταξιδιού, όντας πάνω στην Αργώ, για νά τίς χρησιμοποιήσει μετέπειτα για τήν ανάπτυξη του έπους του; Φυσικά αυτό αποκλείεται κατηγορηματικά. Τό νά σκάλιζε τήν περιήληψη τής Αργοναυτικής εκστρατείας σε πλάκες, μέ κίνδυνο νά του σπάσουν ή και νά του δημιουργούν προβλήματα λόγω του βάρους τους, δέν ήταν και τό πλέον σώφρον για έναν άνθρωπο του βεληνεκούσ του Όρφέα. Άρα συμπεραίνω ότι χρησιμοποιούσε σαφέστατα ένα ελαφρύ και ανθεκτικό υλικό. Τί θα μπορούσε νά είναι αυτό; Ή πάπυροι ή δέρματα ζώων. Προσωπικά πιστεύω ότι έγραφε σε παπύρους πού τούς προμηθευόταν από τήν αρχαία Αίγυπτο στην όποια ταξίδευε πολύ συχνά για νά διδάξει. Φυσικά θα έγραφε χρησιμοποιώντας όπωσδήποτε κάποιο είδος αρχαίου μελανιού.

Δηλαδή ή γραφή και τά μέσα για τήν δημιουργία αρχαίων βιβλίων όχι μόνο ύπήρχαν τήν εποχή του Όρφέα, τον 19ο π.Χ. αιώνα, αλλά σαφέστατα ύπήρχαν πολλούς αιώνες πριν. Είναι αδύνατον ό Όρφέας νά ήταν αυτός πού πρωτομίλησε ή πρωτοέγραψε στην τελειότερη γλώσσα πού εμφανίστηκε ποτέ στή γη, στην Αρχαία Έλληνική. Άπλούστατα ήταν ή γλώσσα των προγόνων του, πού έφτασε μέχρι τίς μέρες του και ή όποια κουβαλούσε πίσω της, μία ιστορία εξέλιξης εκατοντάδων αν όχι χιλιάδων χρόνων. Είναι επίσης αδύνατον ή αρχαία ελληνική γλώσσα, τό δώρο των θεών, νά εμφανίστηκε εν μία νυκτί. Για νά φτάσει στον Όρφέα στην τέλεια μορφή της, όπως παρουσιάζεται στα Όρφικά, κάποιοι τεράστιοι και έμπνευσμένοι παιδαγωγοί τήν είχαν εξέλιξει σε βάθος χρόνου.

Ξεκίνησα λοιπόν νά «καθαρίζω» τό αρχαίο κείμενο από τά προφανή λάθη των έκαστοτε αντιγραφέντων του αρχαίου κειμένου, αφού είναι φυσικό κάποιος, ειδικά τίς προηγούμενες δεκαετίες πού έγραφαν τά κείμενα σε άπλές γραφομηχανές, νά μήν έχουν τήν δυνατότητα, όπως τώρα μέ τούς ύπολογιστές, για «ξεσκόνισμα» του κειμένου. Υπάρχουν όμως και λάθη πού δέν άφορούν «παρείσακτες» μικρές λέξεις ή αλλαγή πτώσεων ουσιαστικών πού ούδόλως αλλάζουν

τό νόημα, αλλά κυριολεκτικά σημαντικές γεωγραφικές και ιστορικές ανακρίβειες. Ένδεικτικά αναφέρω τις κάτωθι κύριες περιπτώσεις:

1) Στο στίχο 464 γράφεται η λέξη *Αναύρου*, αλλά φυσικά ή σωστή είναι *Πηνειού*, αφού την περιοχή αυτή της σημερινής Ανατολικής Θεσσαλίας, δίπλα ακριβώς στην αρχαία Όμόλη, όπως αναφέρει ο Όρφεας, διαρρέει από αρχαιοτάτων χρόνων ο Πηνειός πού ακόμη και σήμερα εκβάλλει στην Όμόλη, ενώ ο Άναυρος εκβάλλει στο Βόλο. Πρόκειται δηλαδή για οφθαλμοφανές λάθος του Όνομάκριτου, πού δυστυχώς κανένας δεν μπήκε στον κόπο να διορθώσει την μέγιστη αυτή γεωγραφική ανακρίβεια. Αν έπαιζαν λίγο με τις λέξεις *ροαί* και *ρέεθρον* πού σημαίνουν τό ίδιο πράγμα (δηλαδή το ρεύμα του ποταμού) και φυσικά άλλαζαν τό *άλιμυρές* (ένικός) μέ τό *άλιμυρείς* (πληθυντικός) θά έβλεπαν ότι τό μέτρο δέν αλλάζει, αφού οί στίχοι *άγχιάλος θ' Όμόλη, ροαί θ'άλιμυρείς Πηνειού* -πού έγραφα- και *άγχιάλος θ' Όμόλη, ρείθρον θ'άλιμυρές Αναύρου* -πού ήταν αρχικά γραμμένο- είναι μετρικά ισοδύναμες και μάλιστα η λέξη «*Πηνειού*» δημιουργεί και Χασμωδική Βράχυνση στό συγκεκριμένο στίχο.

2) Στο στίχο 504 γράφεται η φράση *Δολιέων*. Είναι τετρασύλλαβη λέξη, μέ την 1^η (*Δό*) και 3^η (*έ*) συλλαβή βραχείες, την 2^η (*λι*) δίχρονη, δηλαδή μακρά ή βραχεία ανάλογη μέ τις ανάγκες του κειμένου, και την 4^η (*-ων*) μακρά. Όμως η λέξη *Δολιέων* «καταστρέφει» τό μέτρο. Η σωστή φράση είναι *Δολόνων* πού είναι τρισύλλαβη λέξη, μέ τις δύο πρώτες συλλαβές (*Δο* και *λό*) βραχείες και την τρίτη (*-ων*) μακρά. Δηλαδή ο Κύζικος ήταν βασιλιάς των *Δολόνων* και όχι των *Δολιέων* όπως έχει γραφτεί στό αρχαίο κείμενο. Η ρίζα είναι φυσικά κοινή *Δόλ-* ενώ και τά 2 ουσιαστικά είναι τριτόκλιτα. Στην πρώτη όμως περίπτωση η κατάληξη είναι *-ιεύς*, ενώ στη δεύτερη *-ων*.

3) Στο στίχο 739 γράφεται η *έπί Θερμώδων χέεται Άλυσός τε ρέεθρον*.

Ίσως είναι ο μόνος στίχος πού θά πορούσα νά μήν αλλάξω. Όμως αφού εντόπισα τό λάθος, θεώρησα σωστό νά τό διορθώσω, χωρίς φυσικά να καταστρέψω τό μέτρο. Στο στίχο λοιπόν αυτόν πρώτα αναφέρεται ο ποταμός *Θερμώδων* και μετά ο *Άλυσ*, ενώ γεωγραφικά τό σωστό είναι πρώτα ο *Άλυσ* και μετά ο *Θερμώδων*, αφού απέχουν μεταξύ τους (μέ πρώτο τόν Άλυ) περίπου 35 χιλιόμετρα. Φυσικά αυτό μπορεί και νά μήν είναι λάθος του κειμένου, απλά ο Όρφεας τό έγραψε διότι τόν βόλευε τό μέτρο και διότι τά 2 αυτά ποτάμια είναι σχετικά

κοντά. Ἐγὼ ὁμῶς τὰ ἔβαλα στή σωστή τους σειρά, ἀφοῦ δέν ἀλλάζει τό μέτρο και -με μιά ἀπλή ἀντιμετάθεση των δύο ποταμῶν- ο στίχος γίνεται *ἢ ἐπ' Ἄλυσ χέεται, Θερμῶδοντός τε ρέεθρον.*

4) Στό στίχο 753 γράφονται τὰ ποτάμια *Θερμῶδων, Φᾶσις, Τάναϊς*, καί τὰ ὅποια -σύμφωνα πάντα μέ τό ἀρχαῖο κείμενο- πηγάζουν ἀπό τό ὄρος τῆς Ἑλίκης (σ.σ. ὅποιο βρῖσκεται σέ ἀπόσταση 50-60 χιλίόμετρα σχεδόν ἀπό τίς σημερινές Β.Α. ἀκτές τῆς Τουρκίας καί παράλληλα μέ αὐτές). Φυσικά τὰ 3 αὐτά ποτάμια δέν ἔχουν καμία ἀπολύτως σχέση μέ τή συγκεκριμένη περιοχή. Ὁ *Θερμῶδων* βρῖσκεται 400 χιλίόμετρα πῖό δυτικά καί δέν ἔχει καμία σχέση μέ τό ὄρος τῆς Ἑλίκης. Ὁ *Φᾶσις* ποταμός πηγάζει ἀπό τό βουνό τῆς Σίνδης ἢ Καύκασο καί οἱ πηγές τοῦ βρῖσκονται σέ ἀπόσταση τουλάχιστον 300 χιλίόμετρα ἀπό τήν Ἑλίκη. Καί φυσικά ὁ *Τάναϊς*, ὁ σημερινός ποταμός Ντόν, πηγάζει ἀπό τό ἐσωτερικό τῆς σημερινῆς Ρωσίας, περίπου 2000 χλμ. μακριά ἀπό τίς ἐκβολές του στή Μαιώτιδα λίμνη ἢ Ἀζοφική θάλασσα (σ.σ. δηλαδή οἱ ἐκβολές του ἀπέχουν τουλάχιστον 800 χιλίόμετρα ἀπό τό ὄρος τῆς Ἑλίκης καί συνεπῶς οἱ πηγές του 2800 χιλίόμετρα!!!). Τά σωστά λοιπόν ποτάμια εἶναι *Ἀρκάδιος, Κίσσος, Ἄψορρος* ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἀναφέρει ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖος στούς χάρτες του.

Δέν γνωρίζω ἄν τήν ἐποχή τοῦ Ὀρφέα, 2000 περίπου χρόνια πρῖν τόν Πτολεμαῖο, τὰ συγκεκριμένα ποτάμια εἶχαν αὐτά τὰ ὀνόματα ἢ κάποια ἄλλα. Σίγουρα ὁμῶς σέ καμία περίπτωση δέν εἶχαν αὐτά πού ἀναφέρονται ἐκ παραδρομῆς στά Ὀρφικά, δηλαδή *Θερμῶδων, Φᾶσις, Τάναϊς*. Ὅμως τὰ ποτάμια πού προτείνω, ταιριάζουν ἐκτός ἀπό γεωγραφικά καί ἀπόλυτα μέ τό μέτρο τοῦ ποιήματος, γεγονός πού ἐνισχύει τήν πεποίθησή μου ὅτι εἶναι σωστά. Ἐξ' ἄλλου εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ὀνομασίες τῶν τοπωνυμίων τοῦ Ὀρφέα ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ στήν πλειονότητά τους αὐτούσιες ἀπ' ὄλους τοὺς μετέπειτα γεωγράφους καί φυσικά καί ἀπό τόν Πτολεμαῖο.

Λογικά ὁ Ὀνομάκριτος, μόλις εἶδε τόν κατεστραμένο στίχο καί ὅτι ἡ τελευταία λέξη του ἦταν *ρέουσι*, συμπέρανε ὅτι τὰ ποτάμια ἦταν τουλάχιστον 2-3, ἀφοῦ τό ρῆμα *ρέουσι* εἶναι στό 3^ο πληθυντικό πρόσωπο. Συνεπῶς ἔβαλε ἀυθαίρετα τὰ 3 ποτάμια πού ὁ ἴδιος γνώριζε, δηλαδή *Θερμῶδων, Φᾶσις, Τάναϊς*, προσέχοντας νά μήν χαλάει τό μέτρο. Πράγματι τό μέτρο δέν χαλάει, ἀλλά καταστρέφεται πλήρως ἡ γεωγραφική συνέχεια τοῦ κειμένου καί γι' αὐτό ἔκρυνα ἀπαραίτητο νά κάνω τή διόρθωση αὐτή.

5) Στο στίχο 757 αναφέρεται η **Σινώπη**. Όμως η πόλη αυτή γεωγραφικά ήταν -και η σύγχρονη Τουρκική επίσης με τά ερείπια της αρχαίας- πάντοτε στην ίδια γεωγραφική θέση, χτισμένη στον ισθμό της ομώνυμης χερσονήσου, περίπου 100 χλμ. πριν προσπεράσει κάποιος τις εκβολές του ποταμού Άλως.

Όμως η περίπτωση αυτή της Σινώπης, είναι διαφορετική από όλες τις άλλες και χρήζει ιδιαίτερης ανάλυσης. Νά πῆρε ὁ Ὀνομάκριτος ἕνα στίχο καί νά τόν ἔβαλε ἐκ παραδρομῆς 19 στίχους μετά τήν σωστή του θέση; Νά ἔβαλε ὁ Ὀρφείας ἀπό λάθος τή Σινώπη, τήν ὁποία περιγράφει μέ ἐκπληκτική λεπτομέρεια, ἀντί γιά τήν περιοχὴ πρὶν τόν Ἄλυ ποταμό, σέ περιοχὴ λίγο πρὶν τήν Κολχίδα, δηλαδή ~450 χλμ. πρὶν ἀνατολικά; Θά παραμείνει λοιπὸν μία καὶ μοναδική γεωγραφική ἀνακρίβεια, ὅσον ἀφορᾷ τή σωστή θέση τῆς Σινώπης, φυσικά μόνο μέσα στο κείμενο. Ὅχι ὅτι ὁ Ὀρφείας δέν ἤξερε ποῦ βρισκόταν στήν πραγματικότητα. Φυσικά καί τήν ἤξερε, ἀφοῦ τήν περιγράφει σάν «*τρηχύν τ'ἀγκῶνα*». Μία ἐκπληκτική φράση, πού ἂν κάποιος δεῖ ἀεροφωτογραφία τῆς Σινώπης, πραγματικά ἐντυπωσιάζεται μέ τήν τόσο εὔστοχη παρομοίωση. Μέχρι σήμερα κανένας δέν εἶχε ἐντοπίσει τό «γεωγραφικό» λάθος τοῦ κειμένου, διότι ἀπλούστατα ὅλοι οἱ ἐκάστοτε μεταφραστές τῶν Ἀργοναυτικῶν περιορίστηκαν σέ μία «ξερή» μετάφραση, χωρίς ποτέ νά ἀναλύσουν οὔτε τίς περιοχές, οὔτε καί τό μέτρο τοῦ ποιήματος, ἀφοῦ αὐτά ἀπαιτοῦν ἐξειδικευμένες γνώσεις γεωγραφίας, χαρτογραφίας καί κυρίως ἀγάπη καί σεβασμό στό ἀρχαῖο κείμενο.

6) Στο στίχο 1055 γράφεται ἡ πρόταση **Φᾶσις τ' εὐρυμενής**. Εἶναι ὅμως γεωγραφικά ἀδύνατον ὁ **Φᾶσις** ποταμός νά ἐκβάλλει ταυτόχρονα στήν Κολχίδα (σ.σ. τῆς ὁποίας ἦταν τὸ κεντρικὸ ποτάμι) καί στήν Μαιώτιδα λίμνη (σ.σ. τὴν Ἄζοφικὴ θάλασσα) πού βρίσκεται ~600 χιλιόμετρα βορειότερα τῆς Κολχίδος. Ἐπειδὴ ὁ ποταμὸς **Φᾶσις** ὑπάρχει σέ ὅλες τίς μεταφράσεις τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ὀρφείου στό συγκεκριμμένο στίχο, συμπεραίνω ὅτι εἶναι σίγουρα ἕνα ἀπὸ τὰ λάθη τοῦ Ὀνομάκριτου. Φυσικά μέ μιά προσεκτικὴ ματιὰ στοὺς χάρτες τοῦ Κλαύδιου Πτολεμαίου βρῆκα ἀμέσως ὅτι ὁ σωστός ποταμὸς τῆς περιοχῆς εἶναι ὁ **Ψᾶθις**. Φυσικά ἐπειδὴ **Φᾶσις** καί **Ψᾶθις** εἶναι λέξεις ἀπόλυτα ἰσοδύναμες (δηλαδή μέ 5 γράμματα, 2 συλλαβές δίχρονες, τριτόκλιτες λέξεις καί περισπώμενες) ὁποιαδήποτε καί νά μπεῖ στό

στίχο 1055 δέν τόν ἀλλάζει μετρικά. Ὅμως τό σωστό ποτάμι εἶναι ὁ **Ψᾶθις** καί γι' αὐτό τό ἀντικατέστησα.

7) Μιά ἄλλη λέξη πού συναντᾶται τρεῖς φορές στό ἀρχαῖο κείμενο εἶναι ἡ λέξη **τραπέζης**, στό τέλος τριῶν στίχων (No 234, 551, 723).

Ὅμως ἡ λέξη αὐτή εἶναι λάθος, διότι ἀπλούστατα ἀναλύεται σέ 3 συλλαβές: **τρα-πέ-ζης** (- ἢ **υ, υ, -**), δηλαδή δίχρονη, βραχεῖα, μακρά. Φυσικά μᾶς ἐνδιαφέρουν μόνο οἱ συλλαβές **πέ-ζης** (**υ -**), διότι αὐτές σχηματίζουν τόν 6^ο πόδα στο στίχο. Ἐδῶ λοιπόν ἡ ὑπάρχει ὁ σπάνιος αὐτός πόδας πού συναντᾶται 3 μόνο φορές σέ ὁλόκληρα τά ΟΡΦΙΚΑ ἢ ὁ Ὅρφεας ἔχει κάνει ἕνα καί μοναδικό μετρικό λάθος σε ὁλόκληρο το κείμενο. Νά ἔχει κάνει λάθος στήν ἀντιγραφή ὁ Ὀνομάκριτος τό ἀποκλείω κατηγορηματικά διότι θά τό ἔκανε μόνο μιᾶ φορά. Τρεῖς φορές ἀποκλείεται νά ἔχει ἀντιγράψει λάθος λέξη καί μάλιστα τήν ἴδια (ἢ) **τραπέζη**. Αὐτό πού μπορῶ νά ὑποθέσω εἶναι ὅτι μετά τή λέξη **τραπέζη** ἀκολουθοῦσε κάποιο μόριο πού εἶχε σβηστεῖ ἢ πού ο Ὀνομάκριτος ξέχασε νά προσθέσει. Ἄν μπεῖ τό μόριο π.χ. **δέ**, τότε διορθώνεται αὐτόματα καί τό μετρικό σφάλμα. Αὐτή πιστεύω ὅτι εἶναι καί ἡ προφανής λύση τοῦ φαινομενικοῦ προβλήματος.

Φυσικά καί τά ὅποια ἄλλα -ἀνθρώπινα- λάθη ἔκανε ὁ Ὀνομάκριτος, ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν λογίων του Πεισιστράτου, ὅταν τόν 6^ο π.Χ. συμπλήρωνε λέξεις πού ἔλειπαν ἀπό τό ἀρχαῖο κείμενο, τίς διόρθωσα καί αὐτές. Εἶναι ἀρκετές οἱ λέξεις πού πρόσθεσα ἢ ἀφαίρεσα, ἀφοῦ στό ἀρχαῖο κείμενο ὅτιδήποτε δέν ἦταν εὐδιάκριτο, τό συμπλήρωσε ὁ Ὀνομάκριτος. Εἶναι ὅμως δευτερευούσης φύσεως καί σημασίας, μπροστά στή μεγάλη προσφορά τοῦ Ὀνομάκριτου, τοῦ παντελῶς ἀγνώστου αὐτοῦ στό εὐρύ κοινό, μεγάλου φιλολόγου, πού ἀνέλαβε νά παραδώσει στήν παγκόσμια κοινότητα τήν μεγαλύτερη πολιτιστική κληρονομιά αὐτοῦ τοῦ τόπου: **Τά Ὀρφικά καί τά Ἔπη τοῦ Ὀμήρου**. Κάποιοι μάλιστα κακοήθεις της ἐποχῆς του, κατηγορήσαν τόν Ὀνομάκριτο, ὅτι ἀντιγράφοντας τά Ὀρφικά καί τά Ὀμηρικά Ἔπη, ἔβαλε καί σωρηδόν πολλά προσωπικά του στοιχεῖα. Φυσικά κάτι τέτοιο ἀπό τήν λεπτομερέστατη ἀνάλυση πού ἔκανα- τουλάχιστον στά Ὀρφικά- σέ καμία περίπτωση δέν ἰσχύει. Τώρα ἂν «πείραξε» καί κάποιους στίχους -ελάχιστους ὅπως ἀπέδειξα- εἶναι πταῖσμα μπροστά στή κολοσσιαία προσφορά του. Τό σίγουρο εἶναι ὅτι προσπάθησε νά διορθώσει τίς ἐλλείψεις, ἄλλοτε μέ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀφοῦ δέν ἐντόπισα λάθη του, καί ἄλλοτε κάνοντας μικρές παρεμβάσεις τίς

οποίες εντόπισα, ἀφοῦ δέν εἶχε τήν δυνατότητα, ὅπως ἐγώ μέ τόν ὑπολογιστή, νά «χτενίσω» στήν κυριολεξία τό ἀρχαῖο κείμενο πολλές φορές, χωρίς νά ἔχω κάποιο ὀγκῶδες βιβλίο μπροστά μου.

Ὁ Ὁρφέας, ὁ μέγας αὐτός Ἕλληνας, φάνηκε δίκαιος καί μετά ἀπό 40 αἰῶνες, προσφέροντας τήν πνευματική «ὀμπρέλλα» προστασίας, ὅπως ἔκανε καί στήν Κλασσική περίοδο, «ἀπαιτεῖ» ἀπό τήν ἱστορία νά ἀποκαταστήσει πλήρως τόν Ὀνομάκριτο, ἀναγνωρίζοντας ὅτι χάρις σέ αὐτόν ὀφείλει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα τήν ὑπαρξη τῶν δικῶν του ἀριστουργημάτων.

ΤΟ ΜΕΤΡΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΟΡΦΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Θά επιχειρήσω μία εισαγωγή στο μετρικό σύστημα τῶν Ὀρφικῶν κειμένων γιά νά γίνει κατανοητό τό μέτρο, καί μέ ποιιά λογική ἀπεκατέστησα τούς κατεστραμμένους στίχους τῶν Ἀργοναυτικῶν (σ.σ. τά 11 δηλαδή ἐδάφια πού ἔχουν ἀποσιωπητικά καί ἀντιστοιχοῦν σέ 19 στίχους ὅπως ἔχω ἐκτιμήσει). Φυσικά ἔχω σημειώσει πρόχειρα μέ κόκκινο στυλό ἐπάνω στό ἀρχαῖο κείμενο τό μέτρο γιά νά τό μελετήσω. Ὅμως τό νά φτιάξω στό word τίς κάθετες γραμμές (I) πού χωρίζουν τούς πόδες, τίς παύλες (-) καί τά ὑψίλον (υ) πού συμβολίζουν τίς μακρές καί τίς βραχεῖες συλλαβές ἀντίστοιχα καί μάλιστα νά εἶναι ἀπόλυτα στοιχισμένες κάτω ἀπό κάθε συλλαβή τοῦ ἀρχαίου κειμένου, εἶναι πρακτικά ἀδύνατο, ἀφοῦ χρειάζεται τουλάχιστον ἕνας χρόνος. Ἄν εἶχα βοήθεια ἀπό κάποιους φοιτητές τῆς φιλοσοφικῆς, θά μπορούσα νά ὀλοκληρώσω τήν ἐργασία αὐτή σέ λιγότερο ἀπό μήνα. Ὅτι ὅμως στήν Ἑλλάδα γίνεται μόνο ἀπό μεράκι καί ἀγάπη γι' αὐτή τή χώρα, καταλήγει στό καλάθι τῶν ἀχρήστων καί αὐτός πού ἀσχολεῖται, χαρακτηρίζεται τουλάχιστον γραφικός. Φυσικά τό ἔκανα μόνο γιά τούς 19 νέους στίχους πού ξαναέγραψα καί ἦταν τεχνικά τουλάχιστον ἀρκετά ἐπίπονο νά προσαρμόσω τό μέτρο κάτω ἀκριβῶς ἀπό κάθε συλλαβή.

Δέν εἶχα σκοπό ἐξ' ἀρχῆς νά ἀσχοληθῶ μέ τήν ἀναλυτική ἐξέταση τοῦ ρυθμοῦ καί τοῦ μέτρου τῆς ποίησης τῶν Ἀργοναυτικῶν, καθώς ἀπαιτεῖ ἐξειδικευμένες γνώσεις. Ὅμως διαβάζοντας τό πολύ καλό βιβλίο «Ὀμηρικό Λεξικό» τοῦ καθηγητῆ Κώστα Παπαγεωργίου καί συμβουλευόμενος ἄρθρα πού βρήκα στό διαδίκτυο, ξαναθυμήθηκα μετά ἀπό σχεδόν 30 χρόνια τούς κανόνες πού ἀκολούθησε ὁ Ὀμηρος καί προσπάθησα νά δῶ τί ἰσχύει γιά τά ἐκπληκτικά Ὀρφικά Κείμενα.

Ἀρχισα λοιπόν νά τά ἀναλύω καί παρατήρησα τό ἑξῆς: Ὅπως ἀκριβῶς καί στά Ὀμηρικά ἔπη, ἔτσι καί στά Ὀρφικά ὑπάρχει σαφέστατα ἡ λεγόμενη προσωδία, δηλαδή ἡ ἐναλλαγή μακρῶν καί βραχειῶν συλλαβῶν. Τό μέτρο τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν εἶναι τό ἀποκαλούμενο δακτυλικό ἐξάμετρο. Ὀνομάστηκε δακτυλικό διότι κυρίαρχη μετρική μονάδα ἢ πούς (πόδι) ἦταν ὁ «δάκτυλος» καί ἐξάμετρο διότι ἀποτελεῖτο ἀπό ἑξι συνολικά πόδες. Συνήθως οἱ πέντε πρῶτοι πόδες ἦταν δάκτυλοι, δηλαδή ἀποτελοῦνταν ἀπό 3 συλλαβές

(μίας μακρᾶς πού συμβολίζεται μέ – και δύο βραχειῶν πού συμβολίζονται μέ υ υ), ἐνῶ ὁ τελευταῖος πούς ἦταν πάντοτε ἐλλιπής και ἀποτελοῦνταν ἀπό δύο μακρές συλλαβές (– –) και λεγόταν «σπονδεῖος» ἢ ἀπό μία μακρά και μία βραχεία (– υ) και λεγόταν «τροχαῖος».

Ὁ τόνος κάθε πόδα ἔμπαινε πάντοτε στήν πρώτη μακρά συλλαβή. Ἡ τονιζόμενη μακρά συλλαβή κάθε δακτύλου, σπονδείου ἢ τροχαίου προφερόταν πιό ἰσχυρά στήν ἀπαγγελία και λεγόταν «θέση», ἐνῶ οἱ δύο βραχεῖες συλλαβές τοῦ δακτύλου, ἢ δεύτερη μακρά τοῦ σπονδείου και ἡ βραχεία συλλαβή τοῦ τροχαίου, προφέρονταν ἀσθενέστερα και λέγονταν «ἄρσεις». Μάλιστα τό γεγονός ὅτι τό τελευταῖο μέτρο σέ κάθε στίχο τοῦ Ὀμήρου ἦταν ἐλλιπές (δηλαδή δισύλλαβος σπονδεῖος ἢ τροχαῖος και ὄχι τρισύλλαβος δάκτυλος) θεωρήθηκε ἀπό τούς ἱστορικούς και τούς γλωσσολόγους σάν ἀριστουργηματική δημιουργία τοῦ μεγάλου ποιητή.

Στό παράδειγμα, ἀκολουθεῖ ὁ στίχος 10 ἀπό τήν Ραψωδία Α' τῆς Ἰλιάδας: *νοῦσον ἀνά στρατόν ὦρσε κακῶν ὀλέκοντο δέ λαοί.*

Ἄν τόν ἀναλύσουμε θά δοῦμε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπό 6 πόδες (πέντε δακτύλους και ἕνα σπονδεῖο), ὅπως ἀκριβῶς φαίνεται παρακάτω:

νοῦσον ἀ|νά στρατόν| ὦρσε κα|κῶν ὀλέκοντο δε|λαοί.

– υ υ| – υ υ| – υ υ| – υ υ| – –
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

Ξαναγυρίζοντας στά Ὀρφικά Κείμενα ἄρχισα νά ἐφαρμόζω τούς μετρικούς «πόδες» στά Ἀργοναυτικά. Παρατήρησα μέ τεράστια ἐκπληξη ὅτι τό μέτρο πού χρησιμοποιεῖ ὁ Ὀρφέας εἶναι τό ἑξάμετρο. Και μάλιστα σέ ὅλους τούς στίχους του, ὁ τελευταῖος πούς εἶναι πάντοτε ἢ σπονδεῖος (δηλαδή μακρά-μακρά συλλαβή) ἢ τροχαῖος (δηλαδή μακρά-βραχεία συλλαβή). Συνεπῶς αὐτό πού μέχρι σήμερα ἐθεωρεῖτο σάν ἡ μεγάλη ποιητική καινοτομία, ὁ ἐλλιπής δηλαδή τελευταῖος πούς, ἀποδεικνύεται περίτρανα ὅτι ἦταν ἔργο τοῦ Ὀρφέα και ὄχι τοῦ Ὀμήρου, ὅπως μέχρι σήμερα πιστευόταν.

Τά Ὀρφικά Κείμενα πού γράφτηκαν 1000 τουλάχιστον χρόνια πρῖν τόν Ὀμηρο, ἀπέτελεσαν γιά τόν μεγάλο ἐπικό ποιητή τόν φάρο γιά νά γράψει τά ἀριστουργήματά του, τήν Ἰλιάδα και τήν Ὀδύσσεια, ἀλλά και γιά νά χρησιμοποιήσει τό ἴδιο ἀκριβῶς μέτρο πού χρησιμοποίησε και ὁ Ὀρφέας. Ἡ μόνη διαφορὰ πού διαπίστωση μεταξύ Ὀρφικῶν και

Όμηρικῶν ἐπῶν, εἶναι τό ὅτι στό ἐξάμετρο τοῦ Ὀρφέα τό σύστημα γραφῆς στίχων εἶναι μεικτό (δηλαδή δάκτυλοι καί σπονδεῖοι ἢ τροχαῖοι σέ διάφορους συνδυασμούς) καί σαφῶς πιό εὐέλικτο. Φυσικά τό μέτρο τῶν Ἀργοναυτικῶν, τῶν Λιθικῶν καί τῶν Ὑμνων εἶναι ακριβῶς τό ἴδιο, ἐνισχύοντας τά μέγιστα τήν πεποίθηση ὅτι τά ἱερά αὐτά κείμενα ἔχουν γραφτεῖ ἀπό τό ἴδιο πρόσωπο, τόν Ὀρφέα.

Μάλιστα ὅπως ἀναφέρεται στό βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ Κώστα Παπαγεωργίου, τό ἐξάμετρο ἦταν -σύμφωνα μέ τόν Ἀριστοτέλη- τό ἰδανικό μέτρο ὄχι μόνο γιά τήν ἀπλή ἀπαγγελία τῶν ἐπικῶν ποιημάτων, ἀλλά σαφέστατα γιά τήν ἀπόδοση τοῦ κειμένου τραγουδιστά. Ἦταν λοιπόν τά Ὀρφικά Κείμενα τά πρῶτα ἱστορικά καταγεγραμμένα κείμενα πού οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὄχι μόνο ἔμαθαν καί ἀπήγγειλαν ἀπ' ἔξω, ἀλλά σαφέστατα καί πού τραγουδοῦσαν μέ τή συνοδεία τῆς κιθάρας, τῆς φόρμιγγας καί τῆς λύρας.

Σίγουρα τά πρωτότυπα κείμενα, γραμμένα σέ κάποιο εἶδος ἀρχαίου παπύρου, φυλάσσονταν μέ εὐλάβεια καί ἀπόλυτη μυστικότητα ἀπό τούς μαθητές τοῦ Ὀρφέα. Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως παιδαγωγοί ἢ ραψῶδοί πού τά ἔμαθαν σέ κάποια ἀπό τίς σχολές τῶν Ὀρφεοτελεστῶν, τά δίδασκαν ἀνελλιπῶς στά σχολεῖα τῆς ἐποχῆς τους καί τά διέδωσαν σέ ὁλόκληρο τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό κόσμο. Γιά ἑκατοντάδες χρόνια τά Ὀρφικά Κείμενα ἀποτελέσαν τό ἀντικείμενο λατρείας τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, μέχρις ὅτου ἐμφανίστηκαν τά Ὀμηρικά ἔπη γιά νά τούς κλέψουν τή δόξα. Ἐαφνικά ὁ ἀρχαῖος κόσμος τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς φαίνεται νά ἐγκαταλείπει τά Ὀρφικά ἀριστουργήματα καί νά στρέφεται στά Ὀμηρικά ἔπη, ξεχνῶντας τό μεγάλο δημιουργό τῆς προῖστορίας καί ἀνάγοντας τόν -παντελῶς ἄδικα- στή σφαῖρα τοῦ μυθικοῦ, δηλαδή τοῦ ἀνύπαρκτου προσώπου. Πιστεύω ὅμως ἀκράδαντα ὅτι ἡ μελέτη μου αὕτη θά ἀποκαταστήσει τήν τεράστια ἀδικία σέ βάρος τοῦ Ὀρφέα, ἀφοῦ ἀποδεικνύει περὶτρανα ὄχι μόνο τήν ἱστορικότητά του ἀλλά καί τό μεγαλεῖο του.

Μετά ἀπό ἔλεγχο καί τῶν 1384 στίχων βρέθηκαν οἱ κάτωθι κύριες ἐξάμετρες περιπτώσεις:

- 1) 5 δάκτυλοι καί ἕνας σπονδεῖος ἢ τροχαῖος τελευταῖος στή σειρά.
- 2) 4 δάκτυλοι καί 2 σπονδεῖοι (ὁ ἕνας σπονδεῖος στήν ἀρχή ἢ ἐσωτερικός καί ὁ ἄλλος πάντοτε τελευταῖος).
- 3) 3 δάκτυλοι καί 3 σπονδεῖοι (ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας σπονδεῖος ὑποχρεωτικά τελευταῖος καί οἱ ἄλλοι δυό ὅπουδήποτε ἄλλου).

4) 2 δάκτυλοι καί 4 σπονδείοι(έκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας σπονδεῖος ὑποχρεωτικά τελευταῖος καί οἱ ἄλλοι τρεῖς ὅπουδήποτε ἄλλου).

5) 1 δάκτυλος καί 5 σπονδείοι(έκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας σπονδεῖος ὑποχρεωτικά τελευταῖος καί οἱ ἄλλοι τέσσερις ὅπουδήποτε ἄλλου).

Δηλαδή ὅλοι οἱ δυνατοί συνδιασμοί ὑπάρχουν στά κείμενα του Ὀρφέα. Φυσικά ὁ τελευταῖος σπονδεῖος (– –) μπορεῖ νά εἶναι καί τροχαῖος (– υ) ἀφοῦ στήν οὐσία οἱ δύο αὐτοί τύποι διαφέρουν μόνο στή τελευταία συλλαβή πού στόν σπονδεῖο εἶναι μακρά (–) καί στό τροχαῖο εἶναι βραχεία (υ). Ἐπειδή λοιπόν δέν ἀλλάζει κάτι στό μέτρο ἄν ἡ τελευταία συλλαβή εἶναι μακρά (καί ἄρα ὁ ποῦς εἶναι σπονδεῖος) ἢ βραχεία (καί ἄρα ὁ ποῦς εἶναι τροχαῖος), ἡ τελευταία αὐτή συλλαβή τοῦ ἑξάμετρου στίχου καλεῖται «*ἀδιάφορος*». Ἐπίσης δέν εἶναι σύνηθες νά ὑπάρχει τροχαῖος στήν ἀρχή ἢ στή μέση τουποιήματος. Φαίνεται ὅτι ὁ Ὀρφέας δέν προτιμᾷ τούς τροχαίους ἀλλά τούς χρησιμοποιεῖ μόνο σέ περίπτωση πού δέν τοῦ βγαίνει τό μέτρο. Αὐτό πού σίγουρα δέν ὑπάρχει στα Ὀρφικά, εἶναι στίχος μόνο μέ σπονδεῖους, πού στά Ὀμηρικά ἔπη λέγεται «*ὀλοσπόνδειος στίχος*» καί ἔχουν βρεθεῖ 3 στήν Ἰλιάδα καί 3 στήν Ὀδύσεια.

Αντίθετα στόν Ὀμηρο τά πράγματα μέ τόν συνδυασμό των στίχων εἶναι λίγο διαφορετικά, ἀφοῦ οἱ στίχοι (ἐκτός βέβαια κάποιων ἐλαχίστων ἑξαιρέσεων) εἶναι «ὀλοδάκτυλοι» δηλαδή ἀποτελοῦνται πάντοτε ἀπό 5 δακτύλους καί ἕναν «ἐλλιπῆ» (σπονδεῖο ἢ τροχαῖο) τελευταῖο στή σειρά. Φαίνεται ὅτι αὐτό πού ἔκανε ὁ Ὀμηρος ἦταν νά μετατρέψει τόν ἢ τούς σπονδεῖους πού ὑπῆρχαν στά Ὀρφικά κείμενα καί νά τούς κάνει στα δικά του ἔπη δακτύλους, προσθέτοντας δηλαδή οὐσιαστικά μία ἐπιπλέον συλλαβή σέ κάθε «ἐλλιπῆ» πόδα (ἐκτός φυσικά τοῦ τελευταίου).

Ἐν κατακλείδι τά ἔπη τοῦ Ὀμήρου ἀκολουθοῦν πιό αὐστηροῦς κανόνες ὡς πρός τό ἑξάμετρο πού εἶναι ἀμιγῶς δακτυλικό, ἐνῶ στόν Ὀρφέα εἶναι μεικτό. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προσωπικά θεωρῶ ὅτι τά Ὀμηρικά ἔπη ἔχουν ἀρκετά μεγαλύτερο βαθμό δυσκολίας στή συγγραφή τους ἀπ' ὅτι τά Ὀρφικά. Ἐπίσης δέν πρέπει νά παραγνωρίζεται τό γεγονός ὅτι ἡ Ἰλιάδα ἀποτελεῖται ἀπό 15.703 δακτυλικούς ἑξάμετρους στίχους καί ἡ Ὀδύσεια ἀπό 12.110. Δηλαδή κολοσιαῖα νούμερα σέ σύγκριση μέ τούς 1384 στίχους τῶν Ἀργοναυτικῶν.

Ἡ ἀξία λοιπόν τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν εἶναι καλλιτεχνικά κορυφαία, ἀλλά ὅμως συνολικά ἡ ἀξία τῶν Ὀρφικῶν εἶναι γιά μένα ἀνυπολόγιστη, ἀφοῦ ἀναφέρεται σέ ἱστορικά γεγονότα πού συνέβησαν καί καταγράφηκαν ἀπό τόν ἴδιο τόν Ὀρφέα. Ἀντίθετα ὁ Ὀμηρος ἔχει ἐπηρεαστεῖ τά μάλα ἀπό τόν Ὀρφέα ὡς πρός τήν τεχνική καί τό μέτρο, ἐνῶ περιγράφει, στήν *Ἰλιάδα* τόν Τρωικό πόλεμο βασισμένος κατά 30% στίς πληροφορίες πού ὑπάρχουν στό βιβλίο *Ὀρφέως Λιθικά*, καί τήν *Ὀδύσεια* βασισμένος 100% στίς πληροφορίες πού ὑπάρχουν στά *Ὀρφέως Ἀργοναυτικά*. Καί φυσικά ἐπειδή ὁ Τρωικός πόλεμος ἔλαβε χώρα τό 1860-1850 π.Χ., τήν ἐποχή τοῦ Ὀρφέα, ὅπως ἀποδεικνύω στό βιβλίο μου *ΟΡΦΕΑΣ & ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ*, τά ἔπη τοῦ Ὀμήρου, πού γράφηκαν 1000 χρόνια μετά τά πραγματικά γεγονότα, δέν μποροῦν σέ καμία περίπτωση νά θεωρηθοῦν ἱστορικά κείμενα, παρὰ μόνο ποιητικά ἀριστουργήματα.

Γιά τόν χαρακτηρισμό τῶν συλλαβῶν (ἂν δηλαδή εἶναι βραχεῖες ἢ μακρές), ἀκολούθησα τούς ἐξῆς 6 μετρικοί κανόνες:

- 1) Τά φωνήεντα η καί ω εἶναι «φύσει» (δηλαδή ἐξ' ὀρισμοῦ) μακρά.
- 2) Τά φωνήεντα ε καί ο εἶναι «φύσει» βραχεά.
- 3) Τά φωνήεντα α, ι, υ, εἶναι δίχρονα, δηλαδή ἐκλαμβάνονται ἄλλοτε ὡς μακρά καί ἄλλοτε ὡς βραχεά.
- 4) Οἱ δίφθογγοι εἶναι «φύσει» μακρές.
- 5) Τά βραχεά καί τά δίχρονα φωνήεντα ἐκλαμβάνονται ὡς «θέσει» (δηλαδή κατ' ἐξαίρεση) μακρά, ἂν ἀκολουθοῦνται ἀπό δύο σύμφωνα (ἀνεξάρτητα ἂν αὐτά ἀνήκουν στήν ἴδια λέξη ἢ τό ἓνα σύμφωνο εἶναι τό τέλος τῆς μίας λέξης καί τό ἐπόμενο ἢ ἀρχή τῆς ἄλλης).
- 6) Οἱ δίφθογγοι κατ' ἐξαίρεση δέν εἶναι μακρές, ὅταν βρῶνται στό τέλος τοῦ μέτρου καί ἡ ἐπόμενη συλλαβή εἶναι μακρά, ὅποτε ὑφίστανται «χασμωδική» βράχυνση καί ἐκλαμβάνονται σάν «θέσει» βραχεῖες συλλαβές.

Παράδειγμα «χασμωδικῆς» βράχυνσης εἶναι π.χ. ὁ 1^{ος} στίχος τῆς ραψωδίας α' τῆς Ὀδύσειας πού λέει:

Ἄνδρα μοι | ἔννεπε | Μοῦσα πολύτροπον |, ὅς μάλα | πολλά

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)
Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδαίος

Παρατηροῦμε ὅτι ἡ συλλαβή *μοι* στόν 1^ο πόδα παρ' ὅλο πού περιέχει δίφθογγο καί κανονικά εἶναι μακρά, ἐκλαμβάνεται σάν βραχεῖα διότι ἡ

επόμενη λέξη *ἔννεπε* ξεκινάει από μακρά συλλαβή αφοῦ τό ἔ ακολουθεῖται από δύο σύμφωνα (*νν*) .

Όμως μετά από ἔρευνα δέν δυσκολεύτηκα νά ἐντοπίσω στά Ἀργοναυτικά τόν στίχο 718, πού ἔχει τό ἐξῆς μέτρο:

Τέμβριος | ἰχθυόεις | θαλεῖραις | πλημμύρεται | ὄχθαις,
 - υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδαίος | Δάκτυλος | Σπονδαίος

Ἀποτελεῖται από 3 δακτύλους καί ακολουθεῖ στήν 4η θέση ἕνας σπονδαίος. Ὁ 5^{ος} πούς (πόδι) ὅμως εἶναι δάκτυλος, διότι παρ' ὅλο πού ἡ κατάληξη *-ται* (τοῦ ρήματος πλημμύρεται) εἶναι μακρά (αφοῦ περιέχει δίφθογγο), ἐκλαμβάνεται ὡς «θέσει» βραχεῖα. Αὐτό συμβαίνει διότι ἡ επόμενη λέξη (*ὄχθαις*) ξεκινάει από φωνῆεν καί μάλιστα «θέσει» μακρόν, αφοῦ τό ὄ (ὄμικρον) ακολουθεῖται από δύο σύμφωνα (*χθ*). Δηλαδή ἡ «χασμωδική» βράχυνση, ὑπάρχει σαφέστατα καί στά *Ὀρφικά* κείμενα, ἀποδεικνύοντας περὶτρανα ὅτι ὁ σπανιότατος αὐτός μετρικός κανόνας δέν ἦταν ἐφεύρεση τοῦ Ὀμήρου.

Μάλιστα συνεχίζοντας τήν ἐρευνά μου βρήκα συνολικά **229** στίχους μέ χασμωδική βράχυνση, πού ἀποδεικνύουν τό μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ στιχοπλάστη. Τήν ἀπαράμιλλη τεχνική τοῦ Ὀρφέα πῆραν ὅλοι οἱ επόμενοι ποιητές (Ὀμηρος, Ἡσίοδος, Ἀπολλώνιος, Νόννος κλπ). Τό ἐκπληκτικό πού συμβαίνει μέ τά *Ὀρφικά* κείμενα εἶναι ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως παρουσιάζουν ἕνα εἶδος «ἀσυνταξίας». Μάλιστα ὅταν πρωτοδιάβασα τό ἀρχαῖο κείμενο -καί ταυτόχρονα τήν μετάφραση πού τό συνόδευε- μου εἶχε δημιουργηθεῖ ἡ τεράστια ἀπορία γιατί στά ἀρχαῖα κείμενα οἱ λέξεις δέν ἦταν στή σωστή τους θέση. Δηλαδή παρατήρησα ὅτι:

α) Δέν ἰσχύει ἡ σειρά ὑποκείμενο-ρῆμα-ἀντικείμενο ἢ κατηγορούμενο.

β) Τά ἐπίθετα δέν προηγούνται πάντοτε τῶν οὐσιαστικῶν ἀλλά ἐνίοτε ἔπονται ἢ βρίσκονται δύο καί τρεῖς λέξεις πρὶν ἢ μετά τό οὐσιαστικό πού προσδιορίζουν.

γ) Τά ἐπιρρήματα μπαίνουν ὅπουδήποτε στήν πρόταση (ἀρχή-μέση-τέλος), οἱ ἀντωνυμίες, οἱ σύνδεσμοι καί τά μόρια τό ἴδιο, ἐνῶ ἀπουσιάζουν παντελῶς τά ἄρθρα.

Σήμερα οἱ ποιητές, μέ τήν ἐξέλιξη τῆς ποίησης καί τή μεγαλύτερη ἐλευθερία πού ὑπάρχει στήν μοντέρνα ἔκφραση, ἀλλάζουν πολλές

φορές τή σειρά τῶν λέξεων. Φυσικά μέ τήν ἀνάλυση τοῦ μέτρου τῶν Ὀρφικῶν πού πραγματοποιήσα, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι αὐτό πού ἐξ' ἀρχῆς θεωροῦσα συντακτική «ἐκτροπή» ἦταν στήν πραγματικότητα μετρικός «κανόνας» πού εἶχε ἐφαρμόσει μία ποιητική ιδιοφυΐα!!!

Οἱ λέξεις μέσα στό ἀρχαῖο κείμενο ἦταν ὅλες τοποθετημένες μέ τέτοια τάξη καί ἀρμονία, ἔτσι ὥστε νά ἀκολουθοῦν πιστά τό ἐξάμετρο καί ὄχι τή σύνταξη τῶν λέξεων ὅπως τήν ἐννοοῦμε ἐμεῖς σήμερα. Καί φυσικά ἡ ἀπουσία τῶν ἄρθρων δικαιολογεῖται ἀπόλυτα. Πρῶτον διότι τά οὐσιαστικά καί τά ἐπίθετα ἔχουν τρία γένη καί συνεπῶς τά ἀντίστοιχα ἄρθρα (π.χ. ὁ, ἡ, τό) εἶναι κατά κάποιον τρόπο πλεονασμός. Καί δεύτερο καί πολύ πιό σημαντικό εἶναι ὅτι τά ἄρθρα καταστρέφουν τό μέτρο τοῦ ποιήματος διότι ἡ θέση τους στό κείμενο εἶναι «ἐξαναγκασμένη» ἀφοῦ πάντοτε μπαίνουν πρῖν τό οὐσιαστικό ἢ τό ἐπίθετο σέ ἀντίθεση μέ ὅλες τίς ὑπόλοιπες λέξεις πού μποροῦν νά ἀλλάζουν συνεχῶς θέση μέσα στό στίχο.

Γιά νά γράψω τούς στίχους πού ἔλειπαν, μοῦ πῆρε ἀρκετές ὥρες ἀφοῦ θά ἔπρεπε ὅπωςδήποτε καί νά ταιριάζουν μέ τό νόημα τῶν ἄλλων στίχων ἀλλά καί νά ἔχουν μέτρο. Ἀλήθεια πόσο καιρό ἔκανε τό τεράστιο αὐτό μυαλό, ὁ Ὀρφέας, νά γράψει τά ἐκπληκτικά αὐτά κείμενα. Τί τρομερή εὐχέρεια λόγου εἶχε. Πόσο ἄριστα γνώριζε τήν ἀρχαία μας γλώσσα!!! Διότι δέν ἔγραψε κάποια κείμενα γιά νά ὑπάρχουν σάν ἀπλός πεζός λόγος καί νά ἀποστηθίζονται. Τά δούλεψε στό μυαλό του, ἔτσι ὥστε νά ἔχουν μέτρο, δηλαδή νά τραγουδιοῦνται. Ἦταν λοιπόν καί μέντορας ὅλων τῶν ποιητῶν ὁ Ὀρφέας!!!

Αὐτόν εἶχε σάν πρότυπό του ὁ Ὅμηρος καί τά ἀριστουργήματά του τά δημιούργησε μέ τούς κανόνες πού καθόρισε ὁ Ὀρφέας, βάζοντας φυσικά καί τό δικό του τεράστιο λογοτεχνικό ταλέντο.

Ἐπῆρξε τελικά, κάποιος πού ἀπ' ὅτι ἀποδεικνύεται περίτρανα, ἦταν ὁ ἀπόλυτος κάτοχος τῶν συσσωρευμένων γνώσεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ὁ πατέρας ὅπως φαίνεται ὅλων τῶν ἐπιστημῶν τῆς ἀνθρώπινης προΐστορίας. **Ὁ ἀνεπανάληπτος Ὀρφέας ὁ Θράκας!!!**

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ & ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΟΡΦΕΩΣ

* ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ *

1-4

Ἴναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι
ὄς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνασσίδα πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὑμῶν σύ δέ μοι κλέος ἐσθλόν ὀπάσσαις·
πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἑμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν,

5-9

ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον αἰοιδήν
ἠπύσω, Μούσης δ' ἐφετμαῖς καὶ πηκτίδι πυκνῇ. (X.B)
Νῦν γάρ σοί, λυροεργέ, φίλον μέλος ἀείδοντα
θυμός ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ οὔποτε πρόσθεν
ἔφρασ', ὅταν ακχοῖο καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος (X.B)

10-14

κέντρα (κέντρα) ἐλαννόμενος, φρικώδεα κῆλα πιφαύσκω (X.B)
θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχείματά δ' ὄργια μύσταις·
ἀρχαίου πρῶτα χάους ἀτέκμαρτον ἀνάγκην, (X.B)
καὶ ρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις
Αἰθέρα καὶ διφνῆ, πυρσωπέα, κυδρόν Ἔρωτα,

15-19

Νυκτός ἀειγνήτης νῆα κλυτόν, ὃν ῥα Φάνητα
ὀπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος (γάρ) ἐφάνθη
ριμοῦς τ' εὐδυνάτιο γονάς, ἠδ' ἔργ' αἰδηλα
Γηγενέων, οἳ λυγρόν ἀπ' οὐρανοῦ ἐκμάξαντο
σπέρμα γονῆς, τό πρόσθεν ὄθεν γένος ἐξεγένοντο

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΟΡΦΕΩΣ
*** ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ ***

1-4

Ἄνακτα, προστάτη τῆς Πυθῶνος (σ.σ τῶν Δελφῶν), ἐκατήβολε (σ.σ. πού βάλλεις μέ τό τόξο σου συνεχῶς, ἐπιθετικός προσδιορισμός τοῦ Ἀπόλλωνα), μάντη, πού σοῦ ἔλαχε ἡ ἀπόκριμηνη καί βραχώδης κορυφή τοῦ Παρνασοῦ, ἐξυμνῶ τήν ἀρετή σου καί ἐσύ χάρισέ μου ἀγαθή φήμη. Ἀφύπνισε στήν καρδιά μου τόν ἀληθινό λόγο,

5-9

γιά νά ψάλλω στίς διασκορπισμένες φυλές τῶν ἀνθρώπων μελωδικό ὕμνο σύμφωνα μέ τούς κανόνες τῆς Μούσας καί μέ τή συνοδεία πολύχορδης πηκτίδας (σ.σ. ἀρχαῖο μουσικό ὄργανο), διότι τώρα, Λυράρη, καθώς σέ σένα ψάλλω τήν ἀγαπημένη μελωδία, μέ παρακινεῖ ἡ καρδιά μου νά φανερώσω πράγματα πού ποτέ δέν εἶπα πρῖν, ὅταν

10-14

φτάνοντας στά κέντρα (λατρείας) τοῦ Βάκχου καί τοῦ βασιλιά Ἀπόλλωνα, ἀποκάλυψα τά φοβερά μυστικά στούς θνητούς καί τά γαλήνια ὄργια στούς μύστες. Καί πρῶτα τούς ἐφάνέρωσα τήν ἀπροσδιόριστη ἀνάγκη τοῦ ἀρχέγονου χάους καί τόν Κρόνο, πῶς γέννησε στούς ἀπέραντους κόλπους του τόν Αἰθέρα, καθώς καί τόν διφυή, μέ τήν πύρινη ματιά, τόν ἔνδοξο Ἔρωτα,

15-19

τόν περίφημο υἱό τῆς αἰώνιας Νυκτός, πού οἱ νεώτεροι Φάνητα τόν ἀποκάλεσαν, ἐπειδή πρῶτος ἐφανερώθη. Ἐπίσης ἀποκάλυψα τά τέκνα τῆς ἰσχυρῆς Βριμοῦς καί τά σκοτεινά ἔργα τῶν Γηγενῶν, οἱ ὅποιοι παίρνοντας ἐπαίσχυντο σπέρμα ἀπ' τούς ἀπογόνους τοῦ Οὐρανοῦ, ἔπλασαν τό προηγούμενο γένος τῶν θνητῶν

20-24

θνητῶν, οἳ κατά γαῖαν ἀπείριτον αἰέν ἔασι·
 θητείαν τε Ζηγός, ὄρεσσιδρόμου τε λατρείαν **(X.B)**
 μητρός, ἃ τ' ἐν υβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
 Φερσεφόνην περί πατρός ἀμαιομάκετον ρονίωνος·
 Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν· **(X.B)**

25-29

ὄργια τ' Ἰδαίων, ορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν·
 Δήμητρός τε πλάνην, ~~(καί)~~ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
 θεσμοφόρον θ' ὀσίην· ἠδ' ἀγλαά δῶρα αβείρων·
 χρησμούς τ' ἀρρήτους Νυκτός ~~(περί)~~ τε ἀκχου ἀνακτος· **(X.B)**
 Λημνόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθρήκην,

30-34

αἰπεινήν τε ὑπρον, **Ἄδωνίην** ~~(καὶ Ἀδωναίην)~~ Ἀφροδίτην, **(X.B)**
 ὄργια Πραξιδίκης, ~~(καί)~~ τ' ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,
 θρήνους τ' **Αἰγύπτου** ~~(τ' Αἰγυπτίων καί)~~ τ' Ὀσίριδος ἱερά χύτλα.
 Ἀμφὶ δέ μαντεῖης ἐδάης πολυτείρονας οἴμους
 θηρῶν τ' οἰωνῶν τε, καὶ ἧ σπλάγχων θεῖσις ἐστίν· **(X.B)**

35-39

ἠδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὄνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
 ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνω βεβολημέναι ἦτορ·
σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄστρον τέ πορείας·
 (σ.σ. ἡ νεοελληνικὴ φράση «σημεῖα καὶ τέρατα» ἀνήκει καὶ αὐτὴ στὸν
 Ὀρφέα!!!)
 ἀγνωπόλον τε καθαρμόν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ·
 ἰλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυντα δῶρα·

20-24

πού πάντοτε υπήρχε στην άπεραντη γῆ. Καί τά πεπραγμένα τοῦ Διός καί τήν λατρεία τῆς ὀρεσίβειας μητέρας (τῆς Δήμητρας), καί ὅσα συμβούλευσε στά Κύβελα ὄρη τήν κόρη της Περσεφόνη γιά τόν ἀκαταμάχητο πατέρα της, τόν υἱό τοῦ Κρόνου (τόν Δία). Γιά τό περίφημο καταξέσκισμα τῶν μυῶν τοῦ Ἡρακλῆ καί τοῦ Εὐβούλου,

25-29

γιά τά ὄργια τῶν Ἰδαίων καί τή μεγάλη δύναμη τῶν Κορυβάντων, γιά τήν περιπλάνηση τῆς Δήμητρας, τό μέγα πένθος τῆς Περσεφόνης, γιά τήν ἱερή δικαιοσύνη που θεσπίζει τους νόμους, καί γιά τῶν Καβείρων τά λαμπρά δῶρα, γιά τούς ἀπόκρυφους χρησμούς τῆς Νυκτός σχετικά μέ τόν ἄνακτα Βάκχο, γιά τήν ἱερή Λῆμνο καί τή θαλασσινή Σαμοθράκη,

30-34

τήν ἀπόκορημη Κύπρο καί τήν Ἀδωνία (σ.σ. σύζυγο τοῦ Ἄδωνι) Ἀφροδίτη, γιά τά ὄργια τῆς Πραξιδίκης καί τίς νύχτες τῆς ἀρείης (ἀπό τόν θεό Ἄρη, δηλαδή φιλοπόλεμης) Ἀθηνᾶς, γιά τούς θρήνους τῶν Αἰγυπτίων καί τά ἱερά λουτρά τοῦ θεοῦ Ὅσιριδος. Ὅσο γιά τή μαντική τέχνη, ἐσύ γνωρίζεις πολύ καλά τίς πολύπλοκες διαδρομές τῶν ζώων καί τίς πορεῖες τῶν πουλιῶν καί πού ἀκριβῶς εἶναι ἡ θέση τῶν σπλάχνων,

35-39

καθώς καί ὅσα θεσπίζουν οἱ ψυχές τῶν θνητῶν μέ ὄνειροπόλες διαδρομές, ὅταν ὁ νοῦς κοιμᾶται.

Κι ἀκόμη γνωρίζεις τήν ἐξήγηση τῶν σημείων καί τῶν τεράτων, τίς πορεῖες τῶν ἄστρον καί τόν ἐξαγνιστικό καθαρόμο, πού εἶναι μεγάλο δῶρο γιά τούς θνητούς, γιά τίς ἐξιλεώσεις τῶν θεῶν καί τά ἄφθονα δῶρα τῶν νεκρῶν.

40-44

Ἄλλα (δέ) σοι κατέλεξ' ἄπερ εἰσίδον ἠδ' ἐνόησα, (X.B)
 Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτιῆν ὁδόν, Αἶδος εἴσω,
 ἡμετέρη πίσυνοσ κιθάρη δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο
 ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερόν λόγον ἐξελόχευσα,
 Μέμφιν ἐσ ἠγαθέην πελάσας, ἱεράσ τε πόληας

45-49

Ἄπιδοσ, ἅσ περί Νεῖλοσ ἀγάρροοσ ἐστεφάνωται
 πάντα μάλ' ἀτρεκέωσ ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκασ.
 Νῦν δ, ἐπεὶ ἠερόφοιτοσ ἀπέπτατο δῆιοσ οἴστροσ, (X.B)
 ἡμέτερον δέμασ ἐκπρολιπῶν εἰσ οὐρανόν εὐρύν,
πεύσαι* (~~πεύσει~~) ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆσ, ἅ (~~πρίν~~) **δ'** ἔκευθον.
 (σ.σ. τό β' ἐνικό πρόσωπο τοῦ ρήματοσ **πεύθομαι**-πού σημαίνει μαθαίνω-
 στό μέλλοντα εἶναι **πεύσαι** καί ὄχι **πεύσει**. Ἐπίσησ τό χρονικό ἐπίρρημα
πρίν ὄχι μόνο δέν ταιριάζει στό μέτρο, ἀλλά εἶναι καί πλεονασμόσ γί'
 αὐτό καί τό ἀφαίρεσα)

50-54

ῶσ ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
 ἠρώων τε καί ἡμιθέων πρόμοσ **δ'ἐπέρησεν** (~~ἐξεπέρησεν~~), (X.B)
 λισσόμενόσ μ' ἐπίκουρον ἐοῦ νόστοιο γενέσθαι
 ποντοπόρω σὺν νηϊ πρόσ ἄξενα φύλ' ἀνθρώπων,
 ἔθνοσ ἐσ ἀφνειόν (~~καί~~) τ' ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνί κραῖνεν (X.B)

55-59

Αἰήτησ, νίοσ φαεσιμβρότου ἠελίοιο.
 Θέσφατα γαρ Πελίοσ δειδίοσσετο, μή (εἰ) ὀπισθεν
 χειρόσ ὑπ' **Αἰσονίδη** (~~Αἰσονίδεω~~) καθέλη βασιλήϊον ἀρχήν.
 αἰ (εἰ) ὑπό πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπερόπευεν
 τάσσε γάρ ἐκ ὀλχων χρύσειον κῶασ ἐνεῖκαι

40-44

Καί ἄλλα σοῦ ἀνέφερα, τά ὅποια εἶδα καί κατάλαβα, ὅταν κατέβηκα τό σκοτεινό δρόμο τοῦ Ταινάρου, γιά νά μπῶ στόν Ἄδη, ἔχοντας πεποίθηση στήν κιθάρα μου, ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτα πρὸς τή γυναίκα μου. Καί ὅσα ἱερά λόγια ξεστόμισα στήν Αἴγυπτο, φθάνοντας στή σεπτή Μέμφιδα καί στίς ἱερές πόλεις

45-49

τῆς Ἄπιδος, τίς ὅποιες ὁ Νεῖλος στεφανώνει μέ τά πολλά νερά του. Ὅλα αὐτά μέ ἀκρίβεια ἔμαθες ἀπ' τά δικά μου στέγνα. Μά τώρα πού ὁ πλανώμενος στόν ἀέρα φοβερός οἶστρος (σ.σ μανιοκατάθλιψη) ἄφησε ὀριστικά τό σῶμα μου καί πέταξε στόν πλατύ οὐρανό, θά μάθεις ἀπ' τά δικά μου χεῖλη ὅσα ~~πρὶν~~ ἀπέκρουπτα.

50-54

Δηλαδή πῶς κάποτε ἀπό τήν Πιερία κι ἀπ' τίς ἀπόκρημνες κορυφές τῶν Λειβήθρων, πέρασε ὁ πρῶτος καί καλύτερος τῶν ἡρώων καί τῶν ἡμίθεων, παρακαλῶντας μέ νά γίνω βοηθός στο ταξίδι του μέ ποντοπόρο πλοῖο πρὸς ἀφιλόξενα γένη ἀνθρώπων, σέ ἓνα ἔθνος πλούσιο καί ἀγέρωχο, στό ὅποιο βασίλευε

55-59

ὁ Αἰήτης, ὁ γιός τοῦ Ἥλιου, πού φωτίζει τούς ἀνθρώπους. Διότι ὁ Πελίας φοβόταν τούς χρησμούς, δηλαδή μήπως δόλια χάσει τή βασιλική ἐξουσία ἀπ' τόν υἱό τοῦ Αἴσονα (σ.σ. Ἰάσονα), καί σχεδίαζε ὑπουλο τέχνασμα γιά νά τόν ἐξαπατήσει. Τόν διέταξε λοιπόν νά φέρει ἀπό τούς Κόλχους τό χρυσόμαλλο δέρας,

60-64

Θεσσαλίην εὐπωλον, ὃ δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδὴν,
 χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πότνιαν Ἥρην·
 τῆνδε γάρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
 Ἥ δέ οἱ εὐχολῆσιν ἐφέσπετο κηδομένη πέρ·
 ἔξοχα γάρ μερόπων ἠγάζετο καί φιλέεσκεν

65-69

δεινοβίην ἦρωα, περικλυτόν Αἴσονος νῆα,
 καί ῥά καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενεΐη,
 ἢ οἱ φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,
 (ἦ-) οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη **(X.B)**
πρώτη διεπέρησε, πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ'
τρίβον ἦνυσσε θαλάσσης. (X.B)

70-74

Ἄλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτούς βασιλῆας,
 Θρήκην εἰς εὐπωλον ἐπείγετο δῖος Ἴησων,
 καί μ' ἔκιχανε χέλυν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
 ὄφρα κε σοί μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
 κηλήσω δέ τε θήρας ἰδ' ἐρπετά καί πετεηνά.

75-79

Ἦνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
 μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενεΐκατο φωνήν·
 «Ὀρφεῦ, αλλιόπης τε καί Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
 ἱστονίη ἰκόνεσσι πολυρρήνοισιν ἀνάσσων,
 χαῖρ' ἐπεὶ Αἰμονίους ὀχέας πρῶτιστον ἰκάνω,

60-64

πίσω στη Θεσσαλία, πού ήταν γεμάτη ἄλογα.

Ἐκεῖνος, ἀκούγοντας τή φοβερή προσταγή, ἐπικαλέστηκε τή σεπτή Ἥρα, ὑψώνοντας τά χέρια του στή θεά, διότι αὐτήν λάτρευε πιά πολύ, ἀπό ὅλους τους μακάριους θεούς. Κι ἐκείνη εἰσάκουσε τίς προσευχές, ἐνδιαφερόμενη γιά ἐκεῖνον, διότι ἀπό ὅλους τούς θνητούς τιμοῦσε πιά πολύ καί ἀγαποῦσε

65-69

τόν δυνατό ἥρωα, τόν ἔνδοξο γιό τοῦ Αἴσονος.

Ἔτσι ἀφοῦ τήν ἰκέτευσε (σ.σ. ἐννοεῖ ὁ Ἰάσων τήν Ἥρα), ἐκείνη ἔδωσε στήν Τριτογένεια (σ.σ. θεά Ἀθηνά) ἐντολή, κι αὐτή γιά πρώτη φορά, ἔφτιαξε γιά χάρη του δρύινο πλοῖο. Καί πρῶτο αὐτό, μέ κουπιά ἀπό δένδρο ἐλάτης, πέρασε τούς ἀλμυρούς πυθμένες καί διέσχισε τούς θαλάσσιους δρόμους.

70-74

Ἀλλά ἀφοῦ πρῶτα ὁ θεϊκός Ἰάσων συγκάλεσε τούς ξακουστούς βασιλιάδες, ἔσπευσε στή Θράκη μέ τά πολλά ἄλογα καί μέ συνάντησε, καθώς ἐτοίμαζα τήν πολυποίκιλη λύρα γιά νά πῶ ἕνα μελωδικό τραγούδι ἐξυμνῶντάς σε (σ.σ. θεέ Απόλλωνα) καί γιά νά μαγέψω τά ζῶα, τά ἔρπετά καί τά πουλιά.

75-79

Καί μπαίνοντας στό πολυαγαπημένο μου ἄντρο (σπήλαιο), μοῦ μίλησε μέ ἀποφασιστική φωνή πού ἔβγαине ἀπό τά δασύτριχά του στήθη. «Ὀρφέα, ἀγαπητέ υἱέ τοῦ Οἰάγρου καί τῆς Καλλιόπης, πού βασιλεύεις στους Κίκονες τῆς Βιστωνίας μέ τά πολλά ποιμνία, χαῖρε, διότι γιά πρώτη φορά ἔρχομαι στίς βουνοκορυφές τοῦ Αἴμου,

80-84

Στρυμονίας τε ροάς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινά (πρός) ἄγκη.
 Εἰμί δ' ἐγὼ Μινύησι **πανένδοξον** (~~πανέδοξον~~) αἶμα λελογχώς,
 Θεσσαλός Αἰσονίδης· ξεινός δε σοι εὐχομαι εἶναι. **(X.B)**
 Ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνησο καί κλύε μῦθον
 μελιχίαις ἀκοαῖς καί λισσομένω ὑπάκουσον,

85-89

Ἀξείνου ἐς Πόντοιο μυχούς καί Φᾶσιν ἐραννόν
 νηῖ σύν Ἀργώ πελάσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
 Παρθενίης **ἄτραπόν, ἐπ' ἥρανον** (~~ἄτραπούς ἐπιήρανον~~) ἠρώεσσιν,
 οἷ ῥα τεῖν μίμνουσι χέλυν καί θέσκελον ὀμφήν,
 ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.

90-94

Οὐ γάρ δὴ πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται
 νόσφι σέθεν καί γάρ ῥα ποτί ζόφον ἠερόεντα,
 νεῖατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
 μῦνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι καί νόστον ἀνευρεῖν

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ

ὄλχων αἶαν ἐπειγόμενοι, Πελίης ἐς αὐδάς
Κόλχων | αἶαν ἐπειγόμενοι, Πελίης ἐς | αὐδάς
 - - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)

Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

95-99

ὦν ἔνεκα ξυνήν τε δύνη Μινύησιν ἀρέσθαι,
 καί κλέος ἀνθρώποισιν ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι.»
 Τόν μὲν ἐγὼ μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 «Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεεῖνεις,
 ὄφρα κεν ἐς ὄλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,

80-84

στά ρεύματα τοῦ Στρυμόνα καί στά ὄρεινά φαράγγια τῆς Ροδόπης.
Ἔχω μέσα μου το ἔνδοξο αἶμα τῶν Μινύων, εἶμαι ὁ Αἰσονίδης (σ.σ ὁ
υἱός τοῦ Αἴσονος) ὁ Θεσσαλός καί θά χαρῶ ἂν τύχω τῆς φιλοξενίας
σου. Μέ εὐμένεια λοιπόν δέξου με σάν φίλος καί ἄκουσε εὐνοϊκά τά
λόγια μου καί ἐμένα πού σέ ἱκετεύω νά μέ ἀκολουθήσεις

85-89

στούς μυχοῦς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καί στόν ὄμορφο Φάσι ποταμό μέ
τό πλοῖο Ἀργώ καί νά μᾶς δείξεις τούς θαλάσσιους δρόμους τῆς
Παρθενίας Θάλασσας, ὡς συμπαραστάτης τῶν ἠρώων, πού περιμένουν
νά ἀκούσουν τή χέλυν καί τή θεσπέσια φωνή σου καί ἐπιθυμοῦν νά σέ
ἔχουν βοηθό σέ κοινούς μόχθους στό πέλαγος.

90-94

Διότι οὔτε πού σκέφτονται νά ταξιδεύσουν πρός τίς βαρβαρικές φυλές
(σ.σ. βάρβαρος: ὁ μὴ Ἑλληνας) χωρίς ἐσένα. Καί πράγματι, **μόνον ἐσύ**
ἀπό τούς ἀνθρώπους μπορεῖς νά διαβεῖς τή σκοτεινή καταχνιά, τόν
ἔσχατο κρυψῶνα καί τήν περιοχή τῆς γῆς μέ τόν ἀβαθή πυθμένα καί
νά βρεῖς τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

**Στή γῆ τῶν Κόλχων θά ἐκστρατεύουμε, ὑπακούοντας στίς διαταγές
τοῦ Πελῖα**

95-99

γιά χάρη τῶν ὁποίων (σ.σ. διαταγῶν) κοινά βάσανα μέ τούς Μινύες
θά ὑποστεῖς, καί θά σ' ἀκολουθεῖ ἡ δόξα στίς μετέπειτα γενιές.
Τότε ἐγώ, ἀποκρινόμενος στά λόγια του, εἶπα:
«Υἱέ τοῦ Αἴσονα, τί μοῦ λές ὅλα αὐτά γιά νά μέ πείσεις
νά ἔλθω μέ τό καλοφτιαγμένο καράβι στούς Κόλχους βοηθῶντας τούς
Μινύες

100-104

νηϊ σύν εὐσέλω πλεύσας ἐπί οἴνοπα πόντον;
 ἤδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, (~~ἄλις~~) ἔπλετο μόχθων, (X.B)
 ὦν ἰκόμην ἐπί γαῖαν ἀπείριτον ἠδέ πόληας,
 Αἰγύπτω, Λιβύῃ (~~τε~~) βροτοῖς ἀνά θέσφατα φαίνων.
 αἶ ῥά μ' ἄλητείης τε καί ἐξ οἴστρου ἐσάωσεν (X.B)

105-109

μήτηρ ἡμετέρη καί ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἀμόν,
 ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχῳ μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
 Ἄλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
 (Ἄττική ἢ τριτοπρόσωπη σύνταξις)
 Μοιρῶν ἐννεσίησιν ἐπείγομαι· οὐ γάρ ἄτιμοι
 ἰκεσίου Ζηνός κοῦραι Λιταί· ἴξομαι ἤδη (X.B)

110-114

ὄπλοτέροις βασιλεῦσι καί ἡμιθέοις ἐνάριθμος.»
 αἶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον ἠδ' ἐπέρησα
 αὐτῇ σύν φόρμιγγι καί εἰς Μινύας ἀφίκανον (X.B)
 λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπέρ Παγασηΐδας ἀκτάς.
 Ἔνθα δ' ἀριστήων Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο·

115-119

στεῖνόν δη ψαμάθους ομάδω, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρου.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μ' ἐνόησαν ἀταρπιτόν ἐξανύοντα,
 ἀσπασίως ἠγερθεν· ἐγήθεέ δ' ἦτορ ἐκάστω·
 αὐτάρ ἐμυθεόμην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.
 Πρῶτά δε εἶδον βίην Ἡρακλῆος θεῖοιο,

100-104

στή Μαύρη Θάλασσα;

Άρκετή είναι η κούραση, αρκετοί και οι μόχθοι
πού πέρασα ταξιδεύοντας στην απέραντη γη και στίς πόλεις,
φανερώνοντας στους θνητούς τους θείους νόμους, στην Αίγυπτο και
στή Λιβύη. Από τίς περιπλανήσεις αυτές κι απ' τή κατάθλιψη,

105-109

ή μητέρα μου μέ έσωσε οδηγώντας με στό σπίτι,
γιά νά τελειώσω έδω μέ θλιβερά γεράματα. Μά δέν μπορώ νά
άποφύγω όσα φέρνει τό πεπρωμένο και έξωθοῦμαι από τίς
παραινέσεις τῶν Μοιρῶν. Διότι οί Λιτές (σ.σ. οί θεότητες, νύμφες, έξ οὔ
καί Λιτό-χωρον) οί κόρες τοῦ φιλεύσπλαχνου Διός, πρέπει νά
τιμοῦνται.

110-114

Θά ἔλθω κι ἐγώ λοιπόν νά προστεθῶ στόν ἀριθμό τῶν νεώτερων
βασιλιάδων και ἡμιθέων». Κι ἀμέσως τότε ἀναχώρησα από τό
ἀγαπημένο μου σπήλαιο, κρατώντας ἀνά χείρας τή φόρμιγγα, και
κατευθύνθηκα μέ γρήγορα βήματα στους Μινύες, ὑπέρ* τῶν Παγασῶν
ἀκτῶν (*φυσικά ὑπέρ ἐννοεῖται «προσπερνώντας» ἢ
«παραπλέοντας» μέ τό πλοῖο). Ἐκεῖ ἦταν μαζεμένο και ὀχλαγωγούσε
σέ ομάδες, τό πλῆθος τῶν Μινυῶν ἀρχόντων,

115-119

στή στενή ἀμμουδιά, στίς ὄχθες τοῦ Αναύρου ποταμοῦ.

Αλλά όταν μέ ἀντιλήφθηκαν νά ἔρχομαι από τό δρόμο,
σηκώθηκαν μέ χαρά και ἡ καρδιά καθενός τους ἔνιωσε ἀνακούφιση. Κι
ἀμέσως τους μίλησα, ἀπευθυνόμενος στους γενναίους ἄνδρες. Καί
πρῶτα ἀναγνώρισα τήν τρομερή ὄψη τοῦ θεϊκοῦ Ἡρακλῆ,

120-124

ὄν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνί ρονίῳνι μιγεῖσα,
 ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
 Ἥλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη
 Τίφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηός·
 Θεσπιέων δ' ὄγε δῆμος ἐφ' ὕδασι Περμισσοῖο,

125-129

ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ρεῖθρον ἄμειβεν
 ὃς περὶ μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις **(X.B)**
 νῆα κατιθύνειν δέδαεν πολυμήτιδι τέχνῃ
 ἄστορά θ' ἰππόδαμον, Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
 καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὄν Ἀμπυκι νυμφευθεῖσα

130-134

Χαονίην ὑπὸ φηγόν Ἀρηγονίς ἐξελόχευσεν
 Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαόν υἱόν,
 ὃς Δολόπεσσιν ἄνασεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.
 Τρισσὴν δ' Ἑρμείου (Ἑρμείῃῃ) κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
 Αἰθαλίδην, ὄν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια, **(X.B)**

135-139

Μυρμιδόνοσ θυγάτηρ, Ἀλόπη ἐνὶ πετρηέσση
 ἠδ' Ἐρυτον καὶ καλόν Ἐχίονα, τοὺσ ποτε Νύμφη
 Λαοθόη Μενετοῖο παρευνηθεῖς ἐλόχευσεν
 υλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
 Αὐτάρ Ἀλεκτορίδης καὶ βουφάγοσ ἦλθε ὄρωνοσ.

120-124

τόν ὁποῖον ἡ Ἀλκμήνη γέννησε σμίγοντας μέ τόν Κρονίωνα Δία ὅταν στήν πορεία του ὁ καυτός ἥλιος ἔχανε τήν τριπλή αἶγλη του κι ἀπό παντοῦ ἀπλωνόταν ἡ μακριά νύκτα. Εἶδα καί τόν Τίφν τόν Ἀγνιάδη, τόν κυβερνήτη τοῦ στενόμακρου καραβιοῦ, ἀπό τήν περιοχή τῶν Θεσπιῶν, πού οἱ κάτοικοι της ζοῦσαν στίς ὄχθες τοῦ Περμησοῦ

125-129

καί πού τό μέ τόν λαό τῶν Σιφαέων μοιράζονταν ἀπό κοινοῦ τό γειτονικό ποτάμι. Αὐτός ἤξερε νά κατευθύνει τό καράβι μέ δεξιοτεχνία ἀκόμη καί στίς σφοδρές λευκές (σ.σ. χειμωνιάτικες) θύελλες. Ἀναγνώρισα τόν Κάστορα τόν ἵπποδαμαστή καί τόν Πολυδεύκη, μά καί τόν Μόψο ἀπό τήν περιοχή τοῦ Τιτάρου (σ.σ. περιοχή τῆς Θεσσαλίας ἀπό τήν ὁποία πηγάζει ὁ παραπόταμος τοῦ Πηνειοῦ, ὁ Τιταρήσιος), τόν ὁποῖο γέννησε ἡ Ἀρηγονίς

130-134

κάτω ἀπό τή Χαονία βαλανιδιά, ἀφοῦ παντρεύτηκε τόν Ἄμπυκα. Καί εἶδα τόν Πηλέα, τόν ξακουστό γιό τοῦ Αἰακοῦ καί τῆς Αἴγινας πού βασίλευε στούς Δόλοπες τῆς εὐφορης Φθίας. Εἶδα καί τούς ἔνδοξους ἀπογόνους του Ἑρμῆ, τά 3 ἀδέλφια, (πρῶτα) τόν Αἰθαλίδη, τόν ὁποῖον γέννησε ἡ διάσημη Εὐπολέμεια,

135-139

ἡ κόρη τοῦ Μυρμιδόνας, στή βραχώδη Ἀλόπη καί (μετά) τόν Ἑρτο καί τόν ὄμορφο Ἑχίονα, τούς ὁποίους γέννησε ὁ Ἀργειφόντης (σ.σ., προσωνύμιο τοῦ Ἑρμῆ) μέ τή χρυσή ράβδο, ὁ προστάτης τῆς Κυλλήνης, ὅταν κάποτε πλάγιασε μέ τή νύμφη Λαοθή, τήν κόρη τοῦ Μενετοῦ. Ἐπειτα ἦλθε ὁ Κόρωνος ὁ υἱός τοῦ Ἀλέκτορος πού τοῦ ἄρσεσε πολύ τό βοδινό κρέας,

140-144

Ίφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεβόλησεν·
 ούτης τ' Αἰνιάδης, ἵκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
 ἄνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
 ὄν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
 φθίσθαι ὑπέρ Λιβύης, νόστον τ' οἶκονδε λαθέσθαι. **(X.B)**

145-149

Ἄλκωνός δε Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ροάων
 ἦλυθεν, ὅς Γύρτωνος ἀλιστεφές ἔκτισεν ἄστν.
 Ίφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλου νιός, **(X.B)**
 Φωκίδος ὅς ῥ' ἦγασσε καί εὐπύργοιο Τανάγρης. **(X.B)**
 Λαοδόκος, Ταλαός τ' (~~καί~~) Ἀρήϊος, νιοί ἄμωμοι **(X.B)**

150-154

ἦλθον Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι, οὓς τέκε Πηρώ. **(X.B)**
 Ἀμφιδάμας δ' Ἀλέου παῖς ἦλυθε· πέμψε γάρ αὐτόν
 ἴφθιμος γενέτης, Τεγέης ὄρια προλιπόντα.
 ἦλυθέ δ' Ἔργινοσ, ράγχου πολύπυρον ἄρουραν
 ἐκπρολιπών καί τύρσιν ἐρυμνῆς Μιλήτοιο,

155-159

ἔνθα ροαί κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
 Ἐν δέ Περικλύμενος Νηληϊός εἰσαφίκανεν,
 ἀγχόθι Πελλήνης τε καί εὐύδροιο Λιπάξου **(X.B)**
 ἄστν λιπών ἀφνειόν, ἐλειονόμους τε ολώνας.
 Ἐκ δέ λιπών αλυδῶνα θοός Μελέαγρος ἔβαινεν,

140-144

κι ἐκεῖ ἦταν κι ὁ Ἴφικλος, καταγόμενος ἀπό τή θεϊκή γενιά τοῦ Φυλάκου, καί ὁ Βούτης ὁ υἱός τοῦ Αἰνεΐα, ὅμοιος μέ τόν χρυσάορα (σ.σ. μέ τόν ἀστραφτερό στήν ὄψη) Φοῖβο. Ἀπό τήν Εὐβοία ἐφθασε ὁ Κάνθος, ὁ υἱός τοῦ Ἄβαντος, ἄν καί ἡ μοίρα τόν νίκησε καί τοῦ ἐπέβαλε πρόωρο τέλος, νά χαθεῖ δηλαδή ὅταν παραπλέαμε τή Λιβύη καί νά μὴν ἐπιστρέψει ποτέ πίσω στήν πατρίδα του.

145-149

Ἀκόμη ὁ Φάληρος, ὁ υἱός τοῦ Ἄλκωνος ἀπό τήν περιοχή τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τή παραθαλάσσια πόλη τῆς Γυρτῶνος, καί μαζί μ' αὐτούς ἦρθε καί ὁ Ἴφιτος, ὁ υἱός τοῦ Ναυβόλου, πού βασίλευε στή Φωκίδα καί τήν περιτριγυρισμένη μέ πύργο Τανάγρα. Ἦλθαν καί οἱ ἄμεμπτοι ἀδελφοί, Λαοδόκος, Ἀρήϊος καί Ταλαός,

150-154

Ξακουστοί υἱοί τοῦ Ἄβαντος, τούς ὁποίους γέννησε ἡ Πηρώ.
Ἦφθασε καί ὁ Ἀμφιδάμας, ὁ υἱός τοῦ Ἀλέου, σταλμένος ἀπό τό γενναῖο πατέρα του, πού ἄφησε πίσω τήν ἐπικράτεια τῆς Τεγέας κι ἀκόμη ἦλθε ὁ Ἐργίνος, ἀφήνοντας τή σιτοφόρα γῆ τοῦ Βράγχου καί τούς πύργους τῆς ὀχυρωμένης Μιλήτου

155-159

ἡ ὁποία ποτίζεται ἀπό τόν μέ πολλές στροφές Μαίανδρο (σ.σ. λόγῳ τῶν πολλῶν στροφῶν τοῦ συγκεκριμένου ποταμοῦ, γενικευτήκε καί ὁ ὄρος μαίανδρος σάν σχῆμα).

Κατέφθασε κι ὁ Περικλύμενος, ὁ γιός τοῦ Νηλέα, πού ἄφησε τις Κολῶνες μέ τά πολλά λιβάδια, πόλη εὐφορη που βρισκόταν κοντά στήν Παλλήνη καί στήν πλούσια σε νερά Λίπαξο. Ἀφήνοντας τήν Καλυδῶνα ἦλθε κι ὁ γοργοπόδαρος Μελέαγρος,

160-164

Οίνεός τόν ῥ' ἐλόχευσε καί Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς. **(X.B)**
 Ἴφικλος (~~αὐτ'~~) δ' ἐπέρησε λιπών Ἀτρακηΐδα λίμνην,
 σύγγονος Ἀλθαίης· περί δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
 εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαά ἔργ' ἐδίδασκεν.
 Ἀστεριῶν δ' ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο ομήτου,

165-169

Πειρεσίην ὅς ἔναιεν ἴν' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις
 Πηνειός μίσγων ξυνόν ῥόον εἰς ἄλα πέμπει.
 Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπών οιβηΐδα λίμνην,
 ἀγχόθι Πηνειοῖο καί **εὐπελάγους** (~~εὐπελαγέος~~) Μελιβοίης. **(X.B)**
 Αὐτάρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἴκανεν,

170-174

ὅς σφιν ἐν ἠγορέησι μετέπρεπεν ἠρώεσσιν
 ἠδ' υἱός **Καινεύς** (~~αινεύς~~) ἀφίκετο, τόν ῥά τε φασίν
 μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ ἐνταύροισι δαμῆναι,
 θεινόμενον πεύκησι τανυφλοίοις τ' ἐλάτησιν,
 καί (~~θε~~) ἀνατλήναι **τ'** (~~καί~~) ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,

175-179

ζῶν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
 Ἄδμητὸς δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ πότε Παιάν
 θηπεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
 οὐνεκά οἱ ὑκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴστοις
 ἐν φθιμένοισιν ἔταξ' Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης. **(X.B)**

160-164

ὁ γιός τοῦ Οἰνέα καί τῆς ροδόπυχης Αλθαίας (σ.σ. ροδόπηχης: ἡ ἔχουσα ρόδινες γάμπες, μεταφορικά ἢ πολύ ὄμορφη).

Κι ἀκόμη ἔφθασε ὁ Ἴφικλος, ὁ συγγενής τῆς Αλθαίας, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν Ἀτρακηίδα λίμνη· αὐτός τιμοῦσε ἀπὸ ὅλους πιό πολὺ τὸν ὄμορφο Μελέαγρο καί τὸν δίδασκε τὰ λαμπρὰ ἔργα. Κι ὁ Ἀστερίων ἦλθε, τὸ παιδί τοῦ ἔνδοξου Κομήτη,

165-169

ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὴν Πειρεσία, ὅπου τὰ νερά τοῦ Ἀπιδανοῦ ἐνώνονται μέ τὰ νερά τοῦ Πηνειοῦ καί χύνονται στή θάλασσα. Κι ὁ Εὐρυδάμας ἔφθασε ἀφήνοντας τὴ Βοιβηίδα (σ.σ. τὴ σημερινή περιοχὴ τῆς Κάρλας τῆς Μαγνησίας) , πού εἶναι κοντὰ στόν Πηνειό καί στήν Μελίβοια πού ἀντικρίζει τὸ πέλαγος. Κι ἔπειτα ἔφτασε ὁ Πολύφημος, ὁ γιός τοῦ Ἐλάτου,

170-174

πού διακρινόταν γιὰ τὴν ἀνδρεία του ἀνάμεσα στοὺς ἥρωες.

Καί ὁ (ἕτερος) γιός του (σ.σ. Ἐλάτου), ὁ Καινεύς ἦλθε, γιὰ τὸν ὁποῖο λένε ὅτι ἐπειδὴ ἦταν σύμμαχος τῶν Λαπιθῶν, καταβλήθηκε ἀπὸ τοὺς Κένταυρους, ὅταν ἐκεῖνοι τοῦ ἔριχναν κορμούς πεύκων καί ἐλάτων, ἐνῶ αὐτός ὄρθιος καί μέ τὰ γόνατα μπηγμένα στό χῶμα ἀντιστεκόταν,

175-179

κατερχόμενος ἔτσι ζωντανός στά βάθη τῆς γῆς, ὅπου εἶναι οἱ κατοικίες τῶν νεκρῶν.

Ἀπὸ τίς Φερές (σ.σ. τὸ βασίλειο τῆς Θεσσαλίας) κατέφθασε ὁ Ἄδμητος, τὸν ὁποῖον κάποτε ὑπηρετοῦσε ὁ Παιάν (σ.σ. σημαίνει ὁ θεραπευτὴς καί ἦταν προσωνύμιο τοῦ Ἀσκληπιοῦ). Γλίτωσε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Διός, ἐπειδὴ μέ τὰ ἀκαταμάχητα βέλη του ἔστειλε τοὺς Κύκλωπες στόν Ἄδη, γιὰ τὸ κακό πού εἶχαν κάνει στόν Ἀσκληπιό.

180-184

Ἦλυθέ δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος,
 τρηχεῖην Ὀπόεντα λιπών· σύν δ' ἦλυθεν Ἴδας,
 Λυγκεύς θ', ὅς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδέ θαλάσσης
 βένθεα καί Πλουτῆρος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
 μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσοις.

185-189

Αὐτάρ οἱ Τελαμών συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
 Αἰακῶ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
 Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἀλιστεφέος Σαλαμῖνος.
 Δή τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἦλυθε καρτερός Ἴδμων,
 τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Απόλλωνι ἄνακτι

190-194

Ἀμφρύσου παρά χεῦμα Φερητιάς Ἀντιάνειρα.
 Τῷ καί μαντοσύνην ἔπορεν καί θέσφατον ὀμφήν
 Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
 Ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενόιτιος ἐξ Ὀπόεντος,
 σύγχορτος Μινύαις· ἔπι δ' ἦλυθε διός Οἰλεύς.

180-184

Ἦλθε κι ὁ Εὐρυτίων, υἱός τοῦ Ἴρου καί ἐγγονός τοῦ Ἀκτορίωνος, ἀφοῦ ἄφησε τή βραχώδη Ὀπούντα· καί μαζί μ' αὐτόν ἦλθαν κι ὁ Ἴδας κι ὁ Λυγκεύς (σ.σ. ἀδέλφια), πού μόνο αὐτός ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἔβλεπε μέ τή φοβερή ματιά του τὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς θάλασσας καθῶς καί τὰ ὑπόγεια βάραθρα τοῦ Πλούτωνα (σ.σ. λογοτεχνική ὑπερβολή τοῦ Ὀρφέα, θέλοντας νά τονίσει τὴν ὀξύτατη ὄραση τοῦ Λυγκέα).

185-189

Κι αὐτοὺς ἀκολουθοῦσε ὁ Τελαμών, τὸν ὁποῖο γέννησε ἡ Αἴγινα, ἡ κόρη τοῦ ἔνδοξου Ἀσωποῦ, μέ τὸν Αἰακό, ἐκεῖ στίς κροκάλες τῆς θαλασσόβρεχτης Σαλαμίνας. Τότε ἦλθε κι ὁ δυνατός Ἰδμων, τὸ νόθο παιδί τοῦ Ἄβαντος, πού γεννήθηκε, ὅταν ἔμεινε ἔγκυος ἀπὸ τὸν ἄνακτα Ἀπόλλωνα

190-194

ἡ Ἀντιάνειρα, ἡ κόρη τοῦ Φέρητος κοντὰ στίς ὄχθες τοῦ Ἀμφρύσου (σ.σ. ὁ ποταμός αὐτός δέν μπορεῖ δυστυχῶς νά προσδιοριστεῖ σέ κανένα χάρτη ἢ περιοχῇ). Σ' αὐτόν ὁ Φοῖβος χάρισε τὴν τέχνη τῆς μαντοσύνης καί προφητικὴ φωνή γιὰ νά φανερώνει στοὺς ἀνθρώπους αὐτὰ πού θὰ συμβοῦν στό μέλλον. Ἦλθε ἐπίσης ὁ Μενοίτιος ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Ὀπούντας, γείτονας τῶν Μινύων κι ἀκόμη ὁ θεῖος Ὀϊλεύς.

195-199

Φλίας (θ') ἐξίκανεν οἱ περικλυτός, ὄν ποτε νύμφη (X.B)
Βάκχον (~~ἀκχῶ~~) ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσωποῖο ροῆσιν (X.B)
 τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας τ' (~~καί~~) ἐπίφρονα μῆτιν.
 ηφεύς τ' Ἀρκαδίθε μεθ' ἠρώεσσι πελάσθη.
 Ἀγκαῖόν δ' ἀν' ὄμιλον ἀπ' Ἀρκαδίας πολυμήλου

200-204

πέμψε πατήρ γηραιός ἐπί πλόον Ἀξεῖνιοιο·
 οὗτός δ' οὔποτε χλαῖναν ἐπί στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
 ἀλλ' ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
 Ναύπλιος αὐθ' ἴκανεν, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
 ὄν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῶ Ἐννοσιγαίῳ,

205-209

ἀγλαόν ἠγορέην, δέμας εἵκελον ἀθανάτοισιν.
 Ταιναριεύς δ' Εὐφημος ἔβη, Μαλεάτιδος ἄκρης
 ἐκπρολιπῶν ἀλῶνας, ἀλικλύστους τε Θεράπνας.
 Ἀγκαῖός τ' ἔμολε Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
 οὐρανίας ἄστρων ἐδάη τε κύκλους πλανητῶν (~~πλανήτας~~). (X.B)

210-214

Δίξετο γάρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσόμεν' ἀνθρώποισιν.
 Ἐν δέ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός·
 σίνετό δε σφυρά δισά, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς·
 τοῦνεκεν Ἥφαιστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
 Ἦλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπῶν Πισήτιδας ὄχθας,

195-199

Κι ὁ ἔνδοξος Φλίας ἔφθασε, μέ ἄψογο παρουσιαστικό καί φρόνιμη σκέψη, τόν ὅποϊον κάποτε γέννησε μία νύμφη, πλαγιάζοντας μέ τό φημισμένο Βάκχο πλάι στίς ὄχθες τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἀπό τήν Ἀρκαδία ἦλθε νά ἐνωθεῖ μέ τούς ἥρωες ὁ Κηφεύς, ἀλλά καί ὁ Ἀγκαῖος ἀπό τήν Ἀρκαδία μέ τά πολλά πρόβατα προστέθηκε στήν ομάδα τῶν ἡρώων

200-204

σταλμένος ἀπό τό γέρο πατέρα του γιά τό ταξίδι πρὸς τόν Εὐξείνιο. Αὐτός ποτέ δέν ἔβαζε χλαίνη στούς στιβαρούς του ὤμους, παρά μόνο μέ πυκνότριχο δέρμα ἀρκούδας προφύλασε τά στήθη του. Κι ὁ Ναύπλιος πάλι, ὁ ἀγαπητός γιός τῆς Ἀμυμώνης ἦλθε, πού τόν γέννησε πλαγιάζοντας μέ τόν Ξακουστό Ἐννοσίγαιο,

205-209

καί ὁ ὅποϊος ἦταν λαμπρός κι ἀνδρεῖος, καί εἶχε σῶμα ἴδιο μέ αὐτό τῶν ἀθανάτων. Κι ὁ Εὐφημος, ὁ γιός τοῦ Ταινάρου, πού ἄφησε τίς χαράδρες τοῦ ἀκρωτήριου Μαλέα καί τίς θαλασσόβρεκτες Θεράπνες (σ.σ. παραθαλάσσια πόλη στή Λακωνία, θεράπνη=κατοικία). Κι ὁ Ἀγκαῖος φάνηκε ἀπό τήν Πλευρώνα, πού γνώριζε τίς οὐράνιες πορεῖες τῶν ἀστρῶν καί τίς πλανητικές τροχιές,

210-214

καί μπορούσε νά προβλέψει αὐτά πού θά συμβοῦν στούς ἀνθρώπους στό παρόν καί στό μέλλον. Καί ὁ Παλαιμόνιος ἔφθασε, ὁ νόθος γιός τοῦ Λέρνου, πού εἶχε πειραγμένα καί τά δύο σφυρά (σ.σ. τούς ἀστραγάλους του) καί τά πόδια του δέν ἦταν σωστά προσαρμοσμένα, γί' αὐτό καί ὅλοι τόν ἀποκαλοῦσαν (σ.σ. ἐννοεῖ σκωπτικά, κοροϊδευτικά) σάν γιό τοῦ Ἡφαίστου (σ.σ. πού ὡς γνωστόν ἦταν κουτσός). Ἀφήνοντας τίς ὄχθες τοῦ Ἀλφειοῦ (ποταμοῦ) καί τῆς Πισάτιδος (σ.σ. λίμνη τῆς Ἡλείας),

215-219

Αὐγείης, υἱός πυριφεγγέος Ἥελιοιο.
 Ναί μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,
 Ἀμφίων κλυτόφημος, ἰδ' Ἀστέριος μενεχάρμης,
 Παλλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἦθεα πατρίδος αἴης.
 Δισσόν δ' αὖ ὀρέου καλόν στάχυν εἰσενόησα,

220-224

οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κούρη κλυτός ῥείθυια,
 Ἴλισσοῦ παρά χεῦμα θεοῦ φιλότῃτι μιγεῖσα·
 οἷ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπουατίοις πεπότηντο,
 Ζήτης καὶ ἀλαῖς, δέμας εἵκελοι ἀθανάτοισιν.
 Αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἦλυθ' ἀνακτος

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ
 ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

225-229

φίλος κοῦρος Ἄκαστος, ἀγλαοῦ Αἴσονος υἱοῦ (X.B)
φίλος | κοῦρος Ἄκαστος, | ἀγλαοῦ | Αἴσονος | υἱοῦ
 – – | – υ υ | – υ | – υ υ | – υ υ | – –
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)

Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Τροχαῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

ἀγχιστεύς νηός γάρ ἐπ' ὀρώης λελίητο
 ἄξεινον ποτί Φᾶσιν ἄμ' ἠρώεσσιν πελάσσαι.
 Σύν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θεῖοιο (X.B)
 καλός Ὑλας· τῷ δ' οὐ̄ (~~δ' οὐ̄περ~~) ὑπέρ δροσεροῖο γενεῖου

215-219

ἦλθε καί ὁ Αὐγείας, ὁ γιός τοῦ φλογεροῦ Ἥλιου.
Ἦλθαν καί οἱ δίδυμοι λαμπροί νέοι, ὁ Ξακουστός
Ἀμφίων κι ὁ Ἀστέριος, πού ἦταν καρτερικός στή μάχη,
ἀφοῦ ἄφησαν τήν Παλλήνη καί τά ἦθη τῆς πατρίδας τους.
Εἶδα καί τούς δυό ὁμορφους βλαστούς τοῦ Βορέος,

220-224

τούς ὁποίους γέννησε ἡ Ὠρείθυια, ἡ κόρη τοῦ Ἐρεχθέα, ὅταν ἐρωτικά
ἐνώθηκε μ' αὐτόν κοντά στό ρεῦμα τοῦ Ἴλισοῦ, δηλαδή ὁ Ζήτης καί ὁ
Κάλαϊς, πού πετοῦσαν μέ ὑποπόδια πού εἶχαν στίς φτέρες τῶν ποδιῶν
τούς (σ.σ. φυσικά λογοτεχνική ὑπερβολή γιά νά δείξει ὁ Ὀρφέας πόσο
γρήγορα ἔτρεχαν, παρομοιάζει το Ζήτη καί τον Κάλαϊ μέ τόν
φτεροπόδαρο Ἐρμῆ. Κάποιοι παρερμηνεύοντας αὐτό το στίχο ἔχουν
συμπεράνει ὅτι τά 2 ἀδέλφια εἶχαν πτητικές μηχανές στα πόδια τους!!!)
καί εἶχαν σῶμα παρόμοιο μέ αὐτό τῶν ἀθανάτων.
Ἦλθε ἀκόμη ἀπό τίς Φερεές, τοῦ βασιλιᾶ Πελία

225-229

ὁ ἀγαπητός γιός, ὁ Ἄκαστος, ὁ (πρῶτος) ἐξάδελφος τοῦ
δοξασμένου υἱοῦ τοῦ Αἴσονα (σ.σ. Ἰάσονα),

διότι ποθοῦσε καί αὐτός νά ἀνέβει στήν Ἀργώ καί νά φθάσει στόν
ἀφιλόξενο Φάσι ποταμό μαζί μέ τούς ἥρωες. Μαζί μ' αὐτούς ἦλθε κι ὁ
ὠραῖος Ὑλας, συγγενής του θεϊκοῦ Ἡρακλέους, πού πάνω ἀπό τό
δροσερό πηγούνι του

230-234

ἀργεννάς ἐρύθηνε παρηϊίδας ἀβρός ἴουλος,
 ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἦνδανεν Ἡρακλῆϊ.
 Οὔτοι μὲν ποτί νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο. **(X.B)**
 αἶ ρα οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευεν. **(X.B)**
 Δεῖπνά δε πορσύνοντο ξεῖνοιο (~~πολυξεῖνοιο~~) τραπέζης δέ, **(X.B)**

235-239

ἦμενοι ἐξείης· πόθεέν δε τοι ἔργον ἕκαστος. **(X.B)**
 Αὐτάρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔπλετο θυμός,
 Ἄνστάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
 ἦϊον, ἔνθα τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἀλίη νηῦς·
 τὴν ρα τοτ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτάρ ἔπειτα

240-244

Ἄργος ἐφημοσύνησι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν, **(X.B)**
 δουρατέησι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσιν,
 πρυμνόθεν ἀρτήσας, κάλεέν δ' ἐπὶ μόχθον ἰκάνειν,
 πάντας κυδαίνων, οἳ δ' ἐσσυμένως ὑπάκουσαν·
 τεύχεά δ' ἐκδύνοντο, περὶ στέρνοισί δ' ἀνήπτον

245-249

σειραίην μῆρινθον. Ἐπέβριθέν δ' ἄρ' ἕκαστος,
 αἶψα θοόν ποτί κῶμα κατειρύσαι εὐλαλον Ἀργώ. **(X.B)**
 Ἡ δέ οἱ ἐγχριφθεῖσα ποτί ψαμάθῳ βεβάρητο, **(X.B)**
 ἀναλέοις φυκέεσσιν ἐρκομένη ποτί χέρσον
 ἠρώων παλάμησιν ὑπὸ στιβαρῆσιν ἀπειθής.

230-234

τό άπαλό χνούδι δέν εΐχε άκόμη χρωματίσει τά λευκά του μάγουλα, μά ήταν έφηβος άκόμη και άρεσε πολύ στον Ηρακλή. Όλοι αὐτοί ήταν σέ λόχο μαζεμένοι κοντά στό πλοΐο. Και εκεί λοιπόν άλλος από έδω κι άλλος από εκεί (σ.σ. έννοεΐ ότι έκαναν πηγαδάκια) είτε παρακινούσε είτε έλεγε κάτι σέ κάποιον. Και δεΐπνα έτοιμάζονταν σέ φιλόξενο τραπέζι,

235-239

όπου κάθονταν πλάι-πλάι· κι ό καθένας ήθελε νά συμμετέχει στό έργο. Κι όταν εΐχαν φάει και πιεΐ αρκετά, σηκώθηκαν από τήν παχιά άμμο και άρχισαν όλοι νά βαδίζουν προς τό μέρος όπου τό πλοΐο στεκόταν πάνω από τή θαλάσσια άμμο· και βλέποντάς το, άρχισαν νά τό θαυμάζουν.

240-244

Τότε άποφάσισε ό Άργος νά μετακινήσει τό πλοΐο.

Έτσι άφου κρέμασε από τήν πρύμνη ξύλινους κυλίνδρους και καλοστριμμένα σχοινιά, τούς καλούσε μέ κάθε λογής έπαΐνους στό επίπνο έργο. Έκείνοι πρόθυμα υπάκουσαν και αφήνοντας τά όπλα τους, πέρασαν γύρω από τά στέρνα τους τά στριφτά σχοινιά,

245-249

διότι μέ όλη τους τήν όρμή ήθελαν νά σύρουν άμέσως στό ευκίνητο κῦμα τή γλυκόλαλη Άργώ. Αὐτή όμως εΐχε κατακαθίσει στην άμμο από τό βάρος της και τά ξερά φύκια τήν συγκρατούσαν στη στεριά και δέν ύποτασσόταν στα στιβαρά χέρια τών ήρώων.

250-254

Παχνώθη δ' αὖ θυμός Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔπειτα
νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
μολπῇ (ἔφ') ἡμετέρη κεκμηόσιν αἰέν ὀρίνω.
Αὐτὰρ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσίν,
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς,

255-259

καί (θαί) ἀπό στηθέων ὄπα λείριόν δ' ἐλόχευσα (ἐξελόχευσα)· (X.B)
«Ἐξοχὸν Ἡρώων Μινηΐον αἶμα γενέθλης,
εἶθ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλῳας
βρίσαθ' ὁμορροθέοντες, ἐρείσατέ δ' ἴχνια γαίη,
ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·

260-264

καί χαροπὸν ποτί χεῦμα γεγηθότες ἔλξατε νῆα.
Ἄργῳ, πεύκησιν τ' ἠδέ δρυσί γομφωθειῖσα,
αἶ' ἐμῆς ἐνοπῆς· καί γάρ πάρος ἔκλυες ἦδη
ἠνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνη,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον

265-269

οὔρε' αποπρολιποῦσα· ἐπίσπεό δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς· σπέρχεν δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν,
ἡμετέρη **πισύνῳ** (πίσυνος) κιθάρη **τε** (καί) θεσκέλω ὀμφῆ.» (X.B)
Δῆ τότ' ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλυε φηγός,
ἦν (θαί) ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηῖ μελαίνῃ

250-254

Τότε πάγωσε ἡ καρδιά τοῦ Ἰάσονος καί στρεφόμενος σέ μένα, μοῦ ἔκανε νόημα νά διεγείρω μέ τό τραγούδι μου τήν ὄρμη καί τό θάρρος στους κουρασμένους ἥρωες. Κι ἀμέσως ἐγώ, παίρνοντας τή φόρμιγγα στά χέρια μου, τούς εἶπα ἕνα ὁμορφο τραγούδι τῆς μητέρας μου,

255-259

συνοδεύοντάς το μέ ἀπαλή φωνή πού ἔβγαινε ἀπ' τά στήθη μου. «ὦ, ἐσεῖς πού μέσα σας κυλάει αἷμα τῆς γενιᾶς τῶν Μινύων ἡρώων, ἐμπρός λοιπόν, κάτω ἀπ' τά δυνατά σας στέρνα σφίξτε τώρα ὅλοι μαζί τά σχοινιά. Στηρίξτε τά πέλματά σας στή γῆ καί τεντῶστε τά πόδια καί τό σῶμα, σπρώχνοντας

260-264

χαρούμενοι τό καράβι στά γαλανά κύματα.

Καί σύ, ὦ Ἀργώ, φτιαγμένη ἀπό πεῦκα καί βελανιδιές, τή φωνή μου ἄκου, ὅπως καί παλιότερα τήν ἄκουγες, ὅταν στους δασωμένους λόφους μάγευα τά δένδρα καί τ' ἀπόκρημνα βράχια πού κατέβαιναν κυλῶντας πρός ἐμένα (σ.σ. περιγράφει κατολίσθηση), ἀφήνοντας

265-269

πίσω τά ψηλά βουνά (σ.σ. φυσικά ἀπευθυνόμενος στήν Ἀργώ τήν προσωποποιεῖ, χρησιμοποιῶντας λογοτεχνικό σχῆμα, ἀφοῦ ἡ Ἀργώ ἦταν ξύλινο σκάφος καί ἀποκλείεται νά μιλοῦσε καί νά καταλάβαινε σαν ἄνθρωπος. Κάποιοι ἔχουν περερμηνεύσει τά λόγια του Ὅρφέα καί ἔχουν συμπεράνει ὅτι ἡ Ἀργώ ἦταν πιθανόν καί διαστημόπλοιο ἢ πλοῖο μέ αὐτόματο σύστημα πλοήγησης!!!) Ἀκολούθησε ξανά στους δρόμους τῆς Παρθενίας Θάλασσας γιά νά φθάσεις γρήγορα στό Φάσι, ὑπακούοντας στή δική μου κιθάρα καί στή θεϊκή φωνή». Τότε βγάζοντας δυνατό ἦχο, με ἄκουσε ἡ βαλανιδιά ἀπό τόν Τόμαρο πού ξύλα τῆς εἶχε ὁ Ἄργος βάλει στό

270-274

Παλλάδος ἔννεσίησιν· ἀνῆέρθη δέ μάλ' ὦκα
 δούρατ' ἔλαφρίζουσα, θοῆ δ' ὠλίσθανε πόντω·
 καί (αἰ) ἐπειγομένη θαμινάς ἐκέδασσε φάλαγγας
 αἶ οἱ ὑπό τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθειῖσαι.
 Ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπόν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·

275-279

θῖνές δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δέ φρέν' Ἰήσων,
 ἄλλο δ' ἔσω νεός Ἄργος, ἐφέσπετό δ' ἀγχόθι Τίφυς
 καί οἱ ἐπαρτέα θήκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,
 ἰστόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἔπι δ' αὐτ' οἴηκας ἔδησαν,
 πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντό δ' ἰμᾶσιν.

280-284

Αὐτάρ ἔπειθ' ἐκάτερθεν ἐρετμούς ἠπλώσαντο,
 εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινύηας·
 τοῖσιν δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἐκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· οὐ γάρ ἔμοιγε
 ἀνδάνει ἐν πραπίδεσσι ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν. (X.B)

285-289

Υμεῖς δ', ὄντινα οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾶ
 ἠγεμόνα στήσασθε καί ᾧ περί πάντα μελήσει
 σημαίνειν ὅτι οἱ ῥέξει ἔπος ἠδέ καί ἔργον, (X.B)
 (σ.σ. Οι φράσεις ἔπος ἠδέ καί ἔργον και ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον εἶναι
ἀκριβῶς ίδιες και σημαίνουν: ὅτι λές πρέπει καί νά τό κάνεις)
 πόντον ἐπιπλώσουσιν, ἀφικομένοις τ' ἐπί γαῖαν,
 εἶτε καί ἐς ὄλχους ἢ (ἔς) ἀλλοδαπούς ἀνθρώπους. (X.B)

270-274

μαῦρο καράβι μέ συμβουλή τῆς Παλλάδος.

Καί ἀνυψώθηκε ἀμέσως ἐλαφρώνοντας τὰ ξύλα (σ.σ. ἐννοεῖ ὅτι ἐλάφρυνε τό βάρος της ὅταν ξεκόλλησε ἀπό τήν ἄμμο) καί γρήγορα αὐτή γλίστρησε στή θάλασσα, ἀφοῦ διέσπασε τή σειρά τῶν ξύλινων κυλίνδρων πού εἶχαν μπεῖ κάτω ἀπ' τήν καρίνα δεμένοι μέ σχοινιά. Μπήκε λοιπόν (σ.σ. ἡ Ἀργώ) στό λιμάνι καί ὑποχώρησε τό γαλανό κῦμα,

275-279

ἐνῶ κατακλύστηκε ἡ ἀμμουδιά ἀπό τό νερό.

Τότε χάρηκε ἡ καρδιά τοῦ Ἰάσονα κι ὁ Ἄργος πήδησε μέσα στό καράβι, ἀκολουθούμενος ἀπό τόν Τίφυ.

Καί ἐτοίμασαν τό πλοῖο, φτιάχνοντας τὰ ἄρμενα, τόν ἰστό καί τὰ πανιά, ἔδεσαν καί τὰ πηδάλια, κρεμῶντας τα στήν πρύμνη, καί μέ ἱμάντες τὰ ἔσφιξαν γερά.

280-284

Ἐπειτα ἀπλώνοντας τὰ κουπιά δεξιά κι ἀριστερά, διέταξαν τούς βιαστικούς Μινύες νά μπουῖν μέσα. Κατόπιν ὁ Αἰσονίδης (σ.σ. ὁ Ἰάσοντας), ἀπευθυνόμενος σ' ἐκείνους, εἶπε τὰ ἐξῆς ἐμπνευσμένα λόγια. «Ἀκοῦστε με, ἔξοχοι βασιλιάδες. Δέν μ' ἀρέσει βέβαια νά ἐξουσιάζω ἀνθρώπους πιό ἀνδρείους ἀπό μένα. Ἔσεῖς λοιπόν

285-289

βάλτε ἀρχηγό, ὅποιον ἡ ψυχή καί ἡ καρδιά σας προτιμᾷ.

Αὐτός θά μεριμνᾷ γιά ὅλα καί θά ὑποδείχνει, **λέγοντας καί κάνοντας τό πρέπον**, καθῶς θά πλέουμε στόν πόντο καί ὅταν σέ στεριά πλησιάζουμε εἴτε τῶν Κόλχων εἴτε ἄλλων ξένων φυλῶν.

290-294

αἰ γάρ δὴ μοῦνον σὺν ἐμοὶ πόλεές τε καὶ ἐσθλοί, **(X.B)**
 οἷ ῥα καὶ ἀθανάτου ρίζης γένος εὐχετάασθε, **(X.B)**
 ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ' ἄν ἄρησθε.
 Ἄλλ' οὐ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
 Ἡρακλῆος ἀνακτος, ὄϊομαι ἴστε καὶ αὐτοί». **(X.B)**

295-299

ῥος ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἔνδ' ἄρα φωνῆ
 λαός ἐπερρόθεεν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
 Ἀλκείδην, ὅς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
 Ἄλλ' οὐ πειῖθον ἀνακτα πεπνυμένον, ὅς ῥα οἱ ἦδη
 Ἥρης ἐννεσίησι τετιμένον Αἴσονος υἷόν,

300-304

ἦ δὴ οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
 ὅς ῥα οἱ αὐτός ἐνισπεν, Ἴησονα κοίρανον εἶναι **(X.B)**
 πεντήκοντ' ἐρέτησιν, ἀνά τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν. **(X.B)**
 αἰ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν
 Ἡρακλῆς, καὶ θῆκαν Ἴησονα κοίρανον εἶναι.

305-309

Ἥμος δ' ἠέλιος δ' (θεῖ) ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
 ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
 τῆμος ἐνὶ πραπίδεσσι ἐμήτιεν Αἴσονος υἷος
 πίστιν ἐφ' ἠρώεσσι καὶ ὄρκια συνθεσιάων **(X.B)**
 θέσθαι, (~~ἔφρ'~~) ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοντο

290-294

Διότι βέβαια έσεϊς πολλοί καί ίκανοί είσαστε καί καυχίεστε
 ότι από τό άθάνατο γένος κατάγεστε, αναλάβετε ένα κοινό μόχθο μαζί
 μέ έμένα για χάρη τής δόξας.

Δέν νομίζω λοιπόν ότι πρέπει νά θεωροῦμαι πιό ισχυρός καί άνδρειός
 από τόν άνακτα Ηρακλή, τό ξερετε κι έσεϊς».

295-299

Έτσι μίλησε καί όλοι βέβαια φωναχτά τόν έπαίνεσαν, ένῶ τό πλήθος
 συμφωνούσε νά είναι αρχηγός τών Μινύων ό Αλκείδης (σ.σ.
 προσωνύμιο του Ηρακλέους, ένεκα τής καταγωγής του από τόν
 Αλκαΐο), πού ήταν ό έξοχότερος όλων τών εταίρων. Όμως δέν έπειθαν
 τόν έμπνευσμένο άνακτα, πού παρακινούμενος από τήν Ηρα
 αναγνώρισε τόν τιμημένο γιό του Αΐσονα (σ.σ. τόν Ίάσονα),

300-304

διότι αυτή (σ.σ. ή Ηρα) θά του χάριζε μεγάλη δόξα στίς μετέπειτα
 γενιές. Έτσι πρότεινε στήν ξηρά καί στή θάλασσα νά είναι αρχηγός ό
 Ίάσων στους πενήντα κωπηλάτες. Τότε όλοι έπαίνεσαν πολύ αυτά πού
 πρότεινε ό Ηρακλής καί ψήφισαν τόν Ίάσονα νά είναι αρχηγός.

305-309

Καθ' όν χρόνον ό ήλιος, πού διασχίζει τόν άπέραντο αιθέρα μέ τά
 γρήγορα άτια του, έσερνε πίσω του τή σκοτεινή νύκτα, τότε ό γιός του
 Αΐσονα σκέφθηκε νά ζητήσει πίστη από τούς ήρωες καί όρκους για τή
 συμφωνία, ώστε σταθερά νά διαφυλάξουν τά λεγόμενά του.

310-314

καί τότε τοι, Μουσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιοφήμου,
 πορσῦναί μ' ἐκέλευε θεῶς ἱερήϊα καλά.
 Αὐτάρ ἐγὼ ψαφαρῆσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἐνεῖκα
 κᾶλα, τὰ τ' ἐκ δρυός ἐστι φερεσβίου ἐν δ' ἄρ' ὕπερθεν
 πλεκτῶ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

315-319

αἶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
 σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
 ζωοταμών· περί δ' αἶμα πυρῆ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα. (X.B)
 Αὐτάρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,
 λείψας ὑγρόν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῶ δέ γλάγος ἄμνης.

320-324

Ἦρωας δ' ἐκέλευσα περισταδόν ἀμφιχυθέντας
 δούρατ' ἐπαμπήξασθαι (ἱδ') δ' ἄρα κωπήεντα,
 βύρση τε σπλάγχνοισί τ' ἐρειδομένους παλάμησιν.
 Θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσω τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
 ὀστράκεον, τῶ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,

325-329

Δήμητρος μὲν πρῶτα φερέσβιος ἀλφίτου ἀκτῆ, (X.B)
 αἶμα δ' οἱ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἀλμυρόν ὕδωρ.
 Στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλους ἐρόεντας ἐλαίης· (X.B)
 καί τότε χρυσεῖην φιάλην χεῖρεσσιν ἐμῆσιν
 ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐξείης (ἐφεξείης) (ἐπένειμα) ἀπένειμα

310-314

Τότε λοιπόν, Μουσαϊε, αγαπητό παιδί του Αντιοφήμου,
μέ κάλεσε νά έτοιμάσω ιερά ζωα για θυσία.

Κι άμέσως έγω κουβάλησα ξύλα στην άμμουδερή
παραλία από τή ζωοδότρα βαλανιδιά κι από πάνω
έβαλα για τους θεούς ένα καλάθι μέ άφθονα δώρα.

315-319

Έσφαξα ευθύς τό βασιλιά των βοδιών, έναν ψηλό ταύρο,
στρέφοντας τό κεφάλι του στό θεϊο αίθέρα, και τον τεμάχισα
χύνοντας αίμα έδω κι εκεί τριγύρω στην πυρά.

Έπειτα, βγάζοντας τήν καρδιά του, έριξα πάνω της γλυκάδια,
αφού πρώτα τήν άλειψα μέ λάδι και γάλα πρόβειο.

320-324

Και κάλεσα τους ήρωες, αφού πλησιάσουν κυκλικά, νά μπήξουν τά
δόρατα και τά ξίφη τους στην γή και τίς παλάμες νά άκουμπήσουν στά
σπλάχνα του ταύρου και στό δέρμα του. Κι έβαλα στην μέση, αφού τό
στήριξα καλά, άγγειο από όστρακο γεμάτο κυκεώνα, μέσα στον όποιον
όλα είχαν προσεκτικά άναμιχθει,

325-329

δηλαδή πρώτα τό ζωοποιό κριθάλευρο της Δήμητρας (σ.σ. άπόσταγμα
μπύρας;) κι ύστερα αίμα ταύρου και άλμυρό θαλασσινό νερό. Τους
παρακίνησα άκόμη νά φορέσουν ώραία στεφάνια από κλαδιά έλιās και
παίρνοντας τή χρυσή φιάλη στά χέρια μου, τή γέμισα μέ κυκεώνα και
έδωσα μέ τή σειρά νά πιει

330-334

γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
 Πυρκαϊῆ δ' ἐκέλευον Ἴησονα λαμπάδα θέσθαι
 πεύκης ἄζαλέης· ὕπο δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
 Δῆ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 χειῖρας ἐπαντείνας, τὰδ' ἀπό γλώσσης ἀγόρευσα·

335-339

Ἰ κεανοῦ μεδέοντες ἀλικλύστοιό τε πόντου
 ἐμβύθιοι μάκαρες, (~~καί~~) δ' ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτάς
 ναίεθ' ἀλικροκάλους, καί Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
 Νηρέα μὲν πρῶτιστα καλῶ πρέσβυστον ἀπάντων,
 ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσησιν ἐρανναῖς·

340-344

Γλαυκὴν δ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
 Πρωτέα καί Φόρκυνα καί εὐρυβίην Τρίτωνα, **(X.B)**
 λαιψηρούς τ' ἀνέμους, Αὔραις μίγα χρυσεοτάρσαις,
 ἄστρα τε τηλόσε φαντά, ἀχλύν Νυκτός ἐρεμνῆς, **(X.B)**
 αὐγὴν τ' Ἡελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,

345-349

δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
 ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ' ἀλιμυρέα ρεῖθρα·
 αὐτόν τε ρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην
 κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιτάρροθον ὄρκων.
 Ὅφρα μὲν οὖν ἐπίκουρος Ἰάσονος ἔμπεδον αἰεὶ **(X.B)**

330-334

ὁ καθένας ἀπό τούς ἰσχυροὺς βασιλιάδες.

Καί εἶπα στόν Ἰάσονα νά ἀνάψει λαμπάδα ἀπό ξερό πευκόκλαδο (προσάναμμα), ἀπό ὅπου πράγματι ξεπήδησε θεσπέσια φλόγα.

Καί τότε ἐγώ, ἀπλώνοντας τά χέρια πάνω ἀπό τό κῦμα τῆς πολυτάραχης θάλασσας, ἐκφώνησα τά λόγια τοῦτα:

335-339

«Ὡ ἄρχοντες τοῦ Ὠκεανοῦ, θεοί μακάριοι, πού ζεῖτε στά βάθη τοῦ πολυκύμαντου πόντου καί στίς ἀμμώδεις ἀκτές με τίς θαλασσινές κροκάλες καί στῆς Τηθύος τά ἔσχατα νερά. Τόν Νηρέα καλῶ πρῶτα, τόν πρεσβύτερο ὄλων, μαζί μέ ὅλες τίς πενήντα ἀξιαγάπητες κόρες

340-344

τή Γλαύκη με τα πολλά ψάρια την, ἀπέραντη Ἀμφιτρίτη, τόν Πρωτέα, τόν Φόρκυνα καί τόν πανίσχυρο Τρίτωνα, τούς γρήγορους ἀνέμους καί τίς χρυσόφτερες Αὔρες, τά ἄστρα πού ἀπό μακριά φέγγουν καί τῆς σκοτεινῆς Νύκτας τήν ἀχλύ καί τήν Αὐγή πού ὀδηγεῖ τά γρήγορα ἄτια τοῦ Ἡλίου,

345-349

τούς δαίμονες τῆς θάλασσας, συντρόφους τῶν ἡρώων, τούς παράκτιους Θεούς καί τά ἀλμυρά ρεύματα τῶν ποταμῶν πού χύνονται στή Θάλασσα καί βέβαια τόν Κρονίδη, τον Κυανοχαίτη καί Κοσμοσείστη (σ.σ. προσωνύμια τοῦ Ποσειδώνα, υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ἐξ' οὗ καί Κρονίδης) ἐπικαλοῦμαι, νά ἔλθει, βγαίνοντας ἀπό τό κῦμα, ὡς ἐγγυητή τῶν ὄρκων, γιά νά μένουμε σταθεροί πάντα βοηθοί τοῦ Ἰάσονα

350-354

μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
 ζωοὶ νοστήσαιμεν ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος·
 ὃς δὲ κεσυνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
 ὄρκον ὑπερβασίη, τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων **(X.B)**
 ἰθύντειρα Δίκη (~~καί~~) Ἐριννύες αἰνοδότειραι.»

355-359

ῥ' εὐφάμην οἱ δ' αὐτίς ὁμοφροσύνη κατένευσαν,
 ὄρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
 δὴ τότε νηὸς ἔησ' κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
 πάντες **ἔξειης**, (**ἐφεξείης**), ὑπὸ δὴ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,

360-364

χειῖρας ἐρετμῶσαντες. Ἐκέκλετό δ' αὐτόθι Τίφυς,
 ἕκταδιοις ὄπλοις δῆσαι παρά κλίμακα μακρὴν,
 ἰστία δ' ἀπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρέσθαι.
 αἶ τότε δὴ λιγύν οὔρον ἐπιπροέηκε νέεθαι
 Ἥρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἐπείγετό δ' ἔς πλόον Ἀργώ.

365-369

Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χειρᾶς τε νόον τε
 ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἄλμη,
 ἀφροῦ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Τῆμός δ' ἱερός ὄρθρος ἀπ' ῥ' κεανοῖο ροάων
 ἀντολίας ἠνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια

350-354

μετέχοντας πρόθυμα στους κοινούς ἄθλους καί ὁ καθένας
νά γυρίσει ζωντανός πίσω στή δική του πατρίδα.

ἽΟποιος ὅμως παραβεῖ τίς συμφωνίες, περιφρονῶντας μέ ἀσέβεια τόν
ὄρκο, ἡ ὀδηγήτρια Δίκη κι οἱ Ἑρινύες πού ρίχνουν τίς συμφορές, ἄς
εἶναι μάρτυρές του».

355-359

ἽΕτσι μίλησα, κι ἐκεῖνοι συγκατένευσαν ὁμόφωνα φοβούμενοι τούς
ὄρκους καί μέ τίς παλάμες τους ἐπισφράγισαν (σ.σ. ἐννοεῖ τόν ὄρκο). Κι
ἀφοῦ ὀρκίστηκαν καί τελείωσαν τήν τελετή, πέρασαν ὅλοι στό
εὐρύχωρο ἀμπάρι τοῦ πλοίου καί βάζοντας κάτω ἀπό τούς πάγκους τά
ἄρματα τους,

360-364

ἐπιασαν μέ τά χέρια τά κουπιά. Κι ἀμέσως ὁ Τίφυς φώναξε νά δέσουν
τά ἄρμενα στή μεγάλη σκάλα, νά ἀπλώσουν τά πανιά καί νά
σηκώσουν τά παλαμάρια ἀπό τό λιμάνι. Καί ξαφνικά ἡ Ἥρα, ἡ
σύζυγος Διός, ἔστειλε οὐρῖο ἀνεμο ἀπαλό γιά νά ἀποπλεύσουν κι ἡ
Ἀργώ ξεκίνησε γιά τό ταξίδι.

365-369

Καί ἐκεῖνοι οἱ ἀκατάβλητοι βασιλιάδες, εἶχαν τά χέρια καί τό νοῦ τους
προσηλωμένο στά κουπιά, ἐνῶ τό πλοῖο ἔσχιζε τά ἀτέλειωτα νερά καί
ἀφρός σηκωνόταν δεξιά κι ἀριστερά κάτω ἀπό τήν καρίνα.

Τήν ὥρα ἐκείνη ὁ ἱερός ὄρθρος ἀνοίγε ἀπό τά κύματα τοῦ Ὤκεανοῦ τήν
ἀνατολή κι ἀκολουθοῦσε ἡ αὐγή,

370-374

ἤδύ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα· (X.B)
 καὶ τότε δὴ σκοπιαὶ τέ καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη (X.B)
 Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε. (X.B)
 Τίφυς δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήια νηός,
 τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίησιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·

375-379

καὶ ῥα θεῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηός
 κλίμακα δαυρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν.
 Ἐκ δ' ἔβαν ἦρωες Μινύαι, παύσαντο δέ μόχθου·
 τοῖσι δέ μύθων ἦρχεν ὀμιλαδὸν ἰππότα Πηλεύς·
 « ᾗ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς προύχοντα κολωνόν, (X.B)

380-384

μέσσον (~~μέσσω~~) ἐνὶ πρηῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε Χείρων
 ναίειν ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιοτάτος ενταύρων,
 οἳ τρᾶφεν ἄν Φολόη, Πίνδου τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 ὃς ῥα δικασπολίη μέλεται (~~καὶ~~) τ' ἀκέσματα νούσων·
 ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβου κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσω,

385-389

ἢ λιγυρὴν φόρμιγγα χελυκλόνον Ἐρμάωνος,
 πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
 Τῷ ῥα καὶ ἡμέτερον κοῦρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 νήπιον ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνί τ' ἔδωκεν

370-374

πού φέρνει τό γλυκό φῶς σέ θνητούς κι ἀθάνατους.

Καί τότε φάνηκαν οἱ κορυφές καί τὰ δασωμένα ὑψώματα τοῦ ανεμόδαρτου Πηλίου. Καί ὁ Τίφυς, ἀφήνοντας τό πηδάλιο τοῦ στενόμακρου πλοίου, τοὺς ζήτησε νά συνεχίσουν νά κτυποῦν γιά λίγο ἀκόμη τὰ κουπιά πάνω στό κῦμα,

375-379

καί σύντομα πλησίασαν στήν ἀκτή. Ἀφοῦ κατέβασαν ἀπό τό πλοῖο τήν ξύλινη σκάλα στό λιμάνι, ἀναπαύθηκαν οἱ ἥρωες Μινύες ἀπό τό μόχθο καί βγήκαν στή στεριά. Καί σ' αὐτούς, πού ἦταν μαζεμένοι σέ παρέες, μίλησε ὁ ὁ ἱππότης Πηλέας καί εἶπε: «Κοιτάξτε, φίλοι, τό σκιερό ἐκεῖνο ὑψωμα

380-384

πού ἐξέχει στό μέσον του βουνοῦ. Ἐκεῖ ζεῖ ὁ Χείρων μέσα σέ σπήλαιο, ὁ δικαιότερος τῶν Κενταύρων, οἱ ὅποιοι ἀνατράφηκαν στή Φολή καί στίς ἀπόκρημες κορυφές τῆς Πίνδου. Αὐτός μεριμνᾷ γιά τή δικαιοσύνη καί γιά τὰ φάρμακα κάθε ἀσθένειας. Ἄλλοτε πάλι, κρούοντας μέ τὰ χέρια του τήν κιθάρα τοῦ Φοίβου

385-389

ἢ τή γλυκιά φόρμιγγα τοῦ Ἑρμῆ πού εἶναι φτιαγμένη ἀπό ὄστρακο χελώνας, φανερώνει τὰ δίκαια ἔργα στοὺς ντόπιους πού μένουν ἐκεῖ γύρω.

Γί' αὐτό καί τό δικό μου γιό ἢ Θέτις ἢ ἀργυρόπεζα (σ.σ.ἀργυρόπεζα: ἢ ἔχουσα λευκά πόδια, μεταφορικά ἢ πανέμορφη) παίρνοντας στήν ἀγκαλιά της, ἀνέβηκε στό εἰνοσίφυλλο βουνό (σ.σ. δηλαδή στό βουνό πού τὰ φύλλα τῶν δέντρων του θροῖζουν ἀπό τίς πνοές τοῦ ἀνέμου, χαρακτηριστικό τοῦ βουνοῦ πού τό συναντᾷ ἀκόμη καί σήμερα ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Πηλίου) καί τόν παρέδωσε στό Χείρωνα

390-394

εὖ (καί τ' ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν· (X.B)
 ὄν δὴ μοί πόθος ἐστὶ περὶ φρένα θηήσασθαι.
 Ἀλλὰ φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
 ἔξιν παιδός ἐμοῖο, καὶ ἦθεσιν οἴσι κέκασται.»
 ῥ σ εἰπὼν ἐξῆκεν ἀταρπιτόν, οἷ δ' ἐπόμεσθα

395-399

Αὐτὰρ ἔπειτ' ἀυλήν εἰσήλομεν ἠεροειδή
 καὶ οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' οὐδαίιο χαμεύνης
 κείτο μέγας ἔνταυρος, ἀπηρήρειστο δέ πέτρη
 ἰππεῖησιν ὄπλησιν, τανυσσάμενος θαά κῶλα.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱός

400-404

χερσί λύρην ἤρασε, φρήνα(φρένας) ἐτέρπετο (δ' ἐπετέρπετο)/ Χείρων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτούς βασιλῆας,
 ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἕκαστον
 δαῖτά δέ πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κομίσσας,
 ρωγαλαίαις ἔστρωσεν ὑπὸ στιβάδεσσι πέτηλα·

405-409

κλινθῆναί δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλεκτοῖς
 κρεῖα χύδην προὔθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτόν μελιηδέος οἴνου.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔπλετο θυμός,
 χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἄν ἔγωγε

390-394

γιά νά τόν φροντίζει μέ ἀγάπη καί νά τόν ἀνατρέφει μέ ἐπιμέλεια. Αὐτόν ἡ καρδιά μου ποθεῖ νά δεῖ. Ἀλλά φίλοι, ἄς πλησιάσουμε στό σπήλαιο γιά νά διαπιστώσουμε τή μόρφωση τοῦ παιδιοῦ καί τά ἦθη πού τό κοσμοῦν». Αὐτά εἶπε καί ξεκίνησε, ἐνῶ ἐμεῖς ἀκολουθοῦσαμε στό μονοπάτι.

395-399

Φθάνοντας, μπήκαμε στή σκιερή αὐλή. Κι ἐκεῖ κάτω στό χῶμα, ξαπλωμένος ὁ μέγας Κένταυρος ξεκουραζόταν, ἀκουμπῶντας τήν πλάτη του στά καπούλια τοῦ ἀλόγου του, στηρίζοντας τά πόδια του σέ πέτρα καί τεντώνοντας τά μέλη του (σ.σ γιά νά ξεπιάνεται). Ἐκεῖ κοντά στεκόταν ὁ γιός τῆς Θετίδος καί τοῦ Πηλέως,

400-404

κρούοντας μέ τά χέρια του τή λύρα, καί ἡ καρδιά τοῦ Χείρωνα χαιρόταν. Ἀλλά ὅταν (σ.σ. ὁ Χείρωνα) ἀντιλήφθηκε τούς ἔνδοξους βασιλιάδες, ἀναπήδησε μέ χαρά καί ἀγκάλιασε τόν καθένα ἀπό τούς ἄνδρες κι ἀμέσως ἐτοίμασε νά φᾶνε. Ἔφερε μέσα σέ ἀμφορεῖς κρασί γλυκό κι ἔστρωσε σειρές ἀπό φύλλα δένδρων

405-409

καί τούς κάλεσε νά καθίσουν, ἐνῶ σέ πρόχειρα πανέρια τούς πρόσφερε κρέατα ἀπό χοίρους καί ἀπό γοργοπόδαρα ἐλάφια. Κι ἔπειτα τούς κέρασε γλυκόπιστο κρασί.

Ὅταν ὅμως χόρτασε ἡ ψυχή τους ἀπό ποτό καί φαγητό, κτυπῶντας ὅλοι μαζί τά χέρια τους μέ καλοῦσαν νά

410-414

δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· περι γάρ με οἱ ἤλυθεν αἰδώς, (X.B)
 ὀπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρω ἰσοφαρίζειν· (X.B)
 μέσφ' αὐτός Χείρων ἐλιλαίετο καὶ μ' ἀέκοντα
 ἠνώγει ἄδοντ' ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.

415-419

Πρῶτος δ' αὖ ἐνταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλήν,
 ἦν ῥα οἱ ἐν χεῖρεσσι φέρων ὠρειξεν Ἀχιλλεύς. (X.B)
 Ὅς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην ἐνταύρων ὀμβριμοθύμων,
 οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίας δέ (~~ἐνεκα~~) σφῆσιν, (X.B)
 ἠδ' ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώντες,

420-424

ἐν Φολόῃ δῆρισαν· ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.
 Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτόν ἐλών φόρμιγγα λιγείαν,
 ἐκ στόματος μελίγηρην ἰεῖς ἀνέπεμπον ἀοιδῆν.
 Πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μελανήφατον ὕμνον,
 ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὡς τ' οὐρανός ἐς πέρας ἦλθεν

425-429

γῆς τ' εὐρυστέρονου γένεσιν, **πυθμῆν** (~~πυθμένας~~) τε θαλάσσης·
 πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα, (X.B)
 ὅσά τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν' ἄλλον ἀπ' ἄλλον·
 καὶ ῥόνον αἰνολέτην, ὡς τ' ἐς Δία τερπικέρανον
 ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆϊος ἀρχή.

410-414

παραβγῶ στό παίξιμο τῆς κιθάρας μέ τόν Χείρωνα.

Ἄλλα ἐγώ δέν πειθόμουν, διότι ἔνιωθα ντροπή, ὄντας νεώτερος, νά ἐξισωθῶ μέ γεροντότερο, μέχρις ὅτου, ἐπιθυμῶντας καί ὁ Χείρων νά μέ ἀκούσει, μέ ἀνάγκασε νά παίξω καί νά παραβγῶ μαζί του στό τραγούδι.

415-419

Πρῶτος λοιπόν ἐκεῖνος ἀπλώνοντας τά χέρια πῆρε στά χέρια του πολύχορδη πηκτίδα, πού ὁ Ἀχιλλεύς τοῦ ἔδωσε, κι ἄρχισε νά τραγουδᾷ γιά τή μάχη τῶν γενναιοψυχῶν Κενταύρων, τούς ὁποίους οἱ Λαπίθες σκότωναν γιά τίς ἀτασθαλίες τους κι ἀκόμη γιά τό πῶς ὄρμησαν ἐναντίον τόν Ἡρακλέους

420-424

στή μάχη τους στή Φολόη, ἐξ αἰτίας τοῦ μένους τους γιά τό κρασί (σ.σ. πού ἄνοιξε ὁ Φόλος καί πρόσφερε στόν Ἡρακλῆ, παραβαίνοντας τήν παράδοση πού ἤθελε τά βαρέλια τῆς νέας σοδειᾶς νά τά ἀνοίγουν ὅλοι οἱ κένταυροι μαζί σέ γιορτή). Μετά ἀπό αὐτόν, παίρνοντας τή γλυκόχη φόρμιγγα, ἀνέπεμψα ἀπό τά στήθη μου μελωδικό τραγούδι. Καί πρῶτα ἔψαλλα βαθυστόχαστο ὕμνο γιά τό ἀρχέγονο χάος, δηλαδή πῶς μετέλλαξε τίς φύσεις καί πῶς ὁ οὐρανός ἀπλώθηκε στά πέρατα,

425-429

γιά τή γέννηση τῆς ἀπέραντης γῆς καί τούς βυθούς τῆς θάλασσας καί γιά τόν ἀρχαιότατο καί αὐτοτελῆ, πολυμήχανο Ἔρωτα καί γιά ὅλα ὅσα γέννησε καί ξεχώρισε μεταξύ τους καί γιά τόν ὀλέθριο Κρόνο καί γιά τό πῶς πέρασε ἡ κυριαρχία πάνω στους μακάριους ἀθάνατους (σ.σ. ἀπό τόν Κρόνο) στόν κεραυνογέτη (σ.σ. ἡγέτη τῶν κεραυνῶν) Δία.

430-434

Μέλπον θ' ὀπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρίσιν· (⊕)
καί ριμοῦς, ἀκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδηλα,
ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνεά φύτλην
ἤειδον· στεινόν δέ διά σπέος ἤλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυσος μελιχρήν ὄπα γηρυούσης. (X.B)

435-439

Ἑπτατό δ' ἄκρα κάρηνα καί ἄγκεα δενδρήεντα (X.B)
Πηλίου, ὑψηλάς τε μετά δρύας ἤλυθε γῆρυς.
αἰ (ῥ-αἰ) ῥά μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίον ἐρρώοντο, (X.B)
πέτραι τ' ἐσμαράγουν, θῆρες δ' αἰόντες ἀοιδῆς,
σπήλυγγοσ προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμον·

440-444

οἰωνοί τ' ἐκυκλοῦντο βοαύλια ενταύροιο, (X.B)
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἐῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
Αὐτάρ ὀρῶν ἐνταυρος ἐθάμβεε, χειρ' ἐπί χειρί
πυκνόν ἐπισσειῶν· οὐδὰς δ' ἤρασσεν ὀπληῆσιν.
Τίφυς δ' εἰσεπέρησε νεώς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν

445-449

ᾧκα περᾶν Μινύησιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδῆν,
οἶ δέ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἔντεα νηός ἕκαστος.
Παῖδά δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἵπποτα Πηλεύς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καί ἄμφω φῶεα καλά, (X.B)
δακρυόεν γελόων· κηλήθη δέ φρέν' Ἀχιλλεύς.

430-434

Μετά ὕμνησα τή γέννηση καί κρίση τῶν νεώτερον θεῶν,
τά σκοτεινά ἔργα τῆς Βριμούς, τῶν Γιγάντων καί τοῦ Βάκχου
καί τέλος τό πολυεθνές γένος τῶν ἀδύναμων θνητῶν.
Ἡ φωνή μου διαπέρασε τό στενό χῶρο τοῦ σπηλαίου
καί ἡ λύρα ἀνέδιδε γλυκιά μελωδία.

435-439

Οἱ κορυφές τῶν βουνῶν καί τά δασωμένα φαράγγια
τοῦ Πηλίου αἰωροῦνταν καί κινουῦνταν, ἐνῶ ἡ φωνή μου
ἔφθανε ὡς τίς ψηλές βαλανιδιές. Κι αὐτές ἀπό τή ρίζα τους
σείονταν καί κινουῦνταν πρὸς τή σκιερή αὐλή, οἱ βράχοι ἔκαναν
κρότο μπροστά στή σπηλιά

440-444

καί ἀκόμη καί τά πουλιά σχημάτιζαν κύκλο πάνω ἀπό τό σταῦλο τοῦ
Κενταύρου, ἀναπαύοντας τά κουρασμένα πόδια τους καί λησμονῶντας
τίς φωλιές τους. Καί θαμπωμένος θωροῦσε ὅλα αὐτά ὁ Κένταυρος καί
κτυποῦσε συχνά τό ἓνα χέρι πάνω στό ἄλλο (σ.σ. δηλαδή ἐπικροτοῦσε
τό τραγούδι τοῦ Ὀρφέα, χτυπῶντας παλαμάκια) καί μέ τίς ὀπλές του
(σ.σ. φυσικά τό ἄλογο) κλωτσοῦσε τό ἔδαφος. Ὅμως ὁ Τίφυς εἶχε ἤδη
εἰσέλθει στό πλοῖο

445-449

καί φώναζε στους Μινύες νά μπουῦν μέσα, ἐνῶ ἐγώ ἔπαυσα τό
τραγούδι. Κι ἐκεῖνοι ἔμπαιναν καί ὁ καθένας ἔπαιρνε τή θέση του στό
πλοῖο. Τότε ὁ ἱππότης Πηλέας σήκωσε τό παιδί στήν ἀγκαλιά καί
φίλησε τό κεφάλι καί τά δυό του μάτια καί δακρυσμένος, γέλασε, ἐνῶ ἡ
καρδιά τοῦ Ἀχιλλέα χαιρόταν.

450-454

Αὐτὰρ ἐμοί ἐνταυρος ἐῆ γέρας ὤπασε χειρί,
 νεβρῆν παραλέην, ξεινήιον ὄφρα φέροιμι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγοσ ἄπο προθορόντεσ ἔβημεν,
 ἄκρησ ἐκ σκοπιῆσ ὁ γέρων ἀνά χειράσ ἀείρων
 Φιλλυρίδησ ἠρᾶτο, θεούσ δ' ἐπεκέκλετο πάντασ,

455-459

νόστον μὲν Μινύησιν, ἰδέ κλέοσ ἐσθλόν ἀρέσθαι
 ὀπλοτέροισ βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοισ μερόπεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐσ νέα πάντεσ ἔβησαν, **(X.B)**
 ἐν προτέροισ θώκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἔρετμοῖσ
 χειράσ ἐφαπλώσαντεσ, ἔπειθ' ἄλα τύπτον ἕκαστοσ,

460-464

Πήλιον ἐκνεύσαντεσ· ὑπὲρ μέγα λαϊτμά δε πόντου
 ἀφρόσ ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
 Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιάσ ἀκτὴ, **(X.B)**
 φάνθη δὲ Σκίαθοσ, Δόλοπόσ τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
 ἀγχιάλόσ θ' Ὀμόλη, **ῥοαὶ θ' ἄλιμυρεῖσ Πηνηιοῦ**, (~~ῥεῖθρον θ' ἄλιμυρές~~
~~Ἀναύρου~~) **(X.B)**

465-469

ὄσ διά πολλὴν γαίαν ἰεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
 Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνασ ἐρυμνοῦσ
ἔδρακον (~~εἰσέδρακον~~) Μινύαι, (~~καὶ~~) Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,
 Παλλήνην (~~τ'~~) εὐρεῖάν τε (~~ιδέ~~) Ζαθέην Σαμοθρήκην,
 (~~ἐνθα καὶ~~) ὄργια οἱ φρικτά θεῶν, ἄρρητα βροτοῖσιν, **(X.B)**

450-454

Τότε ὁ Κένταυρος μοῦ ἔδωσε μέ τό ἴδιο τοῦ τό χέρι ἕνα δῶρο, δέρμα λεοπάρδαλης, ὡς ἀνάμνηση τῆς φιλοξενίας. Ἀλλά ὅταν προχωρήσαμε κι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τή σπηλιά του, εἶδαμε τό Φιλλυρίδη γέροντα σέ μία βουνοκορφή μέ ὑψωμένα χέρια νά προσεύχεται καί ὄλους τους θεούς νά ἐπικαλεῖται

455-459

γιά καλή ἐπιστροφή τῶν Μινύων καί γιά ἀγαθή δόξα τῶν νέων βασιλιάδων στίς μεταγενέστερες γενιές.

Ἀφοῦ ἔφθασαν ὅλοι στήν ἀκτή, μπῆκαν στό πλοῖο και καθισμένοι στίς θέσεις πού καί πρῖν εἶχαν, ἄρχισαν νά κτυποῦν μέ τά κουπιά τή θάλασσα,

460-464

ξεμακραίνοντας ἀπό τό Πήλιο. Πάνω ἀπό τά βαθιά νερά τοῦ πόντου ὁ ἀφρός σηκωνόταν καί λεύκαινε τή θάλασσα. Τό ἀκρωτήριο τῆς Τισαίας χάθηκε ἀπό τή θέα καί φάνηκε ἡ ἀκτή τῆς Σηπιάδος καί ἡ Σκιάθος καί διακρινόταν ἤδη τοῦ Δόλοπος τό μνημα, κι ἀκόμη ἡ παράκτια Ὀμόλη καί το ρεῦμα τοῦ Πηνειοῦ (σ.σ. ἀνέλυσα τό λάθος στήν εἰσαγωγή)

465-469

πού χύνεται στή θάλασσα πού τά νερά του διαρρέουν πολλή γῆ ἀλλά καί οἱ ἀπόκρημνες κορυφές τοῦ Ὀλύμπου μέ τίς βαθιές χαράδρες. Ἀφοῦ παρέκαμψαν τό δασωμένο Ἄθω (τήν ἀρχαία πόλη πού ἦταν χτισμένη στήν ἄκρη τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω) καί τήν εὐρύχωρη Παλλήνη, ἔφθασαν στό ἱερό νησί τῆς Σαμοθράκης, ὅπου τελοῦνται ὄργια φρικτά πρὸς τιμή τῶν θεῶν καί ἀπόρρητα γιά τούς θνητούς,

470-474

ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἑμαῖς ὑποθημοσύνησιν (X.B)
 ἥρωες· μίγα γάρ σφιν ὀφέλιμον ἀνθρώποισιν
 τῆσδε θνητολῆς, ἀβολεῖν πλωτῆρσιν ἐκάστοις.
 Σιντιακαῖς δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἐκέλαμεν ὠκύαλον νηῶν (X.B)
 Λήμνω (ἐν) ἠγαθέη, τόθι περ κακά ἔργα μεμήλει (Αττική σύνταξις)

475-479

θηλυτέραις· αἶ γάρ οἱ αἰστώσαντο συνεύουσι
 σφῆσιν ἀτασθαλίαις, καί οἱ κλυτός Ὑψιπύλεια
 ἐλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
 Ἀλλά τί σοι περὶ τῶνδε πόλυν λόγον ἀμφοδόν εἶπεῖν,
 ὅσσην ἐφ' ἴμερον ὤρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν

480-484

ὑπρὶς ἔρωτρόφος, (ἔρωτοτρόφος), Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι,
 φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσαν Ἴησων
 ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο· καί ἐκλελάθοντο πορείης, (X.B)
 εἰ μ' (ἡ) ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι θ' ὕμνω
 ἡμετέρω θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,

485-489

εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντό δε νόστου.
 Ἐνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἀμηώουσι φέρει οὖρος,
 ἀκραῆς Ζέφυρος, στεεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
 Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπὶ δέξι' ὄντας (ἔχοντα),
 οὗ (καί) Ἀβαρνιαδος Περκώτης τ' εὖσταχυν αἶαν

470-474

σ' αὐτὰ μέ χαρά τους μνήθηκαν οἱ ἥρωες, ἀκολουθῶντας τή δική μου συμβουλή. Διότι εἶναι ὠφέλιμο σέ ὅσους πλέουν στή θάλασσα νά συμμετέχουν στήν ἱεροτελεστία αὐτή. Ἀλλά καί στῆς ἱερῆς Λήμνου τίς Σιντιακές ἀκτές (σ.σ. ἀρχαία ὀνομασία τῆς περιοχῆς τῆς Λήμνου) προσορμίσαμε τό ταχύπλοο καράβι, ὅπου ἀνόσια ἔργα

475-479

ἐκτελοῦσαν οἱ γυναῖκες, διότι αὐτές εἶχαν σκοτώσει τοὺς ἄνδρες τους γιά τίς ἀτασθαλίες τους. Σ' αὐτές τίς ἐρωτοπαθεῖς γυναῖκες βασίλευε ἡ φημισμένη Ὑψιπύλη, ἡ ὠραιότερη ἀπό ὅλες. Ἀλλά γιατί νά πολυλογῶ γι' αὐτές; Σοῦ λέω μόνο τοῦτο, ὅτι στίς εὐγενεῖς Λημνιαδες διήγειρε

480-484

τόν πόθο ἡ ἐρωτρόφος Κύπρις (σ.σ. προσωνύμιο τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης) νά σμιξουν στά κρεβάτια τους μέ τοὺς Μινύες καί ὅτι τήν Ὑψιπύλη δάμασε ὁ Ἰάσων μέ ἐρωτικά φίλτρα· ὁ καθένας διάλεξε τή γυναῖκα πού θά σμίξει καί θά εἶχαν ξεχάσει τό ταξίδι, ἂν μέ ἀποτρεπτικές φωνές καί γλυκό ὕμνο δέν κατάφερνα νά τοὺς πείσω νά γυρίσουν στό μελανόμορφο πλοῖο

485-489

καί νά ριχτοῦν πάλι στά κουπιά, καί νά θυμηθοῦν (σ.σ τήν ἀποστολή) καί τό γυρισμό στήν πατρίδα. Ἀπό ἐκεῖ ἔπνευσε οὐριος ἄνεμος, ὁ σφοδρός Ζέφυρος, καί μᾶς ἔφερε τήν αὐγή στόν Ἑλλάσποντο, πέρα ἀπό τά στενά τῆς Ἀβύδου, ἔχοντας στά δεξιά μας τήν Ἴδη, τήν Πιτύα καί τή Δαρδανία, ἐκεῖ ὅπου τῆς πόλης Περκώτης, πού ἀνήκει στήν περιοχή τῆς Ἀβαρνιαδος τήν σιτοφόρο γῆ ποτίζει

490-494

ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῆσιν.
 Αἰψά δ' ἐπιθρώσκουσα θέεν πολυηγόρος Ἀργώ.
 Αὐτάρ ἐπί ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν ἔν δ' ἄρα Τίφους
 ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καί ἀγλαός Αἴσονος υἱός, **(X.B)**
 σὺν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενεΐη

495-499

θῆκαν ἀείραντες βριθύν λίθον· ἔνθα τε νύμφαι
 κρήνη (~~ἔπ'~~) Ἀρτακίη λάλα νάματα πλημμύρουσιν,
 οὐνεκά οἱ πλώουσιν ἀνά πλατύν Ἐλλήσποντον
 εὐδιδος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
 οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρριψαν ἐϋγνάμπτους ἀγκύρας,

500-504

κύμασι θεινόμενοι ὑπό χειμερίησιν ἀέλλαις.
 Ἔνθα δέ πορσύνοντες ἐπί κροκάλαις προυχούσαις
 δεῖπνά τε καί κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ' ἕκαστοι.
 Δῆ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε ὕζικος ἦρωσ,
 ὃς **Δολόνων** (~~Δολιέων~~) ἦγασσε περικτιόνων ἀνθρώπων.

505-509

Αἰνήρος υἱός, τόν οἱ τέκε δια γυναικῶν,
 Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρης·
 ὃς (~~ῥα~~) φιλοξεινίη Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
 σφάζων πῖά τε μῆλα καί εἰλίποδας ἔλικας βοῦς, **(X.B)**
 ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἔπι οἶνον ἐρυθρόν·

490-494

ὁ Αἴσηπος μέ τά ἀσημένια νερά του.

Καί ἀναπηδῶντας ἔτρεχε γρήγορα ἢ γλυκόλαλη Ἀργώ.

Σύντομα προσορμίσαμε σέ μιά ἀμμουδιά ὅπου ὁ Τίφυς, ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου μά κι ὁ λαμπρός του Αἴσονα γιός μαζί μέ ἄλλους Μινύες, στή γαλανομάτα Τριτογένεια (σ.σ. τήν Ἀθηνά).

495-499

ἀνασήκωσαν βαρὺ λίθο καί τῆς τόν ἀφιέρωσαν .

Ἐκεῖ ἀκριβῶς οἱ νύμφες κάτω ἀπό τήν Ἀρτακία κρήνη κάνουν τά νερά νά πλημμυρίζουν μέ θόρυβο (καταρράκτες;). Ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ὅταν ἔπλευσαν στόν πλατὺ Ἑλλήσποντο, ξαφνικά μία γλυκιά νηνεμία ἐπικράτησε μέσα στό μυχό καί δέν χρειάστηκε νά ρίξουν τίς εὐκαμπτες ἄγκυρες,

500-504

παρ' ὅτι μᾶς χτυποῦσαν ἀλύπητα τά κύματα ἐξ αἰτίας τῆς χειμωνιάτικης θύελλας. Ἐδῶ, ἀφοῦ πάνω στίς μεγάλες κροκάλες ἐτοιμάσαμε τό δεῖπνο καί ἓνα μέρος γιά ὕπνο, ὁ καθένας κάθησε μέ ὄρεξη γιά φαγητό. Κι ἐνώ ἀναπαυόμαστε, ἦλθε ὁ ἥρωας Κύζικος, πού βασίλευε στούς γειτονικούς Δόλones,

505-509

ὁ γιός τοῦ Αἰνέα, τόν ὁποῖο γέννησε ἡ θεϊκή ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, ἡ πανέμορφη Αἰνήτη, ἡ κόρη τοῦ Εὐσώρου. Αὐτός τίμησε ὅλους τους Μινύες, φιλοξενῶντας τους καί σφάζοντας καλοθρεμμένα πρόβατα καί βόδια μέ συστραμμένα πόδια (σ.σ. εἰλιπόδας ἔλικας: ἐπίθετα πού χαρακτηρίζουν τά βόδια) καί ἀγριοχοίρους, τούς πρόσφερε κόκκινο κρασί

510-514

σῆτόν δ' ἄφθονον ἤκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι,
 χλαῖνάς τ' ἠδέ τάπητας, ἐϋνήτους τε χιτῶνας.
 Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὀμηλικίης ἔνεκα σφῆς·
 καί ῥά πανημερίησιν ἐν εἰλαπίνησιν ὄμαρτεν.
 Ἄλλ' ὅτε γ' ῥ' κεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτάν,

515-519

ὄρφνην δ' ἀστροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέα μήνη,
 τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἳ ῥά νέμοντο
 ἀρκτώοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἵκελοι θηρσίην, **(X.B)**
 Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδέ Γίγασιν· **(X.B)**
 ἕξ γάρ χειρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων ἀῖσσοντο.

520-524

Οὓς (θεῖ) ἐσαθρήσαντες ἀμαιομάκετοι βασιλῆες,
 ἐς μόθον ὀρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
 αἰ ῥ' οἳ μὲν πεύκησιν ἀμύνοντ' οἳ δ' ἐλάττησιν
 ἐν δ' ἔπεσον Μινύησι κατά σκοτόεσσαν ὀμίχλην.
 Οὓς (θεῖ) ἐπειγομένους κτεῖνεν Διός ἄλκιμος υἱός,

525-529

τόξον (τόξω) ὀϊστεύων. Σύν δ' Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
 ὑζικον, οὗτι ἐκών, ἀλλ' ἀφραδίησι πεδηθεῖς·
 τῶ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆι δαμῆναι.
 Αἰψά δε οἳ Μινύαι κοίλης ἐντοσθεν ἔβησαν
 νηρός τευχῆρεις, ποτί **δή** (θε) ζυγόν ἴζον ἕκαστος.

510-514

καί ἄφθοно σιτάρι γιά νά πάρουν ἀποπλέοντες καί χλαῖνες καί τάπητες καί καλοφτιαγμένους χιτῶνες. Τούς ἀγάπησε ὅσο ἦταν ἐκεῖ καί τούς φιλοξένησε, διότι ἦταν συνομήλικος μ' αὐτούς καί σάν συνδαιτημόνας τούς ἔκανε ὅλη τή μέρα συντροφιά. Μά καθώς ὁ Τιτάν βυθιζόταν στό ρεῦμα τοῦ Ὠκεανοῦ

515-519

καί ἡ σελήνη πού φέγγει στό σκοτάδι ἔφερε τήν ἑναστρη νύκτα, κατέφθασαν κάποιοι ἄγριοι πολεμιστές πού ζοῦσαν σέ ὄρη τοῦ βορρᾶ, σάν ἀδάμαστα θηρία, ὅμοιοι μέ τούς ἰσχυροῦς Τιτάνες καί τούς γίγαντες, διότι στόν καθέναν ἕξι χέρια ξεπηδοῦσαν ἀπό τούς ὤμους (σ.σ. λογοτεχνική ὑπερβολή τοῦ Ὀρφέα, πιθανότατα θά φοροῦσαν κάποια δέρματα ζώων πού θά κρέμονταν ἀπό τούς ὤμους τῶν πολεμιστῶν, κάνοντάς τους νά μοιάζουν ὅτι ἔχουν 6 χέρια).

520-524

Βλέποντας οἱ ἀκαταμάχητοι βασιλιάδες πῶς ἦταν διψασμένοι γιά μάχη, πῆραν τά ὄπλα κι ἀρματώθηκαν.

Κρατῶντας ἄλλοι πεῦκα κι ἄλλοι ἔλατα,

ὄρμησαν μέσα στή σκοτεινή ὁμίχλη ἐνάντια στούς Μινύες, ἀλλά καθώς ἐπιτίθεντο, τούς ἐξολόθρευσε ὁ ρωμαλέος γιός τοῦ Δία,

525-529

ρίχνοντας βέλη μέ τό τόξο του. Ὅμως μαζί μ' αὐτούς καί τό παιδί τοῦ Αἰνέα σκότωσε, τόν Κύζικο, ἀκούσια βέβαια, ἀφοῦ ὁ Ἡρακλῆς εἶχε καταληφθεῖ ἀπό μανία καί τῆς μοίρας του (σ.σ. Κυζίκου) ἦταν γραφτό ἀπό τό χέρι του (σ.σ. Ἡρακλῆ) νά χαθεῖ. Ἐπειτα μπῆκαν γρήγορα οἱ Μινύες ἐνοπλοὶ στό κοῖλο πλοῖο καί ὁ καθένας κάθισε στή θέση του.

530-534

Τίφυς δέ πρύμνηθεν ἐπήπνευεν, ἠδ' ἐκέλευεν
κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καί πείσματα λῦσαι.
Ἄλλ' οὐ οἱ λύνοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
ὠκείης στροφάλιγγοσ ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,
νῆα κατείργοντες, θάμβησέ δε Τίφυσ ἀμύμων,

535-539

ἄφθογγός δε οἱ ἦκε χερῶν οἰήϊα νηὸσ (X.B)
Ἀργώησ· οὐ γάρ οἱ ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
Ῥεῖη γάρ κοτέεσκε δεδουπότοσ εἵνεκα λαοῦ
Ἄλλ' ὅτε πρὸσ μέσατον νυκτόσ προὔβαινεν ἀταρπός,
ἄστρο τε τηλεφανῆ δῦνεν ρόον' κεανοῖο,

540-544

ὄσσοισ ἰθυντῆροσ ἐπέστιχε νήδυμοσ ὕπνοσ.
Τῶ δέ βαθύ κνώσσοντι θεά μενέδουποσ Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη πανετήτυμα σήματ' ἔφαινεν·
ὠδέ δ' ὀμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·
«Εὐδεις Ἀγνιάδη, γλυκερῶ βεβολημένοσ ὕπνω,

545-549

κῶμα περί βλεφάροισι λαβῶν· ἄλλ' ἔγρεο, Τίφω,
κέκλεό δ' ἠρώεσσι μολεῖν ἐπί νήνεμον ἀκτῆν,
νηὸσ ἀποπροθορόντασ, ὅθι ξένοσ ἐν ψαμάθοισιν
κεῖται **δε φθίμενοσ** (ἀποφθίμενοσ) τῶ οἱ κτέρεα κτερεῖξαι
παμμήτειρα Ῥεῖη κέλεται γέρα, ἠδ' ἐπιλοιβάσ

530-534

Ὁ Τίφυς ἀπό τήν πρύμνη τούς παρακινούσε καί τούς διέταζε νά τραβήξουν μέσα τή σκάλα καί τά παλαμάρια. Μά τά σχοινιά δέν λύνονταν, διότι μία δίνη γρήγορη τά ἔστριβε καί τά ἔδενε μέ ἄλυτα δεσμά, ἐμποδίζοντας ἔτσι τό πλοῖο. Ὁ ἔξοχος Τίφυς ἀπόρησε κι ἔμεινε ἄφωνος

535-539

καί τό πηδάλιο τῆς Ἀργούς τοῦ ἔφυγε ἀπ' τά χέρια. Δέν ἤλπιζε πιά ὅτι θά διασχίσουν τά κύματα, διότι ὀργιζόταν εὐκόλα ἀπό τό θόρυβο τοῦ πλήθους (σ.σ. ἐννοεῖ ὅτι οἱ Ἀργοναῦτες δυσανασχετοῦσαν ἢ καί ἔβριζαν). Μά ὅταν ἡ ἡμέρα ἔφθανε πρὸς τά μεσάνυχτα καί τά μακρινά ἄστρα ἔδυσαν στά νερά τοῦ Ὠκεανοῦ,

540-544

τά μάτια τοῦ κυβερνήτη βυθίστηκαν σέ βαθύ ὕπνο. Κι ἐνῶ βαριά κοιμόταν, ἡ Ἀθηνά, πού ὑπομένει τούς θορύβους, παρουσιάστηκε δίπλα του καί τοῦ φανέρωσε τά ἀληθινά σημάδια (σ.σ. δηλαδή γιά ποιό λόγο δέν μποροῦσαν νά ἀποπλεύσουν). Ἔτσι ἀφοῦ τοῦ φώναξε, τοῦ εἶπε λόγια θεϊκά. «Κοιμᾶσαι, γιέ τοῦ Ἄγνου, νικημένος ἀπό

545-549

γλυκό ὕπνο πού βάρυνε πολύ τά βλέφαρά σου. Μά ξύπνα, Τίφυ, καί κάλεσε τούς ἥρωες νά βγοῦν σ' ἀπάνεμη ἀκτή, ἀφοῦ κατέβουν ἀπ' τό πλοῖο, ἐκεῖ ὅπου κεῖται νεκρός πάνω στήν ἄμμο αὐτός πού σᾶς φιλοξένησε. Ἡ Ρέα, ἡ μητέρα ὅλων, προστάζει πρὸς τιμὴν του νά κάνετε ἐπικήδειες τελετές,

550-554

δοῦναι **καὶ ὑποχθόνιοις** (~~ὑποχθονίοις καὶ~~) δάκρυα λειβέμεν ὄσσων **(X.B)**,
 αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῆ ξενίην (**τε**) τράπεζαν **δε**
 ὄν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
 Ἡρακλῆς· θυμόν δέ θεᾶς ἐχολώσατε Ῥεῖης.
 Ἄλλ' ὅποταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,

555-559

Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥεῖης ἔδος εἰσαναβάντες,
 ἰλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
 πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεσθε πλόιοι.»
 ῥ' εἰποῦσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἴσον οἷστῶ
 οὐρανόν ἐσσυμένη. Τοῦ δ' αὐτίκα κῶμα κεδάσθη,

560-564

πρύμνης δ' ἄλτο θοῶς· ἀνέγειρέ δε λαόν αὐτῇ,
 τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας, **(X.B)**
ψῦχος (**ψυχή**) ὑποτρομέων· ἄφαρ ἠρώεσσι δ' ὄνειρου
 φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
 Οἱ δέ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠΐονα δ' ἄλτο ἕκαστος.

565-569

ἧ δέ κατ' ὄρφναίοιο πόλον χρυσήνιος Ἡώς
 ἀντολίας ἦνοιγεν, ἐδέχνυτό δ' οὐρανός ὄρθρον·
 καὶ τότε ἄριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
 αἷματι καὶ κονίη πεπαλαγμένον· ἀμφὶ γάρ ἄλλοι
 δῆϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν. **(X.B)**

550-554

μά και στους ύποχθόνιους νά χύσετε σπονδές και δάκρυα, σεβόμενοι τή Θέμιδα πού τιμᾶται μέ άγνές τελετές αλλά και τό φιλόξενο τραπέζι (σ.σ. πού ό Κύζικός σας παρέθεσε). Διότι αυτόν βέβαια άκούσια ό Ήρακλῆς κτύπησε μέσα στη καταχνιά τῆς νύκτας, αλλά πικράνατε τήν καρδιά τῆς θεᾶς Ρέας. Όταν όμως δείξετε τόν άπαιτούμενο σεβασμό στό νεκρό ξένο,

555-559

άνεβείτε μετά στό Δίνδυμο όρος, όπου είναι ή κατοικία τῆς Ρέας, και τήν κόρη τῆς Γῆς ίκετεὔστε μέ ἐξίλαστήριες τελετές. Ἐπειτα ἀφοῦ σηκώσετε τά παλαμάρια, μπορείτε νά γυρίσετε στό πλοῖο». Ἄφοῦ εἶπε αυτά ή θεά, σάν βέλος πέταξε στόν οὐρανό κι εὐθύς ἐξαφανίστηκε ή ὑπνηλία του (σ.σ. τοῦ Τίφυος) και

560-564

πήδηξε ἀπ' τήν πρύμνη γρήγορα· ὄντας δέ ἀκόμη ταραγμένος, ξύπνησε μέ φωνές τό πλήθος πού κοιμόταν σκορπισμένο ἐδῶ κι ἐκεῖ στά πλευρά τοῦ πλοίου, τρέμοντας ἀπό το κρῦο· κι ἀμέσως περιέγραψε βιαστικά στους ἥρωες όλες τίς εἰκόνες πού εἶδε στό ὄνειρό του. Κι ἐκεῖνοι σηκώθηκαν εὐθύς κι ό καθένας τότε πηδοῦσε στήν ἀκτή.

565-569

Ἡ Ἥως (σ.σ. ή θεά πού ταυτίζεται μέ τό ξημέρωμα) μέ τά χρυσά ἡνία ἄνοιγε πρὸς τή μεριά τοῦ σκοτεινοῦ πόλου τήν ἀνατολή κι ό οὐρανός τόν ὄρθρο ὑποδεχόταν. Καί τότε οἱ ἄριστοι Μινύες εἶδαν και ἀναγνώρισαν τό νεκρό γεμάτο σκόνες κι αἵματα, ἐνῶ γύρω κατάχαμα κείτονταν πελώρια και θηριώδη σώματα ἐχθρῶν.

570-574

Ἄλλ' οἳ μὲν βασιλῆα περισταδὸν ἀμφιχυθέντες
 ὕζικον εὐξέστοισιν ὑπὲρ λεχέεσσιν ἔθηκαν,
 ἄν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδομήσαντό δε σῆμα.
 Φιτρούς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
 παμμέλαν' ἐν βόθροισι μετεκίαθον· αὐτὰρ ἔγωγε

575-579

ψυχὴν ἰλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων,
 ὕδατι τ' ἠδέ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς
 λοιβάς ἐκπροχέων, καί ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
 Αὐτός δ' Αἰσονίδης προὔθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
 τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος ἐταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,

580-584

δῶρά, τα οἳ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι.
 Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
 χρύσειον πολυχανδές ἔχειν· Πηλῆι δ' ἔδωκεν
 θάσσοσι οἳ σταδίοισι, ποδωκείης ἔνεκα σφῆς,
 χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.

585-589

Αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ
 ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἵππασίης δέ
 ἄστορι, χρυσεῖων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον· **(X.B)**
 πυγμαχίης δέ τάπηθ' ἀλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
 ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ ~~(γάρ)~~ κλυτὸν ἦρατο νίκος.

570-574

Αλλά αὐτοί λοιπόν , περιβάλλοντας τό βασιλιά Κύζικο κι ἀπ' τά δύο μέρη, ἔσκυψαν πάνω του καί σηκώνοντας τό σῶμα του, τό ἐναπόθεσαν σέ καλοφτιαγμένο ξύλινο κρεβάτι. Ἐπειτα σωριάζοντας χῶμα, ἔφτιαξαν τύμβο καί κατασκεύασαν μνήμα. Κι ἀμέσως ἔφεραν κλαδιά μά καί σφάγια ἀπό ὀλόμαυρα ζῶα, πού τά ἔριξαν σέ λάκκους. Κι ἔπειτα βέβαια ἐγώ

575-579

ἔξευμένισα τήν ψυχή του καί χύνοντας ἱερά ὑγρά,
γάλα μέ νερό καί νάματα μελισσών, ἔκανα σπονδές
καί τόν τίμησα μέ τούς δικούς μου ὕμνους.
Κι ὁ Αἰσονίδης κήρuxe πρὸς τιμήν του ἐπιτύμβιο ἀγῶνα,
δίνοντας στούς ἐταίρους ἔπαθλα,

580-584

τά δῶρα πού τοῦ χάρισε ἡ Ὑψιπύλη ἢ Λημνία. Βραβεῖο πάλης στόν Ἀγκαῖο ἔδωσε, εὐρύχωρο ἀμφικύπελλο χρυσό νά ἔχει. Στόν Πηλέα, πού ἦταν γρηγορότερος στό στάδιο (σ.σ. ἀγῶνας δρόμου ταχύτητας 182 περίπου μέτρων), ἔδωσε γιά τήν ταχυποδία του, χλαίνη φοινικόχρωμη, περίτεχνο ἔργο πού ἀπεικόνιζε τή θεά Ἀθηνά.

585-589

ἔπειτα τό βραβεῖο τοῦ παγκράτιου πού ἀπένειμε στόν Ἡρακλῆ, ἦταν ἓνας πολυποίκιλος ἀργυρός κρατήρας· στόν Κάστορα νικητή τῆς ἵππασίας ἔδωσε χρυσά φάλαρα, μέ περίτεχνα στολίδια· στόν Πολυδεύκη νικητή τῆς πυγμαχίας ἔδωσε τάπητα στολισμένο μέ θαλάσσια ἄνθη, διότι πέτυχε ἔνδοξη νίκη.

590-594

Αὐτός δ' εὐκαμπές λάβε οἷ τόξον (~~καί~~) τ' ὀϊστούς,
 τεινόμενός δε οἷ ἦκε βέλος, τό δ' ἀπέπτατο τηλοῦ. (X.B)
 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδη, Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
 πλέξας εὐανθῆ στέφανον **τανύφυλλον** (~~τανυφύλλον~~) ἐλαίης.
 Αὐτάρ ἐμοί μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἴησων,

595-599

ἐμβάδα χρυσεῖησι τιταινομένην πτερύγεσσι.
 Λύτο δ' ἄγων, φήμη δέ διέπτατο δώματος εἶσω
 υἱίκου οἰχομένου· τοῦ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή, (X.B)
 στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυν· ἀμφί δέ δειρῆ
 ἀψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμόν ὄλεσεν.

600-604

Γῆ δ' ὑπεδέχθη ἦν (ὑποδεξαμένη), πλακί δάκρυα πίδακος ἦκεν
 βλύζουσ' ἀργυροειδές ὕδωρ κρήνης ἀπό μέσσης,
 ἀέναον· λείτην δέ περικτίονες καλέουσιν.
 αἷ τότε δή βασιλῆες ὄνειροπόλον διά πύστιν,

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ

ὑπό θεᾶς Ἀθήνης ἐς Τίφυν ἀναφανείσα,
 ὑπό θεῖᾶς Ἀθήνης ἰς Τίφυν ἰ ἀναφανείσα
 – υ υ | – – | – – | – υ υ | – υ υ | – –
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

605-609

κνημόν ἐπί ζάθεον καί Δίνδυμον ἀκρώρειαν,
 ὄφρα κε μειλίζαιντο οἷ εὐνοίνιους ἐπιλοιβαῖς (X.B)
 ῥεῖην πρεσβυγενή, θυμόν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης.
 Αὐτάρ ἐγών ἐπόμην, φόρμιγγά δε χερσίν ἄειρον,
 Ἄργος δ' αὐθ' ἴκανε, λιπών εὐεργέα νῆα,

590-594

Μά και ό ίδιος (σ.σ. ό Ίάσονας) παίρνοντας βέλη και τόξο, τό τέντωσε και έριξε βέλος πού έφτασε μακριά. Και τιμώντάς τον ό λόχος τών Μινύων, έδωσε στό γιό του Αΐσονα στεφάνι πλεγμένο από μακρόφυλλη άνθισμένη έλιά. Όσο για μένα, βραβεϊο μελωδίας έλαβα άπ' τό θεϊο Ίάσονα,

595-599

πέδιλο που τεντώνονταν μέ χρυσά πτερύγια.

Έτσι τελείωσε ό άγώνας, αλλά ή φήμη ότι πέθανε

ό Κύζικος έφθασε στό άνάκτορό του. Κι όταν τό άκουσε ή δύσμοιρη γυναίκα του, άρχισε κτυπώντας τά στήθη νά θρηνεϊ και μέ σχοινί περνώντας στό λαϊμό θηλιά, έχασε έτσι τή ζωή της.

600-604

Κι ή γη πού τή δέχθηκε, κάτω από τήν πλάκα άρχισε νά αναβλύζει δάκρυα από πίδακα, νερό καθαριο άπ ' τη μέση της κρήνης πού τώρα άστείρευτα κυλάει κι οί ντόπιοι Κλείτη τήν άποκαλοϋν (σ.σ. προς τιμήν της Κλείτης, πού ήταν τό όνομα της βασιλίσσας). Έπειτα οί βασιλιάδες ακολουθώντας τίς προσταγές του όνειρου,

πού άποκαλύφθηκε στον Τίφυ από τή θεά Αθηνά

605-609

άνέβηκαν στήν ίερή πλαγιά και στήν άπόκρημη κορφή του όρους Δινδύμου, για νά έξευμενίσουν, χύνοντας ώραιο κρασί, τήν πρεσβύτατη Ρέα και νά κατευνάσουν τήν όργη της άνασσας. Κι εγώ ακολουθώντας, πήρα τή φόρμιγγα στα χέρια, μά και ό Άργος, άφήνοντας τό καλοφτιαγμένο πλοιο, μάς συνόδευε.

610-614

ὄς ῥά τανυφλοῖω ἐλάτῃ ἀμφιπλεκέες ἔρνος
 ἀμπέλον ἀναλέης ὀξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ. (X.B)
 Ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερόν ἰδμοσύνησιν,
 μίμνεν ἔμπεδον αἰέν ἐπ' ἔσσομένοις ἀνθρώποις·
 λάασί δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσση.

615-619

ἔν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
 Αἰσονίδης) λιθάκεσσι ἀρηρότα βωμόν ἔτευξαν,
 ᾧ ἐπί ταυροθύτους λοιβάς ἠδ' ἱερά καλά
 ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδῆσί δ' ἔτερπετο Ῥεῖη.
 Αὐτάρ ἔμ' ἦνωγον κλῆσαι θεόν ἠδέ γερῆραι,

620-624

ὄφρα κεν ἀντομένοις νόστον μελιηδέ' ὀπάσσαι.
 Ἄλλ' ὅτε μὲν (θε) θυέεσσι λιτῆσί τε γοννασάμεσθα,
 Ἀργῶν ποτί νῆα κατήλθομεν. Ἐν δ' ἄρα Τίφυς
 ἦρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο σύν δ' ἄρα πάντες
 ἔσσύμενοι θώκοισιν ἐπί προτέροισι κάθιζον,

625-629

βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καί εἰρεσίης μνώνοντο. (X.B)
 Ἀπροφάτως δ' ἀπό γῆς στρεπτοὶ λύνοντο κάλῳες,
πείσματά δ' ἠπλώθη· κραιπνόν δ' ἀπό Δινδύμου ἄκρης
 (Ἀττική σύνταξις)
 ἴκμενον οὔρον ἐφῆκε Ῥεῖη λιπαροκρήδεμνος.
 ἡμεῖς δ' αὐτ' ἐπί νῆϊ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,

610-614

Αὐτός λοιπόν, κόβοντας μέ σιδηρό ἐργαλεῖο ξερό κορμό κληματαριᾶς πλεγμένης γύρω ἀπό ἔλατο ψηλό, τόν σκάλισε μέ προσοχή καί μέ δεξιοτεχνία κατασκεύασε ἱερό ξόανο γιά νά μένει ἀναλλοίωτο στίς γενιές τῶν μεταγενέστερων ἀνθρώπων καί μέ σκαλιστές πέτρες ἔκτισε ἱερό τῆς ἄνασσας.

615-619

Προστρέχοντας ἐξάλλου οἱ Μινύες -καί πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ Αἰσονίδης- ἔφτιαξαν βωμό μέ καλοβαλμένες πέτρες, ὅπου οἱ ἄριστοι ἔκαναν σπονδές μά καί θυσίες ταύρων καί πρόσφεραν ἀκόμη σφάγια ἱερά· κι ἡ Ρέα μέ τίς σπονδές χαιρόταν. Ἐπειτα μέ κάλεσαν νά ἐξευμενίσω καί νά τιμήσω τή θεά,

620-624

γιά νά χαρίσει γλυκιά ἐπιστροφή στούς ἰκέτες της. Αφοῦ παρακαλέσαμε τή θεά μέ θυμιάματα καί λιτανεῖες, κατεβήκαμε πρὸς τό καράβι καί μπήκαμε πάλι στήν Ἀργώ. Ὁ Τίφυς μέσα στό καράβι, ἀπό τήν πρῦμνη πρόσταξε τούς ἥρωες, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔσπευδαν νά καθίσουν στίς προκαθορισμένες θέσεις τους

625-629

ἀνεβαίνοντας πάνω ἀπ' τό τοίχωμα τοῦ πλοίου κι ἔπιαναν στά χέρια τά κουπιά. Ἀπρόσμενα τότε λύθηκαν ἀπ' τή γῆ τά στριφτά σχοινιά κι ἀπλώθηκαν τά παλαμάρια. Ἀπό τοῦ Δινδύμου (ὄρους) τήν κορυφή, ἡ Ρέα μέ λαμπρό στέμμα, ἔστειλε γρήγορο κι εὐνοϊκό ἄνεμο, ἐνῶ ἐμεῖς στό πλοῖο ἀποθέταμε ἀφιερῶματα ἀπό ἱερά σφάγια

630-634

βωμόν ἐπιστέψαντες ἐπ' ἔσσομένοισι πυθέσθαι
 Πεισματίη, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργούς.
 Αὐτάρ ἐπεὶ ῥ' ὀθόνας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
 θῦνε διαπρήσσουσ' ἄλιμυρέα κύματα πόντου,
 Μύσιά δε σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·

635-639

αἰψά δε ῥυνδακίους προχοάς ἤμειψε θέουσα,
 καλούς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
 κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῶ· προτόνοις δ' ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
 ἰστία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἰμᾶσιν ἔδησαν, **(X.B)**
 κλίμακά δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,

640-644

σίτου καὶ πόσιος λελημένοι· ἀμφὶ δέ κναμός **(X.B)**
 Ἀργάνθον κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.
 Ἡρακλῆς δ' ἠπείγεται ἄν' ὑλήεντας ἐναύλους,
 τόξον ἔχων παλάμαις (τε) ἰδέ τριγλώχινας οἴστους, **(X.B)**
 ὄφρα κε θηρήσαιο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις,

645-649

ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
 Τοῦ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὑλας ἐξίκετο νηός,
 λάθρη ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρποῦ,
 ὕλη δέ (εμ) πλαγχθεῖς, ἐν δέ σπέος ἤλυθε Νυμφῶν
 Λειμακίδων· αἶ δε σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα

630-634

στεφανώνοντας τό βωμό τῆς Πεισματίας, γιά νά μάθουν οἱ μετέπειτα γενιές πώς ἐδῶ λύθηκαν τά караβόσχοινα τῆς ἀκινητοποιημένης Ἀργούσ. Ὅταν ὁ ἄνεμος φούσκωσε τά πανιά, τό πλοῖο ἄρχισε νά τρέχει, διασχίζοντας τά ἀλμυρά κύματα τοῦ πόντου καί παραπλέοντας ἀπό κοντά τά πέρατα τῆς Μυσίας,

635-639

παρέκαμψε γρήγορα τίς ἐκβολές τοῦ Ρύνδακος ποταμοῦ καί τούς ὠραίους ἀμμουδερούς λιμένες. Καί τέλος προσορμίστηκε στό γιαλό. Τότε πιάνοντας μέ τά χέρια τά μπροστινά σχοινιά, μάζεψαν τά πανιά, δένοντάς τα σφιχτά μέ λουριά, καί ρίχνοντας σκάλα στή στεριά, βγήκαν κι αὐτοί,

640-644

διότι εἶχαν ἐπιθυμήσει τό φαγητό καί τό πιτό. Γύρω φαίνονταν οἱ πλαγιές τοῦ ὄρους Ἀργάνθου καί τά ὑψώματα μέ τά βαθιά φαράγγια. Κι ὁ Ἡρακλῆς ἔτρεξε ἀμέσως στίς δασωμένες χαράδρες κρατῶντας στίς παλάμες τόξο καί τρίγλωσσα βέλη, γιά νά κυνηγήσει καί νά φέρει στούς ἐταίρους θηράματα,

645-649

ἀγριόχοιρους, ἤ δαμάλι μέ κέρατα ἤ ἀγριοκάτσικο. Καθώς αὐτός ἀργοποροῦσε, ὁ Ὑλας βγήκε ἀπ' τό καράβι καί τόν ἀκολούθησε κρυφά. Ὅμως χάθηκε ἐκεῖ στά μονοπάτια τά στριφτά καί περιπλανώμενος στό δάσος, ἔφθασε στό ἄντρο τῶν Λειμακίδων νυμφῶν. Κι ἐκεῖνες, καθῶς εἶδαν νά ἔρχεται

650-654

κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον, κατερύκανον, ὄφρα σὺν αὐταῖς
 ἀθάνατός τε πέλοι (~~καί~~) τ' ἀγήραος ἤματα πάντα.
 Ἄλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἠὼ φέρεν ὠκέες ἵπποι
 Ἥελιου, κραιπνός δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὔρος,
 ἔν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόνας, Τίφυς δ' ἐγεγώνει

655-659

νηός ἔσω περάαν, θινός δ' ἐκ πείσματα λύειν
 οἳ δέ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνησι πίθοντο.
 Εἰλατίδης δ' ἀνά πρῶνα θεῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
 ὄφρα κεν Ἡρακλῆα θεῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι
 ἀλλ' οὐ οἳ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἳ οὔτι πέπρωτο **(X.B)**

660-664

Φᾶσιν καλλίροον γένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.
 Αὐτάρ ὑπηῶοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,
 (~~ἐνθ'~~) Ἄμυκος ἐβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνασεν· **(X.B)**
 ὅστε Πανομφαίου Ζηνός θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
 ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

665-669

ὅστις ἐπὶ σταθμούς ἠδ' ἀστεμφῆ δόμον ἴξει,
 θήκατο πυγμαχίης ὑπερόπλου πειρηθῆναι.
 Τοῦ μὲν ἄρ' ἠΐστωσε βίην κρατερός Πολυδεύκης,
 τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἰμάσιν,
 λαόν αὖ Βεβρύκων (~~Λαοῦς δ' αὖ ἐβρύκων~~) Μινύαι χαλκῶ
 κατένηραν. **(X.B)**

650-654

αὐτός ὁ νέος παρθένος, τὸν κράτησαν γιὰ νὰ μένει
ἀθάνατος μαζί τους κι ἀγέραστος νὰ ζεῖ γιὰ πάντα.
Σύντομα τὰ γρήγορα ἄλογά του Ἡλίου ἔφεραν κιόλας
τὴν Ἥω στὴ μέση της κι ὁ γρήγορος βουνίσιος ἄνεμος ἔπνεε καί
φούσκωνε τὰ λευκά πανιά. Φώναξε τότε ὁ Τίφυς

655-659

νὰ μποῦν γρήγορα στό πλοῖο καί νὰ λύσουν ἀπ' τὸν ὄρμο τὰ χοντρά
χοινιά, κι ἐκεῖνοι πρόθυμα ὑπάκουαν στίς ἐντολές τοῦ κυβερνήτη. Τότε
ὁ Πολύφημος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἀνέβηκε γρήγορα στὴν κορυφή τοῦ
βουνοῦ γιὰ χάρη τοῦ Ἡρακλῆ, φωνάζοντας (σ.σ. τὸ ὄνομά του) καί
καλῶντάς τον νὰ γυρίσει εὐθύς στό πλοῖο. Μὰ δέν τὸν βρῆκε, διότι δέν
ἦταν πεπρωμένο

660-664

τὸ ρωμαλέο γένος τοῦ Ἡρακλῆ νὰ φθάσει ὡς τὸ μεγαλόπρεπο Φάσι
(σ.σ. ὁ Πολύφημος δηλαδή γύρισε ἄπρακτος στό πλοῖο).
Ξημερώνοντας, φθάσαμε στὴν ὀλέθρια γῆ ὅπου βασιλεὺς ὁ Ἄμυκος,
στοὺς ἀλλαζόνες Βέβρυκες. Διότι αὐτός, περιφρονῶντας τοὺς θεσμούς
τοῦ Διός, πού εἶναι πηγὴ κάθε μαντικῆς φωνῆς, ἐπέβαλλε ἀγῶνα μέ
τοὺς ντόπιους

665-669

καί ὅποιος ἐρχόταν στὴν αὐλή του καί στὴν κατοικία του, ὄφειλε ν'
ἀγωνιστεῖ μαζί του στὴν πυγμαχία, γιὰ τὴν ὁποία καυχιόταν. Ὅμως ὁ
ἰσχυρὸς Πολυδεύκης τοῦ ἀφαίρεσε τὴ ζωὴ, κτυπῶντας τὸν μέ τοὺς
σκληροὺς ἱμάντες τὸ κεφάλι, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ περιμένει. Ἐξ αἰτίας
αὐτοῦ τοῦ γεγονότος (σ.σ. τοῦ θανάτου τοῦ Ἀμύκου) ὀρδές Βεβρύκων
ἐπετέθηκαν στοὺς Μινύες, πού ὅμως τοὺς σκότωσαν ὅλους μέ χάλκινα
ὄπλα.

670-674

Ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἶρεσίη τε καμώντες,
 ἰθυνῶν μέγα ἄστυ βαθείη κέλσαμεν ἀκτῆ,
 σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' εἰνί νιφαργέσιν ὕλαις,
 ἔσπεροι ἀνλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον. **(X.B)**
 Ἔνθα ποτ' αἰνόγαμος Φινεύς ὑπερήγορι θυμῶ

675-679

δοιούς ἀλάωσε (~~ἐξαλάωσε~~) γόνους, προβλήσι τε πέτραις
 θηρσίν ἔλωρ προύθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων
 τούς δέ καί ἀσκηθεῖς δ' ὀπωπότας αὖθις ἔτενξαν **(X.B)**
 παῖδε δίου (~~κλυτοῦ~~) ὀρέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην **(X.B)**
 ἀργαλέοιο κότου, φωτός δ' ἀπενόσφισαν ἀγῶας.

680-684

Αὐτάρ οἱ ζαμενῆς ὀρέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
 ἀρπάξας ἐκύλινδε διά δρυμά πυκνά καί ὕλας **(X.B)**
 ἰστονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοήν καί πότμον ἐπίσπη.
 Αὐτάρ οἱ Φινῆος Αἰηγορίδαο λιπόντες
 αὖλιν, ὑπέρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἰκόμεσθα (~~ἐξικόμεσθα~~)

685-689

ἀγχοῦ νανέαις πέτραις, ἅς μοί ποτε μήτηρ
 ἡμετέρη κατέλειξε περίφρων ἀλλιόπεια.
 Οὐ γάρ οἱ ὑπάλυξις οἴζυροῖο πόνοιο·
 ἀλλὰ οἱ οἰγόμενοι πάλιν ἀργήεσσιν ἀέλλαις **(X.B)**
 ξυμβλήτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλησιν ἰοῦσαι

670-674

Από κεῖ ἀποπλεύσαμε, μά ἐπειδή εἶχαμε κουραστῆ ἀπ' τήν κωπηλασία, προσορμιστήκαμε στή βαθιά ἀκτή, ὅπου εἶναι τό μέγα ἄστυ τῶν Βιθυνῶν (σ.σ. μέγα ἄστυ=πρωτεύουσα, τήν ὁποία δέν ἀναφέρει, ἦταν ὅμως ἡ ἀρχαία Νικομήδεια, παραδοσιακά ἡ πρωτεύουσα τῶν Βιθυνῶν). Ἀφοῦ στήσαμε τόν καταυλισμό στίς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ καί στό χιονισμένο δάσος, τό βράδυ σπεύσαμε νά ἐτοιμάσουμε πλούσιο δεῖπνο.

Ἐδῶ ὁ Φινεύς, πού εἶχε κάποτε ὀλέθριο γάμο, παρασυρμένος ἀπό ὑπερφίαλη ὀργή,

675-679

τύφλωσε τά δυό παιδιά του καί λεία στά θηρία τά ἄφησε
πάνω σέ βράχια ψηλά, ἐξαιτίας τῶν γυναικείων φίλτρων.

Μά οἱ γιοί τοῦ Βορέως τά γιάτρεψαν καί τούς ἔδωσαν ξανά τό φῶς,
ἐνῶ τιμῶρησαν τό Φινέα γιά τή φοβερή ὀργή του,
ἀφαιρῶντας του τήν ὄραση,

680-684

Ἐπειτα, ἀρπάζοντάς τον (σ.σ. τόν Φινέα) μέ θυελλώδεις ἀνεμοστρόβιλους, ὁ ὀρμητικός Βορέας τόν κυλοῦσε σέ πυκνά δάση καί λαγκαδία τῆς Βιστονίας, γιά νά βρεῖ μοίρα κακή καί ὀλέθρια. Ἀφοῦ λοιπόν ἀφήσαμε τήν κατοικία τοῦ Ἀγηνορίδη Φινέα, φθάσαμε πάνω ἀπό τά μεγάλα βάθη τῆς θάλασσας,

685-689

πλησιάζοντας στίς Κυανέες Πέτρες, γιά τίς ὁποῖες κάποτε μοῦ μίλησε προφητικά ἡ μητέρα μου, ἡ συνετή Καλλιόπη, διότι δέν μπορεῖ κανεῖς νά ξεφύγει ἀπ' τό δύσκολο ἀγῶνα. Αὐτές ἀνοίγοντας, συχνά πλησιάζουν ἡ μία πάνω στήν ἄλλη, κινούμενες ἀπό σφοδρές θύελλες καί συγκρούονται με ὀρμή.

690-694

δοῦπος(~~τ' αμ~~) **ἄμα** πέλαγός τε καί οὐρανόν εὐρύν ἵκανεν **(X.B)**
ῥηγγύμενον κλύδωναν (~~ῥηγγυμένοι κλύδωνος~~), ὀρινομένης τε
 θαλάσσης,
 κύματι παφλάζοντι· περίβρεμέ δ' ἄσπετος ἄλμη·
 Ἄλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδη τάδ' ἀπό γλώσσης ἀγόρευσα, **(X.B)**
 πρύμνην **οἱ στρέφειν** (~~θραύειν~~) ὄφρ' ἄν πεφυλαγμένος εἶη.

695-699

Τοῦ δέ καί εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ, **(X.B)**
 ἐν στέρνοισί δε κεῦθεν, ἃ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
 μούνος ἀφ' ἠρώων· ἀλλά γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἴρης ἐννεσίησιν ἐρωδιόν ἦκε φέρεσθαι
 ἄκρην ἰστοκεραίαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

700-704

πέτραις δ' ἐν μυχάτησιν ὑπό πτερύγεσσι ἀερθεῖς
 δινήθη· **τε** (~~ταί~~) δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἐκάτερθεν **(X.B)**
 σύμπεσον ἀλλήλησι, καί οὐρῆς ἄκρον ἔκερσαν **(X.B)**
 ὄρνιθος· περί δέ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.
 Τίφους δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον, **(X.B)**

690-694

Ὁ γδοῦπος ἀκουγόταν στό πέλαγος καί στόν πλατύ οὐρανό, καθώς ξεσποῦσε τρικυμία κι ἡ θάλασσα σηκωνόταν μέ παφλάζοντα κύματα, ἐνῶ βούιζε ὁ ἀπέραντος πόντος. Μά ἐγώ μίλησα ἔξω ἀπ' τά δόντια στόν Ἀγνιάδη καί τοῦ εἶπα νά στρίψει* (~~συντρίψει~~) τήν πρύμνη γιά νά φυλαχθεῖ (* σ.σ. φυσικά ἀντικατέστησα τό ἀπαρέμφατο **θραύειν** μέ τό **στρέφειν** γιά νά βγαίνει συντακτικό νόημα. Εἶναι ἀδύνατον νά προφυλαχτεῖς «σπάζοντας» τό καράβι. Το πολύ πολύ νά το βυθίσεις. Ἀντίθετα ὁ Ὀρφείας, πού εἶχε περάσει ἀρκετές φορές ἀπό τίς Κυανέες Πέτρες ἢ στενά τοῦ Βοσπόρου, πρότεινε στόν Τίφυ, πού χειριζόταν τά 2 πηδάλια τῆς Ἀργοῦς ἀπό τό πίσω μέρος, νά «στρίψει» τήν πρύμνη, προφανῶς γιά νά ἀποφύγει τά κύματα ἢ τούς πλάγιους ἰσχυρούς ἀνέμους. Ἀπλούστατη δηλαδή ναυτική συμβουλή πού δυστυχῶς οἱ μεταφραστές ἔχουν κρατήσει τή λέξη **θραύειν=νά σπάσει, συντρίψει** δημιουργῶντας φυσικά τεράστια σύγχυση καί παρερμηνεία!!!)

695-699

Πάγωσε ἡ στοργική καρδιά του, καθώς τ' ἄκουσε, καί μέσα στά στέρνα του ἔκρουβε ἀπ' τούς ἥρωες αὐτό πού μόνος ἔμελλε νά κάνει. Ἀλλά ἡ γαλανομάτα ἡ Ἀθηνά, μέ συμβουλή τῆς Ἥρας, ἔστειλε ἐρωδιό νά καθήσει στήν ἄκρη τοῦ καταρτιοῦ. Αὐτός ὅμως ἀγωνιῶντας πέταξε καί μέ τίς φτεροῦγες του ὑψώθηκε

700-704

στούς πέτρινους μυχούς περιδινόμενος· κι ἐκεῖνες κραδαινόμενες συγκρούστηκαν ἡ μία πάνω στήν ἄλλη καί μάταια κτυπῶντας τό πουλί, τοῦ ἔκοψαν μόνο τό ἄκρο τῆς οὐρᾶς. Ἀφοῦ ὁ ἐρωδιός ξέφυγε ἀπ' τόν μοιραῖο ὄλεθρο, ὁ Τίφυς

705-709

σῖγα μὲν ἠρώεσσιν ἐκέκλετό· τοι δ' αἴοντες,
 ἰέμενοι θαῶ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίησι χάρασσον·
 αὐτὰρ ἐγὼ μολπῆσι παρήπαφον ἡμετέρησιν
 πέτρας ἠλιβάτους· αἶ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν.
 ὕμα δ' ἀνερρόχθησε· βυθός δ' ὑποεῖκαθε νηϊ,

710-714

ἡμετέρη πίσυνος κιθάρη, διά θέσκελον ὀμφήν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διά πέτρας
 νανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἶ γε
 βυσσόθεν ἐρριζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰέν ἔμμινον. **(X.B)**
 Οὕτω γὰρ Μοῖραί (ἠεὶ) δ' ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.

715-719

αἶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πῆματ' ὀλέθρου,
 Ῥηβαῖοι προχοάς τε, Μέλαινάν θ' ἰκόμεθ' ἀκτὴν,
 νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
 Τέμβριος ἰχθυοεῖς θαλαραῖς πλημμύρεται ὄχθαις,
 Σαγγαρίος θ' ὅς κύματ' ἐπιτρέχει Ἀξεινοιο.

720-724

Ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν οἱ ἐνισσόμεθ' εἰρεσίησιν,
 ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
 κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώννυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
 ἦρωας Μινύας, ξενίη **ἐγέρθη** (~~ἐγέρθη~~) τραπέζη δε, **(X.B)**
 φίλετό δ' αὖ νύκτας τεκαὶ ἤματα συνεχές αἰεὶ. **(X.B)**

705-709

πρόσταξε τούς ἥρωες νά βραδύνουν κι ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν,
σκίζοντας μέ τά κουπιά τους τά γοργά κύματα.

Τότε ἐγώ μέ δικά μου τραγούδια πλάνεψα τίς ἀπόκρημνες πέτρες κι
ἀπομακρύνθηκαν μεταξύ τους.

Τό κῆμα ἀνακυλίστηκε· καί ὁ βυθός ὑποχώρησε στό πλοῖο

710-714

ὑποτασσόμενος στήν κιθάρα μου καί στή θεϊκή της μελωδία.

Μά ὅταν ἡ πολύλαλη τρόπιδα (σ.σ. ἡ καρίνα τοῦ πλοίου) πέρασε ἀπό τό
στόμα τοῦ πορθμοῦ κι ἀπό τίς Κυανέες Πέτρες, αὐτές στερεώθηκαν στό
βυθό κι ἔμειναν ἐκεῖ γιά πάντα ἀκίνητες διότι ἔτσι εἶχαν ὀρίσει οἱ
βαριές Μοῖρες.

715-719

Καί τότε, ἀφοῦ ἀποφύγαμε τά ξαφνικά κτυπήματα τοῦ ὀλέθρου,
φθάσαμε στίς ἐκβολές τοῦ Ρηβαίου ποταμοῦ, στή Μελαίνα (μαύρη)
ἀκτή, «**ὑπέρο**» (σ.σ. ἐνοεῖ προσπερνῶντας ἀπό βορρᾶν) τή στενόμακρη
νῆσο Θυνηίδα, πού ἀπέναντί της πλημμυρίζει ὁ Τέμβριος ἔχοντας στίς
γόνιμες ὄχθες του πολλά ψάρια, καθῶς καί ὁ Σαγγάριος, πού φθάνει
ὡς τά κύματα τοῦ Εὐξείνου.

720-724

Ἀλλά ὅταν κωπηλατῶντας φθάσαμε στό γιαλό, τό πλοῖο
προσορμίσαμε στίς ἐκβολές τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ὅπου ὁ ἄρχοντας τῆς
περιοχῆς, ὁ Λύκος, εἶχε τό ἴδιο ὄνομα μέ τόν ποταμό. Αὐτός
ὑποδέχθηκε τούς ἥρωες Μίνυες καί τούς τίμησε μέ φιλόξενο τραπέζι.
Ἀδιάκοπα νύκτες καί μέρες τούς φίλεψε,

725-729

Ἐνθα καὶ αἴσα οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δυό φῶτας, (X.B)
 Ἴδμον' Ἀβαντιάδη, Τίφυν τε κυβερνητῆρά.
 Τοῦ μέν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος, (X.B)
 τόν δ' ἔκτεινεν θήρ, σῦς ἄγριος· ἄν δ' ἄρα ὁ τοῖς γε
 τύμβους χευάμενοι πολιὴν ἐπένισσόμεθ' ἄλμην,

730-734

Ἀγκαίῳ πίσυνοι· τόν γάρ φάσαν ἴδριν ἅπαντες
 ναυτιλῆς σφετέρησι δαημοσύνησι κεκάσθαι.
 Αὐτάρ ὁ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χερσίν,
 νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρα,
 ὄν **ῥα** (ῥή) ἀλλίχορον (θέ) δ' ἐπωνυμίην καλέουσιν, (X.B)

735-739

Και ὄν (τοι) ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.
 Ἐνθεν ἄκρην προβλήτα παραπλώσαντες ἔβημεν
 γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τήν οἱ παράμειψε θεούσα
 Ἀργώ **πρός** (ὑπέρ) μέγα λαῖτμα· ἀραμβίην δ' ἵκετ' ἄκρην,
 ἧ ἐπὶ ~~Θερμῶδων χέεται Ἄλυός τε ῥέεθρον,~~
 ἧ ἐπ' Ἄλυς χέεται, **Θερμῶδοντός** τε ῥέεθρον,

725-729

μά ή μοίρα τό ὄριζε ἐδῶ νά χαθοῦν δυό ἄνδρες, ὁ Ἴδμων, ὁ γιός τοῦ Ἄβαντος καί ὁ κυβερνήτης Τίφους.

Καί τό σῶμα τοῦ ἑνός ὑπέκυψε σέ ὀλέθριο νόσημα, ἐνῶ τόν ἄλλον σκότωσε ἕνας ἀγριόχοιρος. Ὑψώσαμε πρὸς τιμὴν τους τύμβους, σωριάζοντας λευκή ἄλμη,

730-734

μέ προτροπή τοῦ Ἀγκαίου. Αὐτός (σ.σ. Ἀγκαῖος) διακρινόταν, ὅπως ἔλεγαν ὅλοι, στή ναυτική τέχνη καί ξεπερνοῦσε ὅλους ἐκείνους σέ ἐμπειρία. Ἐπειτα αὐτός ἄρπαξε τό πηδάλιο μέ τά χέρια καί κατηύθυνε τό πλοῖο πρὸς τίς ἐκβολές τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, τόν ὅποῖον οἱ ντόπιοι ἀποκαλοῦν μέ τό ὄνομα Καλλίχορο

735-739

καί τόν ὅποῖον ἀνέφερα σέ προηγούμενους λόγους μου (σ.σ. ποιούς ἀκριβῶς λόγους δυστυχῶς δέν ἀναφέρει ὁ Ὀρφείας). Ἀπό ἐκεῖ παραπλέοντας κάποιο ἀκρωτήριο (σ.σ. τό σημερινό Κιοπέκ-Καγιασί τῆς Τουρκίας), φθάσαμε στή γῆ τῶν Παφλαγόνων, τήν ὅποια ἡ Ἀργώ προσπέρασε κατευθυνόμενη στά μεγάλα βάθη τῆς θάλασσας· κι ἔφθασε στό ἀκρωτήριο τῆς Καραμβίας, ὅπου ἐδῶ (κοντά) τά νερά του χύνει ὁ Ἄλυς ποταμός, ἀλλά καί ὁ Θερμόδων (σ.σ. ἄλλαξα τή σειρά καί ἔβαλα τή σωστή, δηλαδή πρῶτα τόν Ἄλυ καί μετὰ τόν Θερμόδωντα)

740-744

πολλόν ἐπ' αἰγιαλόν, δίνας ἀλιμυρέας ἔλκων.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ

Μίμνομεν ἐσπέριοι ἐπί ψαμάθοισιν ὄχθοις

Μίμνομεν| ἐσπέριοι ἐπί |ψαμά|θοισιν |ὄχθοις

- v v | - v v | - v v | - - | - - | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος

νέρθε δ' ἐπιθρώσκουσι ορειάδος ἀντίον ἄρκτου

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ

μακρά Θεμισκύρης Δοιαντίδος ἄψα τείχη,

μακρά |Θειμισκύ|ρης |Δοιαντίδος| ἄψα |τείχη

- v v | - - | - - | - v v | - v v | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄστεα κεῖται, (*Αττική σύνταξις*)
καί **Χάλυβα** (~~Χάλυβες~~), Τιβαρηνά τ' ἔθνη, **λαός Βεχείρων** (~~λαοί τε~~
~~-έχειρες-~~) (X.B)

745-749

μίγδην Μοσύνοισι πέδον περιναιετάουσιν,

βαῖά δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν

ένθα Μάκρωνες ναίουσιν, Μαριανδύνοισιν ὄμουροι.

Νέρθε δέ τοι Ἐλίκης δολιχός παρακέκλιται ἀύχην (X.B)

ένθα δ' ὑπωρείησιν ἐπί προβλήσιν κυκλοῦνται (X.B)

740-744

πού στόν πλατύ γιαλό σχηματίζει άλμυρές δίνες.

Διανυκτερεύσαμε στίς ἀμμουδερές παραλίες

ἀπ' ὅπου ἀναφαίνονται, ἀπέναντι ἀπό τήν Ἄρκτο τοῦ Βορρᾶ,

τά μακρά ἀψιδωτά τείχη τῆς (πόλης) Θεμισκυρας, τῆς (περιοχῆς) Δοιαντίδας

καί κοντά της βρίσκονται οἱ πόλεις τῶν Ἀμαζονίδων πού εἶναι
δαμαστές ἀλόγων κι ἀκόμη οἱ Χάλυβες, τά ἔθνη τῶν Τιβαρηγῶν κι ο
λαός τῶν Βεχείρων

745-749

πού ζοῦν ἀνακατεμένοι μέ τούς Μοσσύνους στήν πλατιά πεδιάδα.
Παραπλέοντας γιά λίγο ἀκόμη, προσορμιστήκαμε στίς ἀκτές ὅπου
κατοικοῦν οἱ Μάκρωνες, πού συνορεύουν μέ τούς Μαριανδυνούς.
Κάτω ἀπ' τήν Ἑλίκη ἀπλώνεται στενόμακρος κι ἐπικλινῆς αὐχένας,
ὅπου τίς ψηλές βουνοπλαγιές κυκλικά αὐλακώνουν τά μεγάλα
φαράγγια,

750-754

τηλεφανεῖς ἀλλῶνες ὑπέρ μυχόν εὐρέα πόντου
 οὗ Σίνδης ὄρος αἰπύ και εὐθαλέες λειμῶνες· (X.B)
 ἔνθα δ' Ἀράξεω ρεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο, (X.B)
 ἐξ οὗ Θερμῶδων, Φᾶσις, Τάναϊς τε ρέουσιν,
 καί οὗ Ἀρκάδιος, Κίσσος, Ἄψορρός δε ρέουσιν· (X.B)

καί οὗ | Ἀρκάδιος, Κίσσος τ' Ἄψορρός δε ῥέουσιν·

— — | — υ υ | — — | — υ υ | — υ υ | — —

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

οὗ ὄλχων κλυτά φῦλα καί Ἠνιόχων ~~καί~~ τ' Ἀβάσγων· (X.B)

755-759

ὄν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὄρμοις
 Οὔρων, Χιδναίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
 Ἀσσυρίων τε λεών, τρηχύν δ' ἀγκῶνα Σινώπης (X.B)
 καί Φίλυρας, Ναπάτας τε καί ἄστεα πυκνά Σαπίρων (X.B)
 ὕζηράς τ' ἐπί τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύνων.

760-764

Ἴκετό δ' ὑπό πνοιῆς ἀνέμον πλησίστιος Ἀργῶ
 ὄρθριος, ἐρχομένης ἠοῦς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
 ἐς πέρατ' Ἀξείνου, Φᾶσιν κατά καλλιρέεθρον. (X.B)
 Αὐτάρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ στόμα πρηῦ ῥέοντος
 ἰκόμεθ' αὐτίκ' οἷ στέφανον καί τεῖχος ἐρυμνόν

750-754

πού από μακριά φαίνονταν πάνω από τόν πλατύ μυχό τοῦ πόντου, ἐκεῖ εἶναι καί τό ἀπότομο βουνό τῆς Σίνδης καί τά θαλερά λιβάδια, ἐκεῖ εἶναι καί τό ρεῦμα τοῦ βροντεροῦ Ἀράξη ποταμοῦ, ἀλλά καί (ή περιοχή) ἀπό ὅπου πηγάζουν ὁ Ἀρκάδιος, ὁ Κίσσος καί ὁ Ἄψορρος ~~Θερμόδων, ὁ Φάσις καί ὁ Τάναις~~ (σ.σ. ἔσβησα τούς λάθος ποταμούς καί ἔγραψα τούς σωστούς).

Ἐκεῖ ζοῦν κι ἔνδοξες φυλές τῶν Ἠνιόχων, τῶν Ἀβάσγων καί τῶν Κόλχων

755-759

Παρακάμπτοντάς τον (σ.σ. ἐννοεῖ τόν πλατύ μυχό τοῦ πόντου πού ἀνέφερε προηγουμένως), πλεύσαμε στούς βαθεῖς ὄρμους τῶν Χινδαίων, τῶν Χαρανδαίων τῶν Σολύμων στούς κόλπους τοῦ λαοῦ τῶν Ἀσσυρίων, στόν τραχύ ἀγκώνα τῆς Σινώπης, στούς Φίλυρες, στούς Ναπάτες καί στίς πυκνές πόλεις τῶν Σαπείρων, καθώς καί στούς Βύζηρες καί στίς ἀφιλόξενες φυλές τῶν Σιγύνων.

760-764

Καί τό πρωί, ὅταν χάραζε ἡ αὐγή στόν ἀπέραντο κόσμον, ἡ Ἀργώ, ὠθούμενη ἀπ' τίς πνοές τοῦ ἀνέμου, πλησίασε στά πέρατα τοῦ Εὐξείνου, στό μεγαλόπρεπο Φάσι. Ἐπειτα, ἀφοῦ μπήκαμε στό στόμιο τοῦ ἡσυχου ποταμοῦ, ἀμέσως φτάσαμε ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχαν τά ἀπότομα τεῖχη

765-769

Αιήτου (~~Αιήτεω~~) κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας **(X.B)**
 χρύσειον ἠώρητο χαλαζαίη ἐπὶ φηγῶ.
 Ἀγκαῖός δ' ἦνωγε παραιφάμενος **δ'** ἐπέεσσιν,
 λαίφεά τε στέλλειν, **τ'** (~~καί~~) ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
 ἰστόν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίη δέ νέεσθαι.

770-774

“ ς οἷ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον· αὐτὰρ Ἰήσων
 αὐτίκα οἷ μέρμηρε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ξυνῆ τ' ἐν Μινύησι διπλῆν ἀνενείκατο φωνήν, **(X.B)**
 ἧ οἷ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων,
 μελιχίους στέρξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,

775-779

ἧέ μεθ' ἧ ρώεσσι καὶ ἕς μόθον αὐτίκα λεύσσοι. **(X.B)**
 Ἄλλ' οὐ οἷ Μινύησιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
 δεῖμά δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἀμβολίην θ' ἵνα οἷ τελέση, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
 ᾧκά δ' ἄρ' οὐλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἦκε φέρεσθαι **(X.B)**

780-784

εἰς δόμον Αἰήταο, συθείς δ' ὄγε δεῖμα πέλωρον
 ἔσκηψεν βασιλῆϊ περὶ φρένας, ὅς (θέ) δ' ἔδοξεν
 παρθένου, ἦν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν, **(X.B)**
 Μηδείης κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
 ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης

765-769

τοῦ Αἰήτη, μαζί μέ τόν περίβολο καί τά ἄλλα. Διότι σ ' αυτά τό χρυσόμαλλο δέρας ἦταν κρεμασμένο πάνω σέ μία ροζιασμένη βελανιδιά. Τότε ὁ Ἀγκαῖος τούς πρόσταξε μέ ἤρεμα λόγια νά κατεβάσουν τά πανιά καί νά χαλαρώσουν πάλι τήν κεραία (σ.σ. τό ὀριζόντιο κατάρτι τοῦ πλοίου, πάνω στό ὅποιο ἦταν κρεμασμένο τό πανί), ἀφοῦ γείρουν τόν ἰστό καί νά πλέουν μόνο μέ κουπιά.

770-774

Κι ἐκεῖνοι βέβαια ἐκτελοῦσαν ὅλα αὐτά, Κατόπιν ὁ Ἰάσων σκεπτόμενος βαθιά στό νοῦ καί στήν καρδιά του, ἔκανε στό πλῆθος τῶν Μινύων μία διπλή πρόταση, δηλαδή ἤ νά πάει μόνος στοῦ Αἰήτη τό ἀνάκτορο καί νά τόν πείσει μιλιῶντάς του μέ μειλίχια λόγια,

775-779

ἤ (νά πάει) μαζί μέ τούς ἥρωες, ἀποβλέποντας σέ ἄμεση μάχη. Μά δέν ἄρεσε στούς Μινύες νά πᾶνε ὅλοι μαζί. Διότι ἡ θεά Ἥρα μέ τά λευκά τά χέρια, ἔβαλε φόβο στήν καρδιά τους κι ἀμφιβολία, γιά τό ἄν θά ἐκπληρωθοῦν ὅσα ἔγραφε ἡ μοίρα. Ἔστειλε ἀπό τόν οὐρανό εὐθύς ὀλέθριο ὄνειρο

780-784

στό σπίτι τοῦ Αἰήτη, πού προκάλεσε πελώριο φόβο ὅταν πρόβαλε στό νοῦ τοῦ βασιλιά. Τοῦ φάνηκε (σ.σ. τοῦ Αἰήτη) ὅτι στούς ποθητούς κόλπους τῆς Μηδείας, τῆς παρθένου πού ἀνέτρφε στά μέγαρά του, ἄστρο λαμπρό κατέβηκε διασχίζοντας τόν ἀέρα

785-789

ἦ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηῶτι θυμῶ,
 ἦκε φέρουσ' εἰς χεύματ' εὐρρείτου ποταμοῖο
 Φάσιδος· ἀστέρας ἦν (~~θ' αὐτῆ~~) ἀναρπάξαντα ῥεέθρω
 οἴχεσθαι Πόντιό δ' Ἀξείνοιο φέροντα.
 Ταῦτά δ' ἐσαθρήσας δολίου ἐξέεσθ' ὕπνοιο,

790-794

ἀπροφανές, στυγερόν δέ περί φρένας ἴκετο δεῖμα·
 ἄλτό δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶν δέ οἱ ᾠκ' ἐπέτελλεν **(X.B)**
 ἵππους ἐντύνειν, ὑπο δε ζεύξασθαι ἀπήνην, **(X.B)**
 ὄφρα κε μειλίζαιτο κιῶν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννόν,
 Φᾶσι δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαις μίγα νύμφαις,

795-799

ψυχᾶς θ' ἠρώων, ὅσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον.
 Θυγατέρα δ' ἔκκληζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
 Χαλκίοπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
 ἠδ' ἀπαλὴν Μήδειαν, ἀριπρεπές εἶδος ἔχουσαν,
 παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιτο κίοντι·

800-804

Ἄψυρτός δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος·
 ἄρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
 Αἰήτης, τόν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου φέρον ἵπποι
 χειῖλος ὑπὲρ ποταμοῦ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
 εὐχολὰς ῥεῖθροισι καὶ ἱερά κάλᾳ κόμιζεν. **(X.B)**

785-789

κι εκείνη, ἀφοῦ τό ἔκρουσε στά πέπλα της, μέ χαρούμενη καρδιά πῆγε μαζί μέ αὐτό κάτω στό μεγαλόπρεπο ποταμό, στά ρεύματα τοῦ Φάσιδος. Ὁ ἀστέρας ὅμως τήν σήκωσε ἀπό τό ποτάμι κι ἔφυγε μαζί της, διασχίζοντας τόν Εὐξείνιο Πόντο. Βλέποντας λοιπόν αὐτά, πετάχτηκε ξαφνικά ἀπό τό δόλιο ὕπνο του

790-794

καί στήν καρδιά του φώλιασε στυγερός φόβος. Πήδησε ἀπ' τό κρεβάτι κι ἀμέσως πρόσταξε τούς ὑπηρέτες νά ἐτοιμάσουν τά ἄλογα καί νά τά ζεύξουν στό ἄρμα, γιά νά ἐξευμενίσει τόν πολύστροφο Φάσι, κατεβαίνοντας στίς ὁμορφες ὄχθες του, καί μαζί μ' αὐτόν, (νά ἐξευμενίσει) καί τίς ἐγχώριες νύμφες καί τίς ψυχές τῶν ἡρώων πού περιφέρονται στίς ὄχθες.

795-799

Γι' αὐτό κάλεσε τίς κόρες του ἀπό τούς εὐωδιαστούς θαλάμους τους, τή Χαλκιόπη δηλαδή μέ τά παιδιά τοῦ πεθαμένου Φριξου καί τήν ἀπαλή Μήδεια, τήν ντροπαλή παρθένο, πού εἶχε μεγαλοπρεπή ὄψη, γιά νά τόν συνοδεύσουν στήν διαδρομή του.

800-804

Ὁ Ἄψυρτος (σ.σ. ὁ μικρότερος γιός του) ὅμως ζοῦσε μακριά ἀπ' τό παλάτι τῶν γονιῶν του. Ἀνέβηκε λοιπόν μαζί με τίς κόρες στό χρυσό ἄρμα ὁ Αἰήτης καί τά ἄλογα γρήγορα τόν μετέφεραν στήν ὄχθη μέ τούς καλαμιῶνες, ὅπου συνήθιζε πάντα νά ἀναπέμπει εὐχές καί στά νερά τοῦ ποταμοῦ νά ἀφιερώνει ἱερά σφάγια.

805-809

εἴνησιν δ' ὄχθησιν ὑπόδρομος ἦλυθεν Ἀργώ.
τὴν ῥα τότε Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλούς,
ἑξείης ἥρωας ὀμιλαδὸν ἐδριώωντας,
ἀθανάτοις ἰκέλους· περι γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἴησων.

810-814

Ἦρη γάρ περι πάμπαν ἐτίετο, καὶ ὄν (θεῖ) ἔδωκεν
κάλλος δῆ (τε) μέγεθος τε καὶ ἠγορέην ὑπέροπλον. (X.B)
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περι φρένα παχνώθησαν.
Πρόσθε γάρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἄρματος ἠέλιος ὤς

815-819

λάμπετο μαρμαρυγῆσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ πέπλων·
ἀμφὶ δε οἱ στεφάνην κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσαν
ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρόν δ' ἐν χερσίν ἐνώμα
ἀστεροπαῖς ἴκελον· δοιῶ δ' ἐκάτερθεν ἐήσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ (θεῖ) ἀγαλλόμενος πεφόρητο.

820-824

Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν νηῖ πελασθεῖς,
καὶ (θεῖ) ἀπὸ στηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνὴν
δεινὸν ὀμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων ἐγεγώνει.
Φράζετον οἴτινες ἐστέ, τί δέ χρέος ὑμῶν ἰκάνει,
ἔκ πόθεν ἐλδομένοισι ντηῖδα γαῖαν ἀμειψαί,

805-809

Σέ ἐκεῖνες ἀκριβῶς τίς ὄχθες εἶχε προσορμίσει ἡ Ἀργώ.
 Τότε τήν ἀντιλήφθηκε βέβαια ὁ Αἰήτης καί διέκρινε τούς πολλούς
 ἦρωες πού, σέ ομάδες καθισμένοι, ἔμοιαζαν μέ τούς ἀθάνατους, διότι
 γύρω ἔλαμπαν τά ὄπλα. Καί ἀνάμεσα σέ ὅλους αὐτούς ξεχώριζε ὁ
 θεῖος Ἰάσων,

810-814

διότι ἡ Ἥρα τόν τιμοῦσε ὑπερβολικά καί τοῦ εἶχε χαρίσει κάλλος καί
 μέγεθος καί ἐξαιρετική ἀνδρεία. Ἀλλά ὅταν πλησιάζοντας τά
 βλέμματά τους συναντήθηκαν κι ὁ ἕνας τόν ἄλλον εἶδε, πάγωσε ἡ
 καρδιά τῶν Μινύων καί τοῦ γιοῦ τοῦ Αἴσονα, διότι σάν ἥλιος ἔλαμπε ὁ
 Αἰήτης πάνω στό ἄρμα του

815-819

ἀπό τίς μαρμαρυγές πού ξεχύνονταν ἀπ' τά χρυσά πέπλα.
 Φοροῦσε στό κεφάλι του στέμμα κροσσωτό, πού ἔβγαζε
 ἀκτίνες φλογερές, καί στά χέρια του κρατοῦσε σκῆπτρο
 πού ἔμοιαζε σάν ἀστραπή. Οἱ δύο του κόρες δίπλα του
 κάθονταν καί μέ χαρά βέβαια τίς ἔφερνε μαζί του.

820-824

Πλησιάζοντας στό πλοῖο, κοίταζε μέ μάτια ἀγριωπά
 καί ἔβγαλε βροντερή φωνή ἀπ' τά στήθια καί τούς
 ἀπειλοῦσε μέ φοβέρες.
 Ἐξω φρενῶν κραύγαζε καί τέλος εἶπε: «Ποιοί εἴστε σεῖς; Τί χρέος σας
 φέρνει ἐδῶ; Ἀπό πού καί μέ τί σκοπό ἦλθατε ἐδῶ στήν Κυτηίδα γῆ;

825-829

οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε
οὐδέ λεών, σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισιν,
ὄλχων, οἳ (καί) τ' Ἄρηϊ δορυσσώω εἰσὶν ἀτειρεῖς, **(X.B)**,
ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.»
~ ς ἔφαθ' οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.

830-834

Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὄπασσεν,
Ἥρῃ πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνειν·
Οὔτε τι ληϊστῆρες ἰκάνομεν, οὔτε οἳ ἄλλως **(X.B)**
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴση
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασιν

835-839

τετλάμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἔνεκεν σφετέρωιο.
Ἄλλὰ μοί ἄθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος νιός, **(X.B)**
πατροκασίγνητος Πελίδης, χρύσειον ποτί κῶας
λαζομένους ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς Ἴωλκόν.
Οὐδέ τί (θεῖ) νώνυμνοι ἐμοί ἐρήρηες ἑταῖροι·

840-844

οἳ μὲν γάρ μακάρων, οἳ δ' ἠρώων γένος ἐσμέν.
Οὐδέ τί οἳ πολέμων ἀδαήμονες οὐδέ μόθοιο,
ξεῖνοί δ' εὐχόμεθ' καί (εἶναι) ἐφέστιοι, ὧς (καί) τ' ἄμεινον.» **(X.B)**
~ ς φάτο, τοῦ δ' ἄρα θυμός ὀρίνετο ἴσος ἀέλλη,
Αἰήτου, (Αἰήτεω), και σμερδνόν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν

825-829

Δέν φοβηθήκατε οὔτε τή βασιλική μου δύναμη, οὔτε τό λαό τῶν Κόλχων πού ζοῦν εὐχάριστα, κάτω ἀπ' τό δικό μου σκῆπτρο, διότι τοῦ Ἄρη τοῦ ἀκοντιστῆ εἶναι πολεμιστές ἀκαταμάχητοι καί ξέρον καλά νά πολεμοῦν ὅσους ἔρχονται γιά μάχη». Ἔτσι μίλησε, καί σ' ὅλους ἀπλώθηκε σιωπή.

830-834

Ὅμως ἡ Ἥρα, ἡ σεβαστή θεά, ἔβαλε θάρρος στήν καρδιά τοῦ Αἰσονίδα καί ἀπάντησε σέ ἐκεῖνον μέ δυνατή φωνή.
«Δέν ἤλθαμε σάν ληστές, οὔτε διασχίζοντας τή γῆ
προκαλοῦμε τή μοίρα, κάνοντας ἔργα ἄδικα σέ ἀνθρώπους,
πράγμα πού πολλοί βέβαια προτιμοῦν

835-839

νά πράτουν, ζῶντας μέ αὐτόν τόν τρόπο.
Ἀλλά ὁ θεῖος μου ὁ Πελίας, ἀγαπητός γιός τοῦ Ποσειδώνα,
μοῦ ἔταξε ἄθλο, τό χρυσόμαλλο δέρας παίρνοντας νά γυρίσω καί
πάλι στήν καλοκτισμένη Ἰωλό.
Οὔτε κι οἱ πιστοί μου ἑταῖροι εἶναι ἀνώνυμοι,

840-844

διότι εἴμαστε ἄλλοι ἀπό τό γένος τῶν θεῶν καί ἄλλοι τῶν ἥρώων. Καί
στούς ἀγῶνες ἀπειροί δέν εἴμαστε, οὔτε στόν πόλεμο, ἀλλά
φιλοξενούμενοι καί ὁμοτράπεζοι εὐχόμεστε νά γίνουμε, πράγμα πού
εἶναι ἄριστο». Ἔτσι μίλησε, μά ἡ ὀργή τοῦ Αἰήτη δυνάμωνα σάν θύελλα
καί τόν κοίταξε ἀγριωπά,

845-849

φρικτόν ἐφ' ἠρώεσσι δόλον καί μῆτιν ὑφαίνων
 ὀψε δέ οἱ Μινύησι τοίην ἀνενείκατο φωνήν· (X.B)
 Εἰ μὲν δὴ ὀλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἐσάντα
 μαρναμένοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἀνδρας·
 ἧ ἔλπεσθ' ὡς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,

850-854

κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν;
 εἰ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι
 ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.
 Εἰ δέ κέ μοι πείσθησθε, τό καί πολύ κέρδιόν ἐστιν,
 κρίναντες τόν ἄριστον, ἧ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν, (X.B)

855-859

ὄφρα κε πειρηθεῖς ἀέθλων, οὓς αὐτός ἐνίσπω, (X.B)
 κῶας ἔλη χρύσειον· ὃ καί γέρας ἔσσεται ὑμῖν.»
 ὧς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοί δ' ἄρ' ὀπίσσω
 βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῶ,
 καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· οὐ γάρ ἔμμινον

860-864

ἔθνος ἀμαιμάκετον ὀλχων καί θούριον Ἄρην.
 Νῦν δέ σοί, ὦ Μουσαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω, (X.B)
 οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἧδ' ὄσ' ἔρεξαν·
 ὡς τ' ἄψορρος ὄρουσ' ἐκ δώματος Αἰήταο
 Ἄργος ἐῦμμελῆς, Φρίξον παιῖς, ὃν δ' (θεῖ) ἔτικτεν

845-849

ἐξυφαίνοντας φρικτό καί δόλιο σχέδιο γιά τούς ἥρωες, Τέλος ἀπηύθυνε στούς Μινύες τά λόγια τοῦτα: «Ἄν βέβαια ἐπιτεθεῖτε κατά μέτωπο στούς πολεμοχαρεῖς Κόλχους, ἡ μανία τους θά χαλάσει τούς ἄνδρες σου. Ἐλπίζετε, ἄραγε, ὅτι ὡς ἀβασάνιστο ἔπαθλο θά ἔχετε ἀπό μας τό χρυσόμαλλο δέρας

850-854

γιά νά τό πάτε, παίρνοντάς το, στήν πατρική σας γῆ; Ἄν βέβαια, ὄντας λίγοι, δέν ὑποκύψετε στή δική μου φάλαγγα, τό πλοῖο θά συντρίψω, ἐνῶ ἐσεῖς θά ἔχετε χαθεῖ. Ἄν ὅμως δώσετε πίστη σέ μένα, πράγμα πού θά εἶναι καί συμφερότερο γιά ἐσᾶς, ἐπιλέγοντας τόν ἄριστο ἢ τό βασιλικότερο

855-859

ἀπό ὅλους, ἀφῆστε τον νά ἀγωνιστεῖ στούς ἄθλους πού θά ὀρίσω, κι ἄς πάρει τό χρυσόμαλλο δέρας, πού θά εἶναι καί βραβεῖο σας». Λέγοντας αὐτά, σπιρουνίσε τά ἄλογα καί ἔτσι φεύγοντας, γύρισε στό παλάτι. Μά οἱ Μινύες ἔνιωσαν ἄγχος στήν καρδιά τους καί ἐπιθύμησαν τόν Ἡρακλῆ, διότι δέν μπορούσαν νά ἀντιμετωπίσουν τό

860-864

ἀκαταμάχητο ἔθνος τῶν Κόλχων καί τόν ὀρμητικό Ἄρη. Καί τώρα, Μουσαῖε, μέ συντομία θά περιγράψω ὅσα ἔπαθαν οἱ δύσμοιροι Μινύες, ἀλλά καί ὅσα ἔπραξαν. Τρέχοντας ἦλθε ἀπ' τό παλάτι τοῦ Αἰήτη ὁ Ἄργος, τό παιδί τοῦ Φρίξου, μέ ὠραῖο δόρυ ἀπό ξύλο μελίας στό χέρι (σ.σ. τί σχέση ἔχει ἓνας 20χρονος νέος μέ τόν Ἀργοναύτη ἔμπειρο ναυπηγὸ Ἄργο, μόνο ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος τό γνωρίζει πού ἔχει ταυτίσει ἐσφαλμένα τά 2 πρόσωπα παρασύροντας καί τούς μετέπειτα ἐρευνητές στό ἴδιο λάθος. Φυσικά πρόκειται περὶ ἀπλῆς συνωνυμίας καί τίποτε ἄλλο),

865-869

Χαλκίοπη (τῶ γάρ παρελέξατο, πατρός ἐν οἴκῳ,
 ἦνίχ' ὑπέρ νώτων κριοῦ ὄλχοισιν πελάσθη)
 ἀγγέλλων Μινύησιν, ἃ δὴ **τελείσθαι** (~~τελέεσθαι~~) ἔμελλον **(X.B)**
 σφῆσιν ἀτασθαλίησι πολυφθόρου Αἰήταο **(X.B)**
 ἦδ' ὡς παρθενίοις (θεῖ) ὑπαί φίλτροισι δαμάσθη

870-874

αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διά βουλάς,
 ἐν δε οἱ ἴμερον ὤρσεν ἐρωτρόφος υθέρεια,
 ἦκέ δ' ἄρ' ἰόν ὑπό σπλάγχνοις δασπλήτις Ἐριννύς·
 ὡς τε βόας ζεύγλησι δαμάσσατο πυρ πνείοντας,
 τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι, τόν ρ' ἐκόμισσεν

875-879

Φρίξος ἐϋμμελῆς, ὄτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,
 ἔδνον Ἐννάλοιο δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων·
 ἦδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐνάριξεν (~~ἐξενάριξεν~~)
 αὐτοφόνῳ παλάμη, ὡς τ' ἀγλαόν ἦρατο κῦδος
 Αἰσονίδης· ὡς τ' ἦλθε δ' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,

880-884

λίτι καλυψαμένη ἐανῶ, διά νύκτερον ὄρφνην,
 παρθένος αἰνολεχῆς, περί γάρ ῥα ἐ τεῖρον ἔρωτες
 νηός ἐπ' Ἀργώης πελάσαι, καί πότνι' ἀνάγκη
 οὔτιν' ὀπιζομένη, πατρός χόλον οὐκ ἀλέγουσα
 ἦδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασα (~~τε~~) μορφάς,

865-869

πού ή Χαλκίοπη γέννησε (διότι στό πατρικό σπίτι πλάγιασε μαζί του, όταν στους Κόλχους έφθασε πάνω στά νῶτα τοῦ Κριού), ἀγγέλλοντας στους Μινύες ὅσα ἔμελλε νά γίνουν στόν ὀλέθριο Αἰήτη, λόγω τῶν δικῶν τους ἔργων· ἀλλά καί πῶς δαμάστηκε ἀπό παρθενικά φίλτρα

870-874

ή Μήδεια, πού τόσο ἄτυχη ἦταν στον γάμο (φυσικά ἐννοεῖ τον ἔρωτα, ἀφού η Μήδεια και ἀνύπαντρη ἦταν, ἀλλά και παρθένος), μέ τή θέληση τῆς Ἥρας, ἀφοῦ ἡ ἐρωτρόφος Κυθήρεια (σ.σ. ἐρωτρόφος: αὐτή πού τρέφει τόν ἔρωτα, Κυθήρεια: προσωνύμιο τῆς Ἀφροδίτη ἀπό τά Κύθηρα) ξύπνησε μέσα τῆς γλυκό πόθο, όταν ἡ φοβερή Ἐριννύς στά σπλάχνα τῆς τόξευσε βέλος. Ἄκου καί πῶς μέ τίς ζευγκλες ἐδάμασε τά πυρίπνοα βόδια, ρίχνοντας σέ τετράπλεθρο αὐλάκι τόν σπόρο τόν ὁποῖο ἔφερε

875-879

ὁ Φρίξος μέ τό ὠραῖο δόρυ, ὅταν ἔφθασε στό σπίτι τοῦ Αἰήτη, ὡς δῶρο τοῦ Ἐνυάλιου ἀπό τοῦ δράκοντα τά δόντια· καί πῶς ἐξολόθρευσε τό στάχυ τῶν μανιασμένων σπαρτῶν μέ τό ἴδιο του τό χέρι καί πῶς ὁ Αἰσονίδης κέρδισε λαμπρή δόξα, καί πῶς μέσα στό σκοτάδι τῆς νύκτας ἦλθε ἀπό τά μέγαρα κρυφά

880-884

καλυμμένη μέ λεπτό πέπλο, (ή Μήδεια), ἡ παρθένος καί κακότυχη στον γάμο, διότι τήν παρακινούσε ὁ ἔρωτας καί ἡ σεβαστή ἀνάγκη στό καράβι, τήν Ἀργώ, νά ἔλθει, μή σκεπτόμενη κανέναν καί ἀδιαφορῶντας γιά τήν ὀργή τοῦ πατρός της. Καί πέφτοντας στήν ἀγκαλιά του, ἔλαβε πολλές μορφές (σ.σ. θέλει νά πεῖ ὅτι τό πρόσωπό της ἄλλαξε πολλές ἐκφράσεις)

885-889

στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπό φίλτρων,
παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·
ἄλλα τε καὶ μάλα πολλά τά θ' ὕστερον αὐτίς ἀκούση.

890-894

Ἄλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
λαθριδίη καὶ νηός ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,
δὴ τότε οἱ κατὰ θυμόν ἐμηδόμεθ', ὄφρα μολόντες
ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον ἔλωμεν
ῥάστα περί φρεσὶ δ' ἧσι δοκεύομεν, οὐδέ τις **ἡμῶν** (**ἡμέων**)

895-899

ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γάρ μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμῆν.
Πρόσθε γάρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖο τ' ἐραννοῦ,
ἐννέ' ἐπ' ὀργυῶν ἔρκος περιμήκετον ἄντην
φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν, **(X.B)**

900-904

ἑπτὰ περί στεφάνοισι κυκλούμενον, ἔν δ' ἄρα τρισσαί **(X.B)**
χαλκήρεις πύλαι (~~εἰσὶ~~) πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι
τειχος ἐπιθρώσκει, περί δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλλξεις. **(X.B)**
Αὐτάρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλώπις ἄνασσα
ἰστάνει αἰθύσσουσα πυρός σέλας, ἦν τε νυ ὀλχοι **(X.B)**

885-889

Καί τά στήθη της τόν ζητοῦσαν μέ ὄρμη καί ἦταν χαρούμενο τό πρόσωπό της ἐπειδή ἤθελε νά κυφορήσει, πλημμυρίζοντας μέ δάκρυα τά γένια του, και οὔτε πού ἔνιωσε κάποια ντροπή, ἀλλά ἐξωθούμενη ἀπό τά φίλτρα, ἀγνόησε τήν παρθενία καί τόν εὐόϊωνο θεσμό τοῦ γάμου. Κι ἄλλα πολλά βέβαια πού ὕστερα θ' ἀκούσεις.

890-894

Μά ὅταν ἡ Μήδεια ἄφησε κρυφά τοῦ Αἰήτη τό παλάτι
κι ἦλθε στό δικό μας πλοῖο,
τότε σκεφτόμαστε μέ τί τέχνασμα τό χρυσόμαλλο δέρας νά ἀρπάξουμε
ἀπό τήν ἱερή βαλανιδιά, ἀφοῦ φθάσουμε ὡς ἐκεῖ.
Εὐκόλα μᾶς φαίνονταν στό νοῦ μας, ἀλλά κανείς ἐξ ἡμῶν

895-899

δέν γνώριζε τόν ἀνέλπιστο ἀγῶνα, διότι μεγάλο πράγματι ἔργο θά ἔπεφτε στούς ὤμους τῶν ἡρώων ὅλων καί θά ἀποκαλύπτετο τό μέγεθος τῶν κακῶν. Διότι μπροστά ἀπ' τοῦ Αἰήτη τό παλάτι καί ἀπό τό ὄμορφο ποτάμι, ὑπῆρχε τριγύρω μακροῦ περίφραγμα, ἐννιά ὄργιων, πού φρουροῦνταν μέ πύργους καί ὀγκόλιθους καλοπελεκημένους,

900-904

περιβαλλόμενο μέ ἑπτά κύκλους, κι εἶχε ἀκόμη
τρεις πελώριες χαλκόδετες πύλες καί μαζί μέ αὐτές ὑψωνόταν τείχος
πού περιβαλλόταν ἀπό χρυσές ἐπάλξεις,
Σέ κάθε παραστάτη τῶν πυλῶν διακρίνεται μία βασίλισσα νά στέκει
ἀπό μακριά, ἀνάβοντας τή φλόγα τοῦ πυρός, κι αὐτήν λοιπόν οἱ
Κόλχοι,

905-909

Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἰλάσκονται,
 δεινήν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἔσακοῦσαι,
 εἰ μὴ τις τελετάς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν,
 ὅσα πέρ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθεν,
 δεινολεχῆς Μήδεια, υτηϊάσιν μίγα κούραις.

910-914

Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
 ἐνδάπιος, ξειῖνος (τε) βροτῶν ὑπέρ οὐδὸν ἀμείψας·
 εἵργει γάρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
 λύσσαν ἐπιπνεύουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν.
 Ἐν δέ σφιν πυμάτῳ μυχῶ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει, (X.B)

915-919

δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
 δάφναι τε (τῆ-ἠδέ) κράνειαί (ιδ') δ' εὐμήκεις πλατάνιστοι·
 ἐν δέ πόαι ρίζησι κατηρεφέες χθαμαλήσιν,
 ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐειδῆς ἀδιάντος, (X.B)
 καὶ θρόνον ἠδέ κύπειρον, ἀριστερεῶν τ' ἀνεμώνη,

920-924

ὄρμινον, (τε καὶ) εἰρύσιμον, κύκλαμις τ' ἰοειδῆς,
 στοιχάς, παιονίη τε πολύκνημόν τε κάτερνες·
 μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπί (δέ) ψαφαρόν δίκταμνον·
 εὐδομος (τε) κρόκος, τε (καὶ) κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα κῆμος,
 σμίλαξ, ἠδέ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,

905-909

τήν θορυβώδη Ἀρτέμιδα, φύλακα τῆς πύλης ἐξιλεώνουν. Φοβερή εἶναι
στά μάτια τῶν ἀνθρώπων καί τρομερή στά αὐτιά τους, ἄν βέβαια δέν
ἔχεις μνηθεῖ στίς ἱερουργίες καί στίς καθαρτήριες τελετές, τούς
καθαροὺς δηλαδή πού ἡ ἰέρεια καί μνημένη Μήδεια ἔκρυβε, αὐτή ἡ
κακότυχη στόν ἔρωτα, μαζί μέ τίς Κυτιάδες κόρες.

910-914

Οὔτε ποτέ κανεῖς ντόπιος θνητός εἰσχώρησε μέσα σ' ἐκείνη τήν ὁδό, μά
οὔτε καί ξένος τό κατώφλι πέρασε,
διότι παντοῦ τούς ἐμποδίζει ἡ φοβερή Θεά, ἡ κυβερνήτρια, πού
προκαλεῖ λύσσα μέ τά σκυλιά της, πού ἔχουν πύρινα μάτια.
Καί στόν ἔσχατο μυχό τοῦ περιφράγματος ὑπάρχει σκιερό ἄλσος

915-919

μέ θαλερά δένδρα, ὅπου πολλές δάφνες βρίσκονται
καί κраниές καί θεόρατα πλατάνια
καί χαμηλά, ἀνάμεσα στίς ρίζες, ὑπάρχουν βότανα καί θάμνοι,
δηλαδή ἀσφόδελος καί κλύμενος κι ἀδιάντος εὐωδιαστός, σπάρτο καί
κάππαρη, ἱεροβοτάνη κι ἀνεμώνη,

920-924

ὄρμινο καί ἀγριοκάρδαμο, κυκλάμινο ἰώδες,
λεβάντα, παιονία καί πολύκνημο μέ τά πολλά κλαδιά·
ἐπίσης μανδραγόρας, λιβανόχορτο καί εὐθραυστο δίκταμνο,
ἀρωματικός κρόκος καί κάρδαμο· ἐκεῖ ἀκόμη χαμομήλι, σμίλακας,
λεοντοπόδιο καί μαύρη παπαρούνα,

925-929

ἀλκείη καὶ πάνακες, καὶ κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον
 ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλά πεφύκει. (*Ἀττική σύνταξις*)
 Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσει πολλῶ
 ἦπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδόνεσσιν ἔρανονόν,
 ἔν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα (X.B)

930-934

ὄρπηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ ἀμφιδοκεύει (X.B)
 δεινός ὄφις, θνητοῖς ὀλοόν τέρας, οὐ φατόν εἶπεῖν.
 Χρυσέαις (γάρ) φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμμον (X.B)
 ἀπλήτοις ὀλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
 δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων,

935-939

φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου, (X.B)
 γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθόν ἐλίσσω.
 Αὐτάρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον, ὡς ἐτέτυκτο,
 ἀμφὶ τε Μουνυχίης Ἑκάτης, φρουρῆς (τε) δράκοντος,
 πάνθ' ὅσα οἱ κατέλειξεν ἀριφραδέως Μήθεια,

940-944

διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον οἴζυροῖο πόνοιο,
 ὧς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιζάμενοι πεπίθοιμεν, (X.B)
 ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἰκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
 δέρμ' ἀπονοστήσαιμεν ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 αἶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὀμόκλεεν ἠρώεσσι

925-929

ἀλκεία, κάρπασο καί πάνακες, ἀκόνιτο κι ἄλλα φυτά
πολλά, δηλητηριώδη, πού βγαίνουν ἀπ' τή γῆ.
Στό μέσον του πυκνοῦ ἄλσους μία ὁμορφη βαλανιδιά
μέ πανύψηλο κορμό ἄπλωνε γύρω τά κλαδιά της καί
στά ψηλά κλωνάρια της κρεμόταν δεξιά κι ἀριστερά,

930-934

τό χρυσόμαλλο δέρας, φρουρούμενο ἀπό δράκο φοβερό,
τέρας ὀλέθριο γιά τούς θνητούς, ἀπερίγραπτο,
ἀστράφτοντας μέ χρυσές φολίδες, Καί τό φυλάει,
ἀνεβοκατεβαίνοντας ἀπό τή ρίζα στόν κορμό μέ φοβερές
κινήσεις ὡς τό δέρας, ὄντας τό φόβητρο τοῦ ὑποχθονίου Διός.

935-939

Ἔτσι συνεχῶς τό φρουρεῖ, γί' αὐτό κι ἀκοίμητος μένει,
στρέφοντας τά ἄκρα τῶν βλεφάρων γύρω ἀπό τά γαλανά του μάτια.
Ἀφοῦ ἀκούσαμε τούτη τήν ἀλήθεια, τό πῶς εἶναι, καθῶς καί γιά τή
Μουνυχία Ἐκάτη καί τή φρουρά τοῦ δράκοντα
καί ὅλα ὅσα ἡ Μήδεια μᾶς εἶπε καθαρά,

940-944

ζητούσαμε μία ἀπροσδόκητη διέξοδο τοῦ ἐπίπονου ἄθλου,
πῶς δηλαδή ἐξευμενίζοντας νά πείσουμε τήν Ἀγροτέρα
καί πῶς στό πελώριο θηρίο νά φθάσουμε καί
παίρνοντας τό δέρας, νά γυρίσουμε στήν πατρική μας γῆ.
Καί τότε φώναξε ὅλους τούς ἥρωες

945-949

Μόψος (ὃ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνησιν)
 ὄφρ' ἐμέ γονάσσωνται, ἐπιστεΐβουσιν οἱ ἔργον, **(X.B)**
 Ἄρτεμιν ἰλεῖσθαι, θέλξαι δ' ὑπερήνορα θῆρα.
 Ἦς οἳ μὲν λίσσοντο περισταδόν· αὐτὰρ ἔγωγε
 Αἰσονίδην ἐκέλευσα δῶν (θ' ~~ἄμα~~) τε φῶτε κραταιῶ, **(X.B)**

950-954

ἄστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθόν Πολυδεύκεα,
 Μόψον τ' Ἄμπυκίδην, ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθου.
 Αὐτὰρ ἐμοί Μήδεια συνέσπετο μούνη (ἄπ' ~~ἄλλων~~).
 ἠνίκα δ' εἰς σηκούς ἰκόμην ζάθεόν τε θεράπνην,
 χῶρῳ (ἐπεί) πλακόντι βόθρον τρίστοιχόν ὄρυξα,

955-959

φιτρούς τ' ἄρκεύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρου, **(X.B)**
 ράμνου τ' ὄξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
 ὦκα φέρων, νήησα πυρῆν ἔντοσθε βόθροιο.
 Πολλά δέ μοι φέρε φάρμακ' ἐπισταμένη Μήδεια,
 φωριαμῶν ἀνελοῦσα θυώδεος ὑπ' (ἐξ) ἀδύτσιο.

960-964

Αὐτίκα δ' οὐλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοις ἐπονεύμην,
 ἐν δέ πυρῆ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
 σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων τρισσοῦς ἱερέυσας.
 Αἷματί δ' αὖ χάλκανθον ἰδέ στρουθειῶν ἔμιξα,
 κνηκόν τε σχιστήν, τ' ἐπί (πεί) ψυλλειῶν τ' ἀηδές,

945-949

ὁ Μόψος (ἐμπνεόμενος γι' αὐτὰ ἀπὸ τῆ μαντοσύνη του) νά μέ παρακαλέσουν νά ἐξιλεώσω τὴν Ἀρτέμιδα, καθὼς αὐτοὶ θά ἐπιδίδονταν στὸν ἄθλο, καὶ νά πλανέψω τὸ ὑπερήφανο θηρίο. Πράγματι, ἐκεῖνοι, πλησιάζοντας γύρω, μέ παρακαλοῦσαν. Μά ἐγὼ κάλεσα τὸν Αἰσονίδη νά ὀρίσει δύο κραταιοὺς ἄνδρες,

950-954

τὸν ἵπποδαμαστή Κάστορα καὶ τὸν ἔξοχο Πολυδεύκη τὸν πυγμάχο, μαζί καὶ τὸν Ἀμπυκίδη Μόψο, γιὰ νά τελειώσουν τὸ ἔργο. Ἡ Μήδεια μόνη ἀπ' ὅλους μέ ἀκολουθοῦσε καὶ φθάνοντας μαζί στά περιφράγματα καὶ στὴν ἱερὴ διαμονή, ἄρχισα νά σκάβω στὸ ἔδαφος πλατὺ λάκκο, σέ τρεῖς σειρές,

955-959

Κι εὐθύς στὸ λάκκο σῶριασα κλαδιά ἀπὸ ἄρκευθο ξερή, κέδρο, ράμνο ἀγκαθερή καὶ ἰτέα κλαίουσα, καὶ μέσα στὸ λάκκο ἄναψα φωτιά. Μά καὶ ἡ Μήδεια πολλὰ φάρμακά μου ἔφερε, πού ἐκείνη τὰ ἤξερε καὶ τὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ κιβώτια πού ἦταν στὸ μυρωμένο ἄδυτο.

960-964

Κι ἔπειτα ἔπλασα κριθαρόπιτες καὶ τίς ἔβαλα σέ κάνιστρα καὶ ρίχνοντάς τες στὴ φωτιά, πρόσφερα θυσία, ἀφοῦ ἔσφαξα τρία μικρὰ κατάμαυρα σκυλιά. Κι ἀνέμιξα στὸ αἷμα τοὺς γαλαζόπετρα κι ἀκόμη σαπουνόχορτο, ἀγιάγκαθο, σχιστὴ καὶ ἀπεχθές ψυλλόχορτο,

965-969

ἄγχουσάν τ' ἐρυθρήν, ἰδέ χάλκιμον αὐτάρ ἔπειτα **(X.B)**
 νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖς ἐπέθηκα·
 ὕδατί δ' αὖ λιβάς χεόμην περί βόθρον,
 ὄρφνινά θ' ἑσάμενος φάρη καί ἀπεχθέα χαλκόν
 κρούων ἐλισάμην, αἶ δ' ὄτραλέως ὑπάκουσαν,

970-974

ρήξασαι κενεῶνας ἀμειδίτοιο βερέθρου,
 Τισιφόνη τε καί Ἀληκτώ καί δια Μέγαιρα, **(X.B)**
 πεύκαις ἀζαλαίαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
 αἰετό δ' αὐτίκα βόθρος, ἐπεσμαράγει δ' ὀλοόν πῦρ·
 λιγνύς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκεῖ καπνῶ.

975-979

Αὐτίκα δ' ἐξ Ἀἴδαο διά φλογός οὖν ἠγέρθη(σαν)
δεινή, θαμβήτειρα, ἀπηνής, ἀπροσόρατος.
~~δειναί, θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.~~
 ἦ μὲν γάρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἦν καλέουσιν
 Πανδώρην χθόνιοι σύν δ' αἰολόμορφος ἴκανεν,
 τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοόν τέρας, οὔτι δαϊκτόν,

980-984

Ταρταρόπαις Ἐκάτη λαιοῦ δέ οἱ ἔσσετ' ἐπ' ὤμου **(X.B)**
 ἵππος χαιτήεις· κατά δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι
 λυσσώπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος,
 χερσίν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
Ἐγκύκλω (~~Ἐγκύκλαια~~) δίνεον πέριξ βόθρον ἔνθα και ἔνθα **(X.B)**

965-969

κόκκινη ἄγχουσα καί χάλκιμο. Κι ὕστερα ἀφοῦ γέμισα μ' αὐτό τίς
κοιλίες τῶν σκύλων, τ' ἀπόθεσα πάνω στά κλαδιά κι ἔκανα μέ νερό
σπονδές γύρω στό λάκκο· ὕστερα φόρεσα μαῦρα ροῦχα κι ἔκανα
ἐπικλήσεις κτυπῶντας τόν ἀπεχθῆ
χαλκό. Κι ἐκεῖνες γοργά ὑπάκουσαν

970-974

διασχίζοντας τούς ἄδειους τόπους τοῦ ἀγέλαστου βαράθρου, ἡ
Τισιφόνη δηλαδή, ἡ Ἀληκτώ κι ἡ θεία Μέγαιρα, κρατῶντας δαυλούς
ξερῶν πεύκων μέ φονική φλόγα, ἐνῶ ἄρπαζε φωτιά ὁ λάκκος καί
βρυχόταν τό ὀλέθριο πῦρ. Μιά σκοτεινή φλόγα ὑψώθηκε,
ἀκολουθούμενη ἀπό στήλη καπνοῦ

975-979

καί ξαφνικά ἀπ' τον Ἄδη, πρόβαλε μέσα ἀπό φλόγα,
μιά τρομερή, ἐκθαμβωτική, σκληρή κι ἀπρόσβλεπτη μορφή
που εἶχε σῶμα σιδερένιο καὶ τήν ὁποία οἱ θνητοὶ ἀποκαλοῦν
Πανδώρα· καί μαζί μ' αὐτήν μία θυελλώδης ἔφθανε μορφή
με τρία κεφάλια, τέρας ὀλέθριο στήν ὄψη, ἀκαταμάχητο,

980-984

ἡ Ἐκάτη δηλαδή, ἡ κόρη τοῦ Ταρτάρου,
Στόν ἕναν ὦμο της ἀριστερά καθόταν ἄλογο μέ μεγάλη χαίτη, καί
δεξιά μία σκύλα μέ λυσσασμένη ὄψη, στή μέση ἕνας ὄφις ἀγριωπός,
ἐνῶ στά δύο της χέρια κρατοῦσε ξίφη μέ λαβές. Ἔτσι κυκλικά ἀπό τή
μία καί ἀπ' τήν ἄλλη, στροβιλίζονταν γύρω ἀπό τό λάκκο,

985-989

Πανδώρα Ἐκάτη τε· συνεσεύοντό δε Ποινάι.
Ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρόν δέμας ἦκε χαμᾶζε
πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανόν ἤραρεν ὄσσε.
Σαῖνόν δε σκύλακες πρόπολοι, λύντο δ' ὀχῆες
κλείθρων ἀργαλέων, ἀνά δ' ἔπτατο καλά θύρετρα

990-994

τείχεος εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετό δ' ἄλσος ἔρανονν.
Αὐτάρ ἐγών ὑπέρ οὐδόν ἔβην· τῆμός δε τε κούρη
Αἰήτου (Αἰήττω) Μήδεια καί Αἴσονος ἀγλαός υἱός, **(X.B)**
Τυνδαρίδαι τ' ἠπειγον ὁμοῦ, σύν δ' ἔσπετο Μόψος.
Ἄλλ' ὅτε δή σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγός ἔρανή,

995-999

κρηπὶς **δῆ** (τε)ξενίῳ Διός καί βώμιος ἔδρη,
ἔνθα δράκων ὀλκοῖσιν ὑπὸ ἀπλήτοισιν ἐλιχθεῖς **(X.B)**
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τέ γένειον,
ἄν δ' ὀλοόν σύριξ' ἔπι δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ,
δένδρεα δ' ἐσμαράγη (ἐσμαράγησε), κραδαινόμεν' ἔνθα καί ἔνθα
(X.B) & Ἀττική σύνταξις

1000-1004

πρυμνόθεν ἐκ ρίζης· ἰάχησέ δε σύσκιον ἄλσος.
Αὐτάρ (ἐμ' ἠδ') ἑταίρους τρόμος λαβών (ἔλαβε)· νόσφι δέ μούνη **(X.B)**
Μῆδει' ἐνὶ στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμόν ἐνώμα·
δρέπατο γάρ παλάμησι λυγρῶν ἀποθρίσματα ριζῶν. **(X.B)**
αἰ τὸτ' ἐγῶ φόρμιγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφήν·

985-989

ἡ Ἐκάτη καί ἡ Πανδώρα· συνακολουθοῦσαν δε οἱ Ποινές.
Καί ξαφνικά φάνηκε τό σῶμα τῆς Ἀρτέμιδος, πού φρουρός ἦταν.
Πυρσούς κρατοῦσε ἀπό πεῦκα στά χέρια κι ἀτένιζε τόν οὐρανό. Τά
σκυλιά τη κουνοῦσαν φιλικά τήν οὐρά τους, ἐνῶ τά μάνταλα στίς
βαριές ἀμπάρες λύνονταν καί ἄνοιγαν

990-994

τοῦ δυνατοῦ τείχους οἱ ὠραῖες πύλες, ἀφήνοντας νά φανεῖ τό λαμπρό
ἄλσος. Τότε πέρασα τό κατώφλι, ἐνῶ ἡ Μήδεια, τοῦ Αἰήτη κόρη, καί ὁ
λαμπρός γιός τοῦ Αἴσονος, γρήγορα ἀκολουθοῦσαν μέ τούς
Τυνδαρίδες, μαζί καί ὁ Μόψος. Μά ὅταν φάνηκε ἀπό κοντά ἡ ὠραία
βαλανιδιά,

995-999

τό κρηπίδωμα τοῦ ξενίου Διός καί ἡ βάση τοῦ βωμοῦ, κούνησε τό
κεφάλι του ὁ δράκοντας -συρόμενος ἐλικοειδῶς ἔξω ἀπό τίς ἀπρόσιτες
κρύπτες του- καί τό γένη τοῦ τό βλοσυρό, ἐνῶ τρομακτικό ἔκανε
σφύριγμα. Δονήθηκε ὁ αἰθέρας καί τά δένδρα ἐκτινασσόμενα,
κραδαίνονταν πέρα-δῶθε

1000-1004

καί τραντάζονταν ἀπό τήν ρίζα, μέ θόρυβο καί ἀντηχοῦσε τό σκιερό
ἄλσος. Τρόμος κατέλαβε τούς ἐταίρους καί μένα καί μόνον ἡ Μήδεια
στεκόταν παράμερα μέ ἀτάραχη καρδιά στά στήθη καί μάζεψε μέ τά
χέρια της κομμάτια ἀπό ὀλέθριες ρίζες. Καί τότε ἀμέσως κούρδισα τήν
θεία φωνή τῆς φόρμιγγας

1005-1009

κλάγξας (θ') ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν
σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπό χεῖλεσι πέμπον.

Λῆξα γάρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὄφρα μολῶν θέλξειε μένος **βριαρόν** (~~βριαροῖο~~) δράκοντος.
Ρίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, ὑτηῖδα δ' ἴκτ' ἐπί γαῖαν.

1010-1014

οιμήσας δ' ὄγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καί ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιᾶς, καί κύματα πόντου,
πηγᾶς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καί ἔρπει, **(X.B)**
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπό χρυσέαις πτερύγεσιν.

1015-1019

Ἴξέ δ' ὑπό στυφελῶν ὀλχων εὐανθέα χῶρον
κῶμά δ' ἄφαρ κατέμαρψεν πελώρι' ὅσσε δράκοντος, **(X.B)**
ἰσοπαλές θανάτω· δολιχὴν δέ τε οἱ χθονί δειρήν
θῆκε καρηβαρέων φολίσιν· θάμβησέ δ' ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μήδεια· καί Αἴσονος ἀγλαόν νῖα **(X.B)**

1020-1024

ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θεῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον, ὃ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
αὐτάρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον ἴκτ' ἐπί νῆα.
Ἦρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἄν δ' ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἳ οὐρανόν εὐρύν ἔχουσιν.

1005-1009

κι από τήν πρώτη χορδή τῆς λύρας, ἄρχισα νά κρούω καί μέ βαριά καί σιγαλή φωνή κάτω ἀπό τά χεῖλια νά ἀναπέμπω ὕμνο, διότι τόν ὕπνο καλοῦσα, βασιλιά θεῶν κι ἀνθρώπων ὅλων, νά ἔλθει καί νά μαλακώσει τή μανία τοῦ ἰσχυροῦ δράκοντα. Κι ἐκεῖνος ἀποκρινόμενος ἦλθε στήν Κυτηῖδα γῆ

1010-1014

κοιμίζοντας τά γένη τῶν ἀνθρώπων πού ὀλημερίς μοχθοῦν καί τῶν ἀνέμων τίς δυνατές πνοές καί τά κύματα τοῦ πόντου καί τίς πηγές τῶν ἀενάων ὑδάτων καί τά ρεύματα τῶν ποταμῶν· μά καί τά πουλιά καί τά ζῶα, ὅσα ζοῦν καί ἔρπουν τά διαπέρασε ὅλα κοιμίζοντάς τα κάτω ἀπό τίς χρυσές φτεροῦγες του.

1015-1019

Κι ἔφθασε τέλος στήν ὀλάνθιστη χώρα τῶν σκληρῶν Κόλχων· κι εὐθύς ὑπνηλία βαθιά, ὅμοια μέ θάνατο, κατέλαβε τά μάτια τοῦ πελώριου δράκοντα· καί ἀναπαύοντας τή μακριά ράχη του στή γῆ, ἔχωσε τό βαρὺ κεφάλι του ἀνάμεσα στίς φολίδες· θαμπώθηκε ἡ Μήδεια, ἡ κακότυχη στον ἔρωτα, μέ τό θαῦμα αὐτό καί τρέχοντας πρό τόν ἔξοχο γιό τοῦ Αἴсона,

1020-1024

τοῦ ἔδινε θάρρος, παρακινῶντάς τον νά ἀρπάξει τό χρυσόμαλλο δέρας ἀπό τόν κορμό τοῦ δέντρου. Κι ἐκεῖνος συγκατένευσε καί παίρνοντας τό μέγα δέρας, γύρισε στό πλοῖο. Χάρηκαν πολύ οἱ ἥρωες Μινύες καί ὕψωσαν στά χεῖρια πρὸς στούς ἀθάνατους θεούς πού διαμένουν ψηλά στόν πλατὺ οὐρανό.

1025-1029

ὣς οἳ μὲν περὶ κῶας ὀπώπεον· αἰψά δ' Αἰήτης **(X.B)**
 ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
 ὦκά δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαόν ἀγεῖραι,
 μαστεύειν οἳ παῖδα κασιγνήτην (~~καί~~) τ' ὄπατρον·
 ἀλλά οἳ ὠκύς ἔπειγε παρά προχοάς ποταμοῖο **(X.B)**

1030-1034

εἰς λόχον ἠρώων, ἔκιχέν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν.
 Νύξ δέ οἱ ἀστροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν, **(X.B)**
 ἐκ δ' ἔτελειτο δόλος στυγερός καὶ κῆρες αἰδναί,
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτοῦ Ἀψύρτοιο, **(X.B)**
 ὄν ῥα κατακτείναντες, ἐπὶ προχοάς μεθέηκαν

1035-1039

ὄρνυμένον ποταμοῖο· φέρεν δ' ὄγε κύματι κραιπνῶ
 θεινόμενόν δίναις δ' εἰς κῦμ' ἀλός ἀτρυγέτοιο,
 κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἅς καλέουσιν,
 ἀλλά οἳ οὔτι λάθον Δι' ὄψιον (ἐπόψιον) οὐδέ θέμιστας. **(X.B)**
 Αὐτάρ ἐπεὶ νηός μὲν ἔσω κίον, ἦδ' ἐκάτερθεν

1040-1044

ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίησι θοῆσιν
 πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον· οὐδέ κατ' ἰθύ
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ στόμα Φάσιδος εὐρύ
 ἰέμεθ'· ἀμπλακίη δέ φορεύμεθα πολλόν ὀπίσσω
 αἰέν ἀναπλεῖοντες· ἐλείπετο δ' ἄστεα ὀλχων

1025-1029

μαζεμένοι δέ γύρω ἀπό τό δέρας, τό θαύμαζαν.

Ἀμέσως μετά ὁ Αἰήτης, ἀκούγοντας ἀπό τούς ὑπηρέτες τήν φυγή τῆς Μήδειας, διέταξε ἀμέσως τόν Ἄψυρτο νά μαζέψει τό στράτευμα καί νά ψάξει γιά τήν κόρη πού ἦταν ὁμοπάτρια ἀδερφή του. Καί πράγματι, δέν ἄργησε καί γρήγορα ἔσπευσε στίς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ,

1030-1034

ὅπου ἦταν ὁ λόχος τῶν ἡρώων, καί συνάντησε τήν φοβερή παρθένο. Ἡ ἔναστρη νύχτα ἔφτανε στό μέσον της πορείας της, ἐνῶ ἐκτελοῦνταν τό στυγερό καί δόλιο σχέδιο καί τό σκοτεινό ἔργο τῶν μοιρῶν, ἐμπνευσμένο ἀπό τόν ἔρωτα τῆς Μήδειας σέ βάρος τοῦ περιφήμου Ἀψύρτου. Διότι ἀφοῦ τόν σκότωσαν, τόν ἔριξαν στίς ἐκβολές

1035-1039

τοῦ φουσκωμένου ποταμοῦ. Τό ὀρμητικό ρεῦμα παρέσυρε τό σῶμα καί κτυπημένο ἀπό τούς στροβίλους, τό μετέφερε ὡς τό κῦμα τῆς ταραγμένης θάλασσας, πού τελικά τό ξέβρασε στίς νήσους πού τώρα ὀνομάζουν Ἀψυρτίδες. Μά κι αὐτοί δέν διέφυγαν ἀπό τοῦ Διός τό ἄγρυπνο βλέμμα καί τῆς Θέμιδος. Διότι μπαίνοντας στό καράβι, ἔκοψαν τά σχοινιά πού τό κρατοῦσαν κι ἀπό τίς δύο μεριές

1040-1044

τῆς ὄχθης καί μέ γρήγορα κουπιά ἔπλεαν βιαστικά στό μέρος αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὄχι ὅμως πρός τόν πόντο, μέσα ἀπό τοῦ Φάσιδος τό στόμιο μέ τά πολλά ψάρια, ἀλλά πλανευτήκαμε καί ὀδηγούμαστε πίσω ἀναπλέοντας.

Ἄφηναν πίσω τίς πόλεις τῶν Κόλχων

1045-1049

ἀφραδέεσιν Μινύαις, δνοφερή δέ σφ' ἄμπεχεν ὄρφνη.
 Αὐτάρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίησιν,
 μεσσάτιοι πεδίου· βροτοί δέ μιν ἀμφινέμονται
 Γυμνοί, οονόμαι τε καί Ἄρκυες ἀγροιώται, **(X.B)**
 ἐρκετικῶν τ' ἀνδρῶν φύλον, Σινδῶν τ' ἀγερώχων·

1050-1054

οἷ νάσσαντο μεσηγύ Χαρανδαίων αὐλώνων,
 αγκάσιον παρά πρῶνα, διά στεινῆς Ἐρυθείας.
 Ἄλλ' ὅτε ἀπ' ἀντολῆς ἐφάνη τερψίμβροτος ἥώς,
 ποιανθεῖ νήσω προσεκέλσαμεν· ἔνθα τε δισσά
 χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα

1055-1059

Ψᾶθίς (Φᾶσις) τ' εὐρυμενῆς, ἀκαλαρρείτης τε Σαράγγης·
 τόν ῥα πλημμύρουσα διά χθονός εἰς ἄλα πέμπει
 Μαιῶτις καναχηδόν, ἐλειονόμου διά ποίης.
 αἰ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διά νύκτα καί ἡμαρ· **(X.B)**
 δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι οός πόρον ἰκόμεσθα (ἐξικόμεσθα),

1060-1064

λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος οὗ ποτε Τιτάν
 ταύρω οἱ ἐφέζων (ἐφεζόμενος) βριαρῶ, πόρον ἔσχισε λίμνης.
 αἰ ῥα πανημερίησι πονεύμενοι εἰρεσίησιν, **(X.B)**
 Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
 ἠδέ Γελωνόν ἔθνος, αθυχαίτων τ' ἄπλετα φύλα,

1045-1049

οί ἄφρονες Μινύες καί ἡ ζοφερή νύκτα τούς κάλυπτε.
 Ὅμως βιαζόμαστε καί γοργά ἀπό ἀφροσύνη τρέχοντας,
 διασχίζαμε τό ρεῦμα πού περνοῦσε ἀπό τήν μέση της πεδιάδας, τήν
 ὁποία πολλοί ἄνθρωποι νέμονται, οἱ Γυμνοί καί οἱ Βουνόμοι, μαζί κι οἱ
 Ἄρκυες ἀγρότες, κι ἡ φυλή τῶν Κερκετικῶν καί τῶν ἀγέρωχων Σινδῶν,

1050-1054

πού κατοικοῦν στά Χαρανδαία φαράγγια καί
 στήν στενή Ἐρύθεια, κοντά στοῦ Καυκάσου τίς πλαγιές.
 Μά ὅταν ἀπό τήν ἀνατολή φάνηκε ἡ αὐγή, πού δίνει
 στούς θνητούς χαρά, πλησιάσαμε σέ μία νησίδα χλοερή,
 σέ ἕναν τόπο τόν ὁποῖο διαρρέουν τά μεγάλα ρεύματα δυό ποταμῶν,

1055-1060

ὁ πλατύς ~~Φᾶσις~~ **Ψᾶθις** (σ.σ. ἔσβησα τό Φᾶσις καί ἔγραψα τό σωστό
 ποτάμι πού εἶναι Ψᾶθις) καί ὁ Σαράγγης, πού κυλᾷ ἤρεμα· τοῦτον τόν
 ποταμό ἡ Μαιώτις πλημμυρίζει διά μέσω τῆς ξηρᾶς καί τόν στέλνει
 στήν θάλασσα, ἀφοῦ διατρέξει τόν χορταριασμένο βαλτότοπο.
 Κωπηλατῶντας μέρα καί νύκτα σέ δυό τέτοια τριμερῆ διαστήματα τοῦ
 χρόνου, φθάσαμε στό πόρο (σ.σ. πορθμό, πέρασμα) τοῦ Βοός,

1060-1064

στή μέση της λίμνης, ὅπου κάποτε ὁ Τιτάν, ὁ κλέφτης τῶν βοδιῶν,
 πάνω σέ ἕναν ταῦρο δυνατό, πέρασε ἀπό τόν πόρο τῆς λίμνης.
 Κι ἔτσι κωπηλατῶντας ὅλη μέρα, φθάσαμε
 στούς κομποχίτωνες Μαιῶτες· κι ἔπειτα στό ἔθνος
 σῶν Γελωνῶν καί στίς πολλές φυλές τῶν Βαθυχαίτων,

1065-1069

Σαυρομάτας τε, Γέτας, (~~καί~~) Γυμναίους, έκρυφάς τε,
 Άρσωπάς τ' Άριμασπά (~~τ~~) ἔθνη, πολυπήμονα λαόν, (X.B)
 ὦν περιναιετάει γενεή Μαιώτιδα λίμνην.
 Αὐτάρ οἱ Μινύησι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
 ἀθάνατοι, πύματόν δε βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,

**ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ 2 ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΥ
 ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

1070-1074

αὐ̣θι ορουσθένιοι̣ δη̣ ρο̣άς̣ εἰσεπέ̣ρη̣μεν,
 αὐ̣θι Βο̣λυσθένιοι̣ ἰ̣δη̣ ρο̣άς̣ ἰ̣ εἰσεπέ̣λη̣μεν,
 - υ υ | - υ | - υ | - υ υ | - υ υ | - υ
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Τροχαῖος | Τροχαῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Τροχαῖος

αὐ̣τίκα ἤ̣ρξατο οἱ̣ δνοφερῆ̣ θύελλα̣ βο̣ρέης,
 αὐ̣τίκα ἰ̣ ἤ̣ρξατο ἰ̣οἱ̣ δνοφειρῆ̣ θύελλα̣ βο̣ιρέης
 - υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδαῖος | Δάκτυλος | Σπονδαῖος

ὄ̣χθησι̣ χθαμαλῆ̣σιν ἀποβλύει̣ αἰπύν̣ ὄ̣λεθρον, (X.B)
 ρο̣ῖ̣ζεν (~~ροῖζεν~~) ἐλαννομένη̣ καναχῆ̣ δέ τοι ἄ̣σπετος ἄ̣λμη (X.B)
 ἀρκτώοις̣ περάτεσσιν̣ ἐπέρχεται̣ ᾿̣ κεανόνδε·
 τῆ̣ ρά̣ τόθ' ἀρπαχθεῖσα̣ διά̣ στόματος̣ κίεν̣ Ἀργώ̣.

1065-1069

στους Σαυρομάτες δηλαδή, τούς Γέτες, τούς Γυμναίους, τούς Κέκρυφες, τούς Άρσωπες και στά ἔθνη τῶν Ἀριμασπῶν, λαό πλούσιο πού τό γένος τους κατοικεῖ γύρω στή Μαιώτιδα λίμνη. Μά οἱ ἀθάνατοι, σκληρή δυστυχία ἐπέβαλαν στους Μινύες, κι ἀφοῦ διαπλεύσαμε τά νερά πάνω ἀπό τόν ἔσχατο βυθό.

1070-1074

Μόλις μπήκαμε στις ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ Βορυσθένη,

Ἀμέσως ξέσπασε τρομερή βόρεια θύελλα

Κι ὁ ἄνεμος ἐκεῖ ἐξαπολύει φοβερό ὄλεθρο, ἀφοῦ μαίνεται σφυρίζοντας στις χαμηλές τίς ὄχθες καί ἀπέραντη ἀλμύρα φθάνει ἀπό τά βόρεια πέρατα πρὸς τόν ὠκεανό. Ἐδῶ λοιπόν ἡ Ἀργώ ἀναρπαγεῖσα ἔπλεε μέσα ἀπό τό στόμιο

1075-1079

Ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἦματα μοχθίζοντες, **(X.B)**
 λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα **βροτ'** (βροτῶν) ἀγχήρεα φῦλα, **(X.B)**
 Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Δελίων τ' ἀγερώχων,
δαμνίππου (τοξοφόρους* τε) Σκύθας, πιστούς θεράποντας Ἄρηος,
 Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, (ἔ) ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι

(σ.σ. ἡ λέξη **τοξοφόρους*** καταστρέφει ἐντελῶς τό μέτρο, διότι ξεκινάει ἀπό **το-** πού εἶναι βραχεῖα συλλαβή καί ἐπειδή καμία λέξη σέ κανένα στίχο δέν ξεκινάει μέ βραχεῖα συλλαβή, εἶναι σαφέστατα λανθασμένη. Ἐπιπλέον ἡ λέξη **τοξοφόρους** εἶναι τετρασύλλαβη -οί 3 πρῶτες βραχεῖες καί ἡ 4^η μακρά- καί συνεπῶς στό μέτρο θά περισσεύει τουλάχιστον μία συλλαβή πού θά δημιουργεῖ μετρικό σφάλμα. Σκέφτηκα τή λέξη **δαμνίππου**, δηλαδή ἵπποδαμαστές διότι ἱστορικά οἱ Σκύθες ἦταν ἐξαιρετικοί ἵππεις. αἱ φυσικά ἡ λέξη αὐτή ταιριάζει ἀπόλυτα μέ τό μέτρο ἀφοῦ δημιουργεῖ 4 σπονδεῖους καί 2 δακτύλους, δηλαδή ἕναν ἐξάμετρο στίχο).

1080-1084

Μουνυχίη, βροτέω δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ· **(X.B)**
 ἄν δ' ἄρ Ὑπερβορέους, Νομάδας καί ἄσπιον ἔθνος.
 Αὐτάρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
 Ῥιπαίους ἀλῶνας ἐκέλσαμεν, ἔκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ
 ἄγεν ἐπιπροθέουσα διά στενωῖο ῥεέθρον·

1085-1089

ἔμπεσε δ' ἄρ κενῶν ῥόνιον δέ ἐ κικλήσκουσιν,
 πόντον Ὑπερβόρειοι μέροπες, νεκρὴν τε θάλασσαν.
 Οὐκέτι δέ προφυγεῖν ἔδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον
 εἰ μὴ (ἄρ) ὄρμαινονσαν ὑπὸ κρατερῆφι βίηφι
 νῆα μολεῖν ἴθην δ' ἐπὶ **δεξι'** (δεξιῶν) αἰγιαλοῖο

1075-1079

καί ἔννια μέρες βέβαια καί νύκτες μοχθούσαμε ἀφήνοντας ἀπό τήν μία πλευρά καί ἀπό τήν ἄλλη τίς γειτονικές φυλές θνητῶν, τῶν Παικτῶν δηλαδή καί τῶν Ἀρκείων, τό γένος τῶν ἀγέρωχων Δελίων, τούς ἵπποδαμαστές Σκύθες, πιστούς θεράποντες τοῦ Ἄρεως, τούς Αἰμοδιψεῖς Ταύρους πού προσφέρουν ἄγριες θυσίες

1080-1084

στήν Μουνυχία, πού ὁ κρατήρας της ζητάει αἷμα θνητῶν, κι ἀκόμη στούς Ὑπερβόρειους φθάσαμε, στούς Νομάδες καί στῶν Κασπίων τό ἔθνος. Κι ὅταν τή δεκάτη μέρα φάνηκε ἡ φεγγοβόλα αὐγή, φθάσαμε ὡς τίς χαράδρες τῶν Ριπαίων κι ἐκεῖ προχωρῶντας γρήγορα ἡ Ἀργώ μέσα ἀπό στενό ρεῦμα,

1085-1089

ἔπεσε στόν ὠκεανό· οἱ Ὑπερβόρειοι κάτοικοι τόν ἀποκαλοῦν Κρόνιο πόντο καί νεκρή θάλασσα.

Καί δέν ἐλπίζαμε βέβαια ὅτι θά ξεφύγουμε ἀπό τόν φοβερό ὄλεθρο, ἄν ὁ Ἀγκαῖος δέν κατηύθυνε τό ὀρμητικό καράβι πού ἐξωθοῦνταν ἀπό ἰσχυρή δύναμη στό δεξιό γιालό,

1090-1094

Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
Ἦ δ' ἔθορον δισσηῖσι βιαζομένη παλάμησιν
Ἄλλ' ὅτε δή μογερῆσιν ἔδαμνάμεθ' εἰρεσίησιν,

**ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ 2 ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΥ
ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

Ἀργώ οἱ ἐγχιμφθεῖσα ποτί δε πυθμένι λιτῶ,
Ἄργω οἱ | ἐγχιμφθεῖσα ποτί δε | πυθμένι | λιτῶ
- v v | - - | - v v | - v | - v v | - -
(1) (2) (3) (4) (5) (6)
Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Τροχαῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

καί οὐκ ἠδύνατο νέεσθαι οὐδ' ὀλισθάνειν
καί οὐκ | ἠδύνατο νέεσθαι | οὐδ' ὀλισθάνειν
- - | - - | - v v | - - | - v v | - -
(1) (2) (3) (4) (5) (6)
Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοί δε φίλον κῆρ

1095-1099

πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρείσαντο μέτωπα,
ιδρῶ ἀποψύχοντι (ἀποψύχοντε)· κέαρ δέ τε τείρετο λιμῶ. (X.B)
Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο καί ἄλλους πάντας ὄτρυνεν (X.B)
ἦρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

**ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ 2 ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΥ
ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τέναγός τε λιτή ἐς πυθμένα γαῖα,
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τέναγός τε λιτή ἐς πυθμένα | γαῖα
- v v | - v v | - v v | - v v | - - | - -
(1) (2) (3) (4) (5) (6)
Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος

1090-1094

ἀναγκάζοντάς το νά ὑπακούσει στά πελεκητά πηδάλια. Ἔτσι αὐτό ἀναπήδησε στή θάλασσα πιεζόμενο ἀπό τά δύο χέρια του. Ἀλλά ὅταν καταβληθήκαμε ἀπό τήν κοπιαστική κωπηλασία,

ἐπειδή ἡ Ἀργώ σχεδόν κόλλησε στόν ἀβαθῆ πυθμένα

καί δέν μπορούσε νά κινηθεῖ οὔτε κάν νά ὀλισθήσει

καί τά χέρια δέν ἄντεχαν πιά, οἱ ἥρωες μέ θλιμμένη καρδιά

1095-1099

ἔγειραν τά μέτωπά τους ἐπάνω στά σταυρωμένα χέρια τους σκουπίζοντας τόν ἰδρώτα καί ὑπέφεραν ἀπό τή μεγάλη πείνα. Κι ὁ Ἀγκαῖος πήδηξε ἔξω καί παρότρυνε καί τούς ἄλλους ἥρωες μέ λόγια μαλακά νά κατέβουν.

Κι ἐπειδή ἦταν τέναγος καί ἀβαθῆς πυθμένας,

αὐτίκα Μινύες ἐκπρολιπόντες νῆα δολιχή

αὐτίκα | Μινύες | ἐκπρολι|πόντες |νῆα |δο|λιχή

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδείος | Δάκτυλος | Σπονδείος

1100-1104

βάντες ὑπὲρ τοίχων, ἄλαδε σφυρά κοῦφα βάλλοντο,
 ᾧκά δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν,
 πρύμνης ἐξ ὑπάτης, δολιχὴν μήρινθα βαλόντες
 Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἐλέσθαι (X.B)
 ἠρώσιν τοί δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θεόντες

1105-1109

σῦρον ἐπειγόμενοι σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νηῦς,
 τέμνουσ' ὑγρά κέκευθα παρ' ἀξέστοις κροκάλησιν.
 Οὐ γάρ οἱ λιγύς οὔρος ὑπὸ πνοιῆσιν ὄρινεν
 βυκτῶν ἀνέμων κείνην ἄλα· κωφὰ δέ πόντος
 κειῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.

1110-1114

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
 ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλούσιον δ' **ἰκόμεσθα** (~~ἐξ-ἰκόμεσθα~~)
 Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,
 δώδεκά **δη μονάδας** (~~χιλιάδας~~) μηνῶν ἑκατονταετήρων
 πληθούσης μήνης χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων

οί Μινύες ἀμέσως ἐγκατέλειψαν τό στενόμακρο σκάφος

1100-1104

πηδῶντας πάνω ἀπό τά τοιχώματά του, καί βύθισαν ἐλαφριά τά πόδια τους (στά ρηχά νερά).

Κι εὐθύς ἔδεσαν τό πλοῖο μέ σχοινιά καλοστριμμένα, ἀφοῦ ἔβαλαν μακρῷ σχοινί στό ἀκραῖο μέρος τῆς πρύμνης κι ἔπειτα ὁ Ἄργος κι ὁ Ἀγκαῖος τίς ἄκρες ἔδωσαν στούς ἥρωες νά πιάσουν, καί προχωρῶντας ἔτσι στό γιαλό,

1105-1109

ἔσερναν βιαστικά τό καράβι. Κι ἀκολουθοῦσε τό ποντοπόρο πλοῖο διασχίζοντας τό θαλάσσιο δρόμο δίπλα ἀπό τίς ἀνώμαλες κροκάλες. Κι αὐτό διότι δέν σήκωνε οὐριος ἄνεμος, γλυκός, ἀπό πνοές σφοδρῶν ἀέρηδων, τά νερά τῆς θάλασσας κι ὁ ἥσυχος πόντος κοιμόταν κάτω ἀπό τήν Ἑλίκη καί τά τελευταῖα νερά τῆς Τηθύος (σ.σ. ἡ μοναδική γεωγραφική ἀνακρίβεια πού δέν μπόρεσα νά διορθώσω εἶναι ἡ Ἑλίκη, ἀφοῦ καμία περιοχή ἢ τοπωνύμιο δέν ταιριάζει).

1110-1114

Μά τήν ἕκτη ἡμέρα, ὅταν ἦλθε ἡ φεγγοβόλα αὐγή, φθάσαμε στό εὐφορο καί πλούσιο ἔθνος τῶν Μακροβίων, ὅπου πολλοί (σ.σ. ἀπ' αὐτούς) ζοῦν γιά περιόδους ἑκατό ετῶν, καί πού κάθε ἔτος (σ.σ. τῆς περιόδου αὐτῆς) περιέχει δώδεκα **μονάδες** ~~χιλιάδες~~ μῆνες πανσελήνου. Καί (σ.σ. οἱ Μακρόβιοι) δέν προσβάλλονται καθόλου ἀπό τά δεινά τῶν θνητῶν.

1115-1119

αὐτάρ ἐπὴν μῆκος τό πεπρωμένον ἀνύσωσιν (~~ἐξ~~ἀνύσωσιν), **(X.B)**
~~ὑπνον~~ (~~ὑπνω~~) ὑπό γλυκερῶ **θανάτω** (θανάτου) μάρπτουσι τελευτήν.
 Οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίωτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιθδέα φορβάν νέμονται
 ἔρση (~~ὑπ'~~) ἀμβροσίη θεῖον ποτόν **ἀρτύοντες**(~~ἐξ~~ἀρτύοντες),

1120-1124

πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὀμηλικίην ἐρατεινήν
 μελιχίη δέ οἱ αἰέν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη **(X.B)**
 παιδεσιν ἠδέ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἑοῖσιν,
 αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' (~~ἐξ~~) ἀγορεύειν.
 αἱ τούς (~~μέν~~) ῥ' ἀθρόους παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε

1125-1129

ποσσὶν ἐπιστείβοντες ἔπειτὰ δε ἰμμερίοισιν
 νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἰκάνομεν, οἳ ῥα τε μῶνοι
 αἴγλης ἄμμοροι εἰσὶ πυρίδρομον ἠέλιον. **(X.B)**
 Ἐν μὲν γάρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ ἄλπιος ἀύχην
 ἀντολίας εἵργουσ' ἔπι (~~θί~~) κέκλιταί δε πελώρη

1130-1134

ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινόν ἠέρα Φλέγρη
 δεῖλον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκές Ἄλπεις
 κείνοισιν μερόπεσιν, ἀχλύς δ' ἐπικέκλιται αἰεὶ: **(X.B)**
 ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν
 ἴξομεν ἀγκῶνα στυφελόν καὶ νήγεμον ἀκτὴν

1115-1119

Μά κι όταν φθάσουν στό όρισμένο από τή μοίρα τέρμα, μέσα σέ γλυκό ύπνο συναντοῦν τό τέλος τοῦ θανάτου. Οὔτε βέβαια μεριμνοῦν γιά τά ἐγκόσμια καί γιά τά ἀνθρώπινα ἔργα, ἀλλά ζῶντας ἀνάμεσα σέ λιβάδια, τρέφονται μέ γλυκιά τροφή, φτιάχνοντας ἀπό τήν δροσερή ἀμβροσία θείο ποτό

1120-1124

κι ὅλοι μαζί ἀκτινοβολοῦν χαρούμενα, τήν ἀξιαγάπητη συνομηλικία τους (σ.σ. δηλαδή χαίρονται πού εἶναι συνομήλικοι αἰωνόβιοι). Γλυκιά γαλήνη πάντα ἐκφράζεται ἀπό τά μάτια τῶν παιδιῶν καί τῶν γονιῶν, διότι γνωρίζουν στήν καρδιά τους τά δίκαια πού πρέπει νά γίνονται καί ὅσα συνετά πρέπει νά λέγονται. Καί ὅλους αὐτούς μαζί τούς προσπεράσαμε,

1125-1129

περπατῶντας μέ τά πόδια στόν γιαλό κι ἔπειτα,
τραβῶντας τό γρήγορο πλοῖο, φθάσαμε στούς Κιμμέριους, πού μόνοι αὐτοί στεροῦνται τό λαμπρό φῶς τοῦ πυρίδρομου ἡλίου,
διότι τό Ριπαῖο ὄρος καί ὁ Κάλπιος ἀνχένας ἐμποδίζει
τήν ἀνατολή, καθώς ἐπίσης

1130-1134

ἡ πελώρια Φλέγρη γέρνει ἀπό ψηλά, ἐπισκιάζοντας τό μεσημεριάτικο ἀέρα. Μά καί οἱ Ἄλπεις, μέ τή μακριά κορυφογραμμή, κρύβουν τοῦ δειλinoῦ τό φῶς ἀπό ἐκείνους τούς ἀνθρώπους, καί ὀμίχλη πάντα τούς σκεπάζει ἐκεῖ. Ἀπό δῶ ξεκινῶντας βιαστικά, φθάσαμε πεζοί σέ ἕνα τραχύ ἀκρωτήρι καί μία ὑπήνεμη ἀκτή.

1135-1139

ἔνθα πέρ' ἀμβλύζων ποταμός δίνησι βαθείαις
 θείει χρυσορόας Ἀχέρων κρυεροῦ διά χώρου,
 ἀργυροειδές ὕδωρ **προρρεῖ** (~~προρρέων~~) λίμνη δε κελαινή
 ἀνδέχεται· **παταγεῖ** δέ παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθόωντα ποτί σχεδόν οἷσί τε καρπός (**Ἀττική σύνταξις**)

1140-1144

βέβριθεν νύκτας τε καί ἤματα συνεχές αἰεὶ. (**X.B**)
 ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καί εὐβοτος Ἐρμιόνηια (**X.B**)
 τείχεσιν ἠρήρεισται ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγνιαῖς.
 Ἐν δε γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
 οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυκται·

1145-1149

καί δ' αὖ αἶ ψυχαί μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα
 πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἰσιπόληος (**X.B**)
 ἄρρηκτοί τ' Αἶδαο πύλαι καί δῆμος Ὀνείρων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καί τῶνδε πόλιν καί ἦθεα λαῶν
 σφῆ ἄτη βαρύν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,

1150-1154

δὴ ῥά τότε Ἀγκαῖος νῆ' ἔς κίεν· αἰψά δε ἑταίρους
 εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας. (**X.B**)
 Τοὺς ὄγε καί μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·
 «Γλῆτε φίλοι τόν μόχθον ἐπεὶ νύ τοι οὐ τι χέρειον
 ἔλλπομ' ἀναστήσεσθαι· **φρίσσοντα** (~~ἐπιφρίσσοντα~~) γάρ ἤδη

1135-1139

Ἐδῶ ἀναβλύζοντας μέ βαθιές δίνες ὁ χρυσορροής ποταμός Ἀχέρων,
 διαρρέει μία ψυχρή περιοχή καί χύνει τὰ ἀργυρόχρωμα νερά πέρα
 μακριά· αὐτά κάποια μαύρη λίμνη λένε πῶς τὰ δέχεται. Μά κοντά στίς
 ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, δένδρα θαλερά, πού εἶναι πάντα γεμάτα

1140-1144

μέ καρπούς μέρες καί νύκτες συνεχῶς, θροῖζουν γέροντας,
 Ἐδῶ βρίσκεται κι ἡ χαμηλή Ἑρμιόνη με
 πολλά βοσκοτόπια, μέ τείχη ὄχυρωμένη καί
 μέ καλόστρωτους δρόμους.
 Σ' αὐτήν ζοῦν γένη δικαιότατων ἀνθρώπων
 κι οἱ δικοί τους νεκροί εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό ναῦλο.

1145-1149

Κι ἀπό ἐδῶ οἱ ψυχές ταξιδεύουν, διασχίζοντας τόν Ἀχέροντα μέ
 βαθουλή βάρκα. Ἐδῶ κοντά εἶναι δέ οἱ πόλεις καί οἱ ἀδιάρρηκτες πύλες
 τοῦ Ἄδη, καθῶς καί ἡ περιοχή τῶν Ὀνειρών,
 Μά ὅταν φθάσαμε σέ τούτου τοῦ λαοῦ τήν πόλη καί τὰ σπίτια, λόγω τῆς
 δικῆς μας ἀπερισκεψίας (σ.σ. πού σκοτώσαμε τόν Ἄψυρτο),
 ἐκπληρώσαμε τή βαριά μοίρα.

1150-1154

Καί τότε ὁ Ἀγκαῖος μπῆκε στό πλοῖο κι ἀμέσως πρόσταξε τούς
 ἐταίρους, πού κατάκοποι ἦταν ὅλοι, νά εἰσέλθουν, καί τούς μίλησε μέ
 τέτοια γλυκά λόγια: «Φίλοι, ὑπομείνετε τό μόχθο, διότι ἐλπίζω πῶς
 τίποτε χειρότερο σέ μᾶς δέν πρόκειται νά συμβεῖ.

1155-1159

ἄκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι οὐδ' ἀτέκμαρτον (X.B)
 ὕδωρ ᾗ κεανού κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν. (X.B)
 Ἀλλά θοῶς ἰστόν μὲν ἐνιστήσασθε μεσόδμη
 λύσατέ δε προτόνοιον ὀθόνας· ἐκ δ' ὄπλα χέοντες,
 σφίγξατ' ἐπισταμένως, τοίχων ἐκάτερθε βαλόντες.»

1160-1164

ῥος οἷ μὲν τά ἕκαστα πονείαθον· ἐκ δ' ἄρα κοίλης
 νηός ἐπιβρομέουσα Τομαριάς ἔκλαγε φηγός,
 ἦν ποθ' ὑπ' Ἀργώησι τομαῖς ἠρμόσσατο Παλλάς·
 ἄρ' δέ δ' ἔφη,θάμβος δέ περί φρένας ἵκετο πάντας·
 «ὦμ' (=—μῆ) ἐγών, ὄφελόν με διαρραισθείσαν ὀλέσθαι

1165-1169

νανεαῖς πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνω τε κλύδωνι·
 ἦ οἱ νῦν ἀνάπυστον αἰδρεῖη βασιλήων
 νώνυμος φορέεσκον· ἐπεὶ νύ οἱ αἰέν' Ἐριννύς (X.B)
 αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
 ὑστερόπους ἔπεται· στέργει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην. (X.B)

1170-1174

Νῦν γάρ δή λυγρῆ τε καὶ ἀλγεινῆ κακότητι (X.B)
 ἔξομαι, ἦν νήσοισιν Ἰερνίσιν ἄσπον ἴκωμαι. (X.B)
 Εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῆσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησι
 κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης (X.B)
 ἴξασθ' ἄμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικόν ἐκτός ἴκωμαι.» (X.B)

1155-1159

Διακρίνω κιόλας τό σφοδρό Ζέφυρο πού σηκώνεται, να ταράζει τά νερά. Καί (διακρίνω επίσης) τό ἀπέραντο κύμα τοῦ ὠκεανοῦ νά μὴν κελαρύζει πιά ἐπάνω στήν ἄμμο. Μά στήστε γρήγορα τό κατάρτι στό μεσοδόκι μέσα καί λύστε τά πανιά ἀπ' τά σχοινιά. Κι ἀπλώνοντας τά σύνεργα, σφίξτε τα μέ προσοχή, βάζοντάς τα καί στά δύο τοιχώματα τοῦ πλοίου».

1160-1164

Ἵλα λοιπόν τά ἔκαναν μέ τή σειρά, ἐνῶ ἀπό τό κοῖλο πλοῖο βρυχώμενη κραύγασε ἡ βαλανιδιά ἀπ' τόν Τόμαρο, τήν ὁποία κάποτε ἡ Παλλάδα τοποθέτησε στούς ἄρμους τῆς Ἀργοῦς. Κι ἐνῶ εἶχαν μείνει ὅλοι ἔκπληκτοι, (ἡ Ἀργώ) μίλησε καί εἶπε: «Ἀλοίμονό μου, καλύτερα νά εἶχα συντριβεῖ καί νά εἶχα χαθεῖ

1165-1169

στίς Κυανέες Πέτρες καί στήν τρικυμία τοῦ Εὐξείνου, παρὰ τώρα ἄδοξη νά μεταφέρω τή γνωστή πιά σέ ὅλους ἄγνοια τῶν βασιλιάδων, Διότι τώρα μας ἀκολουθεῖ ἀπό κοντά παντοτινή ἡ Ἑριννύς ἔνεκα τοῦ συγγενικοῦ αἵματος τοῦ σκοτωμένου Ἀψύρτου κι ἔρχεται ἡ μία συμφορά πάνω στήν ἄλλη,

1170-1174

Διότι θά πέσω σέ ἄθλια τώρα καί θλιβερά δεινά φθάνοντας κοντά στίς Ἰερνίδες νήσους, ἐκτός ἐάν, παρακάμπτοντας τά ἱερά ἀκρωτήρια, φθάσετε στόν ἐσωτερικό κόλπο τῆς ξηρᾶς καί τῆς ἀδάμαστης θάλασσας καί ἀνοιχτῶ ἔξω στό πέλαγος τό Ἀτλαντικό».

1175-1179

ὣς εἰποῦς' αὐδὴν κατερήτυεν· ἔν δ' ἄρα θυμός
παχνώθη Μινύησι διαμπερές· οὐ γὰρ ἔμελλον
σχήσειν λυγρόν ὄλεθρον, Ἴησονος εἵνεκα φίλτρων.
Πολλά δέ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πενκαλίμησιν,
(ἦ) οἷ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν (X.B)

1180-1185

αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποστρέψωσὶ δ' Ἐριννύν·
οὓς μ' (εἰ-μη-ἄρ') ὄξύ νόησε περικλυτός Αἴσονος υἱός,
καὶ οἱ λισσόμενος θυμόν κατερήτυ' ἐκάστου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδὴν,
ἦντο παρά σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντό δ' ἔρετμά.

1185-1189

Ἀγκαῖος δ' οἴηκας ἐπισταμένως ἐτίταιεν·
Πάρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἰερνίδα· καὶ (ἠ) ὄπισθεν
ἴκτο καταἰγδην δνοφερὴ βρομέουσα θύελλα,
ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θέεν δ' ἄφαρ ὑγρόν ἐπ' οἶδμα

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

ἠδέ θαλάσσης κῦμα διαπρήσασα δολιχή

ἠδέ θα|λάσσης |κῦμα δι|α π ρ ῆ |σασα δολιχή

- υ υ | - - | - υ υ | - - | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

νηῦς· οὐδ' ἄρα τις αὐ (ἔτ-αὐτις) ἀναπλεύσεσθαι ὄλεθρον (X.B)

1175-1179

Αὐτά εἶπε καί σταμάτησε ἡ φωνή (φυσικά ἀποκλείεται νά μιλοῦσε τό πλοῖο. Προσωποποίηση καί πάλι τῆς Ἀργοῦς γιά νά τονίσει ὁ Ὀρφέας τήν δύσκολη κατάσταση πού βρίσκονταν). Μία παγωμάρα ὅμως διαπέρασε τήν καρδιά τῶν Μινύων, διότι δέν σκόπευαν νά φθάσουν στόν ἔσχατο ὄλεθρο, ἐξαιτίας τῶν ἐρώτων τοῦ Ἰάσονα, καί πολλές σκέψεις γυρόφερναν στόν πολυμήχανο νοῦ τους, πῶς νά σκοτώσουν

1180-1185

τή δύσμοιρη Μήδεια καί νά τήν ρίξουν ὡς λεία στά ψάρια, γιά νά ἀποτρέψουν τήν Ἐρινύα. Τό κατάλαβε ὅμως μέ τήν ὀξύνοιά του ὁ ἔνδοξος γιός τοῦ Αἴσονος καί ἰκετεύοντάς τους ἕναν-ἕναν, κράτησε τήν ὀργή τους. Κι ἀφοῦ εἰσάκουσαν τά εἰλικρινῆ λόγια του ἀρχηγοῦ, κάθησαν ἀμέσως στούς σκαρμούς κι ἔπιασαν τά κουπιά.

1185-1189

Καθώς ὁ Ἀγκαῖος κινουῦσε μέ τέχνη τά πηδάλια, παρέπλεαν τήν Ἰερνίδα νῆσο, ἐνῶ πίσω τούς ὀρμητικά ξεσποῦσε μέ βροντές ζοφερή θύελλα πού τά πανιά τους φούσκωνε· κι ἔτρεχε γρήγορα πάνω στά φουσκωμένα νερά

τό στενόμακρο πλοῖο, διασχίζοντας τό κύμα τῆς θάλασσας.

Καί βέβαια κανεῖς δέν ἤλπιζε πῶς θά ξεφύγουμε ἀπ' τόν ὄλεθρο,

1190-1194

ἤλπετο δωδεκάτη γάρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
 Οὐδέ τις ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσίν, ὀππόθ' ἄρ' ἐσμέν,
 εἰ μὴ (ἐπ')έσχατιαῖς ἀκαλαρρόου' κεανοῖο **(X.B)**
 Λυγκεύς εἰσενόησεν (ὄ γάρ τήλιστον ὄπωπε)
 νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

1195-1199

Δήμητρος· περί δ' αὖ μέγα οἱ νέφος ἐστεφάνωτο.
 ὦν περί μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον, **(X.B)**
 ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσίν **ἔδραπεν** (~~δρέπουσαν~~) **(X.B)**
ἦν ἄπαφον (ἐξἄπαφον) συνόμαιμος ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
 αὐτάρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλουτεὺς, κυανότριχας ἵππους

1200-1204

Ζευξάμενος, κούρην ἐβίησατο δαίμονος αἴση
 ἀρπάξας δ' ἔφερεν διά κύματος ἀτρυγέτοιο·
 δὴ τότε' ἐγὼν ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
νῆσον (~~νήσον~~) ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα, **(X.B)**
 ἔνθ' οὔτις σὺν νηῖ περᾶ μερόπων ἀνθρώπων·

1205-1209

Οὐδέ οἱ ἐστὶ λιμὴν νηῶν ὀχός ἀμφιελισσῶν,
 ἀλλὰ οἱ ἠλίβατος πέτρη περί πάντα πέφυκεν **(X.B)**
 ὑψηλή· τὰ δέ καλά **φύει** μενοεικέα **δῶρα**. (**Ἀττική σύνταξις**)
 αἰ ῥα οἱ οὐκ ἀπίθησε νεώς κυανοπρώροιο **(X.B)**
 ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀναρρώρων δ' ἀνέτρεψε,

1190-1194

διότι ἔφθανε ἤδη ἡ δωδέκατη αὐγή κι οὔτε κανεῖς
 δεν ἦταν σίγουρος στό νοῦ του γιά τό μέρος πού βρισκόμαστε,
 ἄν ὁ Λυγκεύς δέν διέκρινε στίς ἐσχατιές τοῦ ἤσυχου ὠκεανοῦ
 τήν πευκόφυτη νῆσο καί τά μέγαρα τῆς ἄνασσας

1195-1199

Δήμητρας, στεφανωμένα μέ πελώριο νέφος. Τήν ἔχεις ἀκουστά, συντεέ
 Μουσαῖε, τήν ἱστορία γι' αὐτά, πῶς κάποτε τήν Περσεφόνη, ἐνῶ ἔκοβε
 μέ τά χέρια τῆς ἄνθη τρυφερά, τήν παραπλάνησε κάποιος συγγενής
 τῆς σέ ἐκεῖνο τό πλατύ καί μέγα ἄλσος καί πῶς ἔπειτα ὁ Πλούτων,
 ἀφοῦ ἔξεψε μαῦρα ἄλογα,

1200-1204

ἀπήγαγε βίαια τήν κόρη, σύμφωνα μέ τή θεϊκή μοῖρα, καί τήν ὀδήγησε
 ἀρπάζοντάς την μέσα ἀπ' τό ἀδάμαστο κύμα. Γι' αὐτό κι ἐγώ δέν τούς
 ἄφησα νά πλεύσουν στό νησί καί νά μείνουν σέ κάποιον ἀπό τούς
 μυχοῦς καί τίς φωτόλουστες ξέρες, ὅπου κανεῖς ἀπ' τούς ἀνθρώπους
 δέν πλησιάζει μέ καράβι,

1205-1209

ἀφοῦ λιμάνι δέν ὑπάρχει οὔτε καί καταφύγιο τῶν κυρτῶν πλοίων.
 Μόνον ἀπόκρημνα βράχια περιβάλλουν τό νησί ὅλο, πού παράγει
 ὠραίους κι εὐχάριστους καρπούς. Ὑπάκουσε βέβαια ὁ Ἀγκαῖος, ὁ
 κυβερνήτης τοῦ μελανόπρωρου πλοίου, καί ἀνακόπτοντας τόν πλοῦ,

1210-1214

σκαῖόν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἔν δ' ἄρ' ἔπειχεν
 μή τι κατ' ἰθύ περᾶν, (~~ἐπι~~) δεξιά δ' ἐπί εἶργε θεούσαν.
 Ἥματί δε τριτάτῳ ἴρκης δόμον ἐξικόμεσθα.
 Αἰαῖον ποτί χέρσον ἀλιστεφέας τε θεράπνας·
 καί ῥα οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ, (X.B)

1215-1219

πείσματά δ' ἐν πέτρησιν ἐδήσαμεν αὐτάρ' Ἴησων
 νηός ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρίηρας ἐταίρους,
 διζομένους, εἴ τις (~~σφι~~) βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 ναιετάει, γνῶμαί τε πόλιν καί ἤθεα λαῶν.
 Τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισιν

1220-1224

κάσος (~~καύρη~~) ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
 Ἥελίου θυγάτηρ· ἴρκην δέ ἐ κικλήσκουσιν
 μήτηρ Ἀστερόπη καί τηλεφανής Ὑπερίων.
 Ἥ ῥα θεῶς ἐπί νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
 θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπό κρατός γάρ ἔθειραι

1225-1229

πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο· (X.B)
 στίλβε (~~δέ~~) καλά πρόσωπα, φλογός δ' ἀπέλαμπεν αὐτμή. (X.B)
 Αὐτάρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 λίτι καλυπτομένην, ἐανῶ δέ οἱ εἶχε παρειάς (X.B)
 αἰδομένη χλωρόν γάρ ὑπὸ στέρνοις ἀκάχητο·

1210-1214

τό γύρισε στρέφοντας ἀριστερά τό πηδάλιο. Ἐτσι δέν ἄφηνε τό πλοῖο
στήν εὐθεία πορεία, ἐνῶ τό ἐμπόδιζε νά τρέξει στά δεξιά. Τήν τρίτη
μέρα φθάσαμε στά ἀνάκτορα τῆς Κίρκης,
στή νῆσο Αἰαία μέ τίς παραλιακές ἐπαύλεις.
Μέ βαριά τήν καρδιά, ἀράξαμε στό γιαλό.

1215-1219

καί δέσαμε τά καραβόσχοινα στά βράχια. Τότε ὁ Ἰάσων ἄφησε τούς
πιστούς ἐταίρους νά βγοῦν ἀπ' τό καράβι, διότι ἤθελαν νά μάθουν ἄν
ζοῦσε κανεῖς ἀπ' τους θνητούς σ' αὐτή τήν ἀπέραντη γῆ καί νά
γνωρίσουν τήν πόλη καί τά ἦθη τῶν κατοίκων. Καθώς προχωροῦσαν,
τούς συνάντησε

1220-1224

ἡ ἀδελφή του ὑπερήφανου Αἰήτη, τοῦ Ἥλιου θυγατέρα. Κίρκη τήν
ὀνομάζουν καί γονεῖς της εἶναι ἡ Ἀστερόπη κι ὁ Ὑπερίων πού φωτίζει
ἀπό μακριά.

Αὐτή λοιπόν γρήγορα ἔφθασε στό πλοῖο, κι ὅλοι, παρατηρῶντάς την
ἀπ' τό καράβι, ἔμεναν ἔκθαμβοι, διότι ἀπ' τό κεφάλι της, τά μαλλιά της

1225-1229

ἀπλώνονταν χυτά σάν πύρινες ἀκτίνες καί ἔλαμπε τό ὠραῖο της
πρόσωπο, πού ἀκτινοβολοῦσε μέ αὖρα φλογερή. Ἐπειτα κοίταξε τή
Μήδεια στά μάτια, ἡ ὁποία φοροῦσε φόρεμα λεπτό καί μέ μαντήλι
σκέπαζε ἀπό ντροπή τό πρόσωπο κι ἀκόμη θλιμμένη ἦταν ἡ καρδιά
της.

1230-1234

τὴν (θή) ἐποικτείρουσα προσηύδανε καὶ φάτο ἴρκη. (X.B)
 « Ἵ δειλή, τί (ἦ) σοι τοίην ὑπρὶς ὅπασε μοῖραν; (X.B)
 Οὐ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ῥέξαντες ἴκεσθε
 νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον εἵνεκα πατρός
 γηραιοῦ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες,

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ
 ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

1235-1239

αὐτίκα οὗτος ἐπείγετό μεν Φάσιδος δ' ὄχθησιν
αὐτίκα | οὗτος ἐ|πείγετό |μεν Φάσιδος δ' ὄ|χθησιν
 - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - - | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος

οὐδέ γάρ ὕμμε πάτρησιν οἶομαι ἄσσον ἰκέσθαι, (X.B)
 αἰέν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,
 μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς
 Ὀρφέως ἰδμοσύνησι παρά κροκάλησι Μαλείης.

1240-1244

Οὐδέ γάρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντός ἰκέσθαι
 προστροπίους· τοίω σφι λύθρω πεπαλαγμένοι ἐστέ, (X.B)
 Ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξυνήϊα πέμψω, (X.B)
 σῖτον καὶ μέθυ λαρόν ἔχειν, σύν τε κρέα πολλά.»
 Ἦς εἰποῦσ', ἄψορρος ἀπέπτατο· νηῖ δέ μέσση

1230-1234

Αισθανόμενη οἶκτο γί' αυτήν, ἡ Κίρκη τῆς ἔδωσε θάρρος, λέγοντας: «⁷ δύστυχη, γιατί ἄραγε ἡ Κύπρις (σ.σ. Ἀφροδίτη) σοῦ φύλαγε τέτοια μοίρα; Διότι δέν μοῦ διαφεύγουν βέβαια ὅσα πράξατε. Καί μάταια ἦλθατε βέβαια στό δικό μου νησί, ἐξαιτίας τῆς συμπεριφορᾶς (πού ἐπιδείξατε) πρός τό γέρο πατέρα σου καί πρός τόν ἀδελφό σου, πού φρικτά σκοτώσατε,

1235-1239

μόλις αὐτός ἦλθε στίς ὄχθεις τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ

Οὔτε νομίζω πῶς θά φθάσετε στίς πατρίδες σας, μά πάντα θά βασανίζεστε ἀπ' τίς ἀνόσιες κι ἀσυγχώρητες πράξεις, μέχρι νά ξεπλύνετε τό ἀνόσιο ἔργο μέ θείους καθαροῦς καί μέ τή γνώση τοῦ Ὁρφέα ἐκεῖ στίς κροκάλες τοῦ Μαλέα.

1240-1244

Οὔτε εἶναι θεμιτό ἐσεῖς νά προσέλθετε στό δικό μου παλάτι μολυσμένοι μέ τέτοιο αἶμα, ἀλλά ἀπό φιλοφροσύνη θά σᾶς στείλω δῶρα, σιτάρι καί γλυκό κρασί καί κρέατα πολλά γιά νά ἔχετε». Καί λέγοντας αὐτά γύρισε πίσω καί ἐπιστρέφοντας, ἐναπόθεσε στό μέσον τοῦ πλοίου

1245-1249

δαιτός τ' ἠδέ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτάρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγύς οὔρος ἀῆναι
 καί τότε λυσάμενοι κείνης ἀπό πείσματα νήσου,
 κῦμα διαπρήσσοντες ἀνά στόμα Ταρτηρσοῖο
 ἰκόμεθα, στήλησί δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.

1250-1254

Ἄκραϊς δ' ἀμφ' ἱερῆσι Διονύσοιο ἀνακτος
 μίμνομεν ἐσπέριοι δαιτός δέ οἱ ἴετο θυμός. (X.B)
 ἦμός δ' ἀντολίησιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
 ὄρθριοι εἰρεσΐαις γλανκὴν ἐχαράξαμεν ἄλμην, (X.B)
 Σαρδῶόν δ' ἰκόμεσθα βυθόν, κόλπους τε Λατίνων,

1255-1259

νήσους τ' Αὐσονίας, Τυρρηνάς δ' ἰκόμεθ' ἀκτάς·
 αὐτάρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐκέλσαμεν ἠχέτα πορθμόν,

αὐτάρ ἐ|πεὶ Λιλύ|βαιον ἐ|κέλσαμεν| ἠχέτα | πορθμόν,

– υ υ | – υ υ | – υ υ | – υ υ | – υ υ | – –

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

(σ.σ. ἀποδεικνύω με το μέτρο πού ἀναλύω ὅτι ἔχει ξεχαστεῖ τό ρῆμα ἐκέλσαμεν)

Τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν, Ἐγκελάδοιο,
 Αἰτναίη τόν φλόξ (θή) ἐρητύει μεμαῶτα·
 δὴ τόθ' ὑπέρ πρῶρης ὀλοόν δε περιζέεν (~~περιέζειεν~~) ὕδωρ (X.B)
 (σ.σ. ο παρατατικός τοῦ ρήματος περιζέω εἶναι περιζέεν
 και ὄχι ~~περιέζειεν~~)

1245-1249

περίτεχνα σκεύη, γεμάτα μέ φαγητά και μέ ποτά.

Καί καθώς εκείνοι βιάζονταν νά φύγουν, ισχυρός οὐριος ἄνεμος ἄρχισε νά φυσάει, ὅποτε, λύνοντας τά παλαμάρια ἀπ' τό νησί, διασχίσαμε τή θάλασσα καί φθάσαμε στόν κόλπο τῆς Ταρτησοῦ καί πλησιάσαμε τίς στήλες τοῦ Ἡρακλέους.

1250-1254

Τό βράδυ παραμείναμε γύρω ἀπ'τά ἱερά ἀκρωτήρια τοῦ ἄνακτα Διονύσου καί νιώσαμε ἐπιθυμία γιά νά φᾶμε.

Καθ' ὅσον τήν ἀνατολή, ἡ φωτοφόρα αὐγή ἀναδυόταν ἀπό τόν ὄρθρο, τά κουπιά πιάσαμε καί διασχίζοντας τή θάλασσα, φθάσαμε στά βαθιά νερά τῆς Σαρδοῦς (σ.σ. νήσου Σαρδηνίας) καί στούς κόλπους τῶν Λατίνων,

1255-1259

Στίς Αὐσονίας νήσους καί στίς Τυρρηνικές ἀκτές.

Ἐπειτα, φθάνοντας στόν πολυθόρυβο Λιλύβαιο πορθμό,

σταματήσαμε στό τριγωνικό νησί τοῦ Ἐγκέλαδου (σ.σ. Σικελία), πού ἡ φλόγα τῆς Αἴτνας ἀναχαιτίζει τήν ὄργη του.

Ἐκεῖ πάνω ἀπ' τήν πλώρη ἔβραζαν ὀλέθρια νερά πού

1260-1264

νειόθεν, ἐκ μυχάτου δέ βυθοῦ ροίβδησε Χάρυβδις
 κύματι καχλάζοντι, καί ιστίον ἄκρον ἴκανεν. (X.B)
 Νῆά δ' ἄρ' αὐτόθι οἷ κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἶα
 προπροθέειν, οὐδ' αὖτις ἀναρρώσεσθαι ὀπίσσω,
κοῖλον ἐπί λυγρῶ (~~κοῖλον ἐπί λυγρῶ~~) δέ περιστροφάδην ἀλάλητο.

1265-1269

αἰ τάχα οἷ δύσεσθ' Ἀργώ κατά βένθε' ἔμελλεν,
 εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἀλίιο γέροντος
 εὐρυβίην Πηλήα πόσιν λελίητο ιδέσθαι,
 μειλίχιδ' ἐκδύ τε βυθοῦ καί ῥύσατ' ὀλέθρου
 Ἀργῶν ἄκατον, καί ἀπ' ἰλύος **δ' ἐσάωσεν** (~~ἐξεσάωσεν~~).

1270-1274

Δή τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
 προβλήτα σκόπελον· πέτρη δ' εφύπερθεν ἀπορρώξ
 δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρῶσκουσα βιᾶται
 πόντον ἔσω, χαροπόν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι κῦμα. (X.B)

**ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ 5 ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ (ΤΟΣΟΙ
 ΕΚΤΙΜΗΣΑ ΟΤΙ ΛΕΙΠΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΙΝΕΙ ΝΟΗΜΑ) ΠΟΥ
 ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

Σκύλαν ἦν κλήζουσιν περικτιόνες ἄνθρωποι (X.B)
Σκύλαν ἦν|κλήζου|σιν πε|ρικ τίο|νες δ' ἄν|θρωποι
 - v v | - - | - v | - v v | - - | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Σπονδείος | Τροχαιός | Δάκτυλος | Σπονδείος | Σπονδείος

1260-1264

ἀναδύονταν, ἐνῶ ἀπό τούς μυχούς τοῦ βυθοῦ ρούφαγε τὰ νερά ἡ Χάρυβδις κι ἀναπηδοῦσε ἀπ' τό κύμα πού κόχλαζε καί ἔφτανε μέχρι τήν κορυφή τοῦ καταρτιοῦ. Τό ρεῦμα κρατοῦσε ἐκεῖ τό πλοῖο κι οὔτε τό ἄφηνε νά πλεύσει ἐμπρός, οὔτε νά πάει πίσω, κι ἔτσι αὐτό περιστρεφόμενο πλανιόταν σέ ἐκεῖνο τό ὀλέθριο χάος.

1265-1269

Καί σύντομα ἡ Ἀργώ ἔμελλε νά χαθεῖ στά βάθη, ἄν ἡ πρεσβύτατή του θαλασσινοῦ γέροντα κόρη (σ.σ. τοῦ Νηρέα, δηλαδή ἡ Θέτις) δέν ἐπιθυμοῦσε νά δεῖ τόν ἄνδρα της, τόν ἰσχυρό Πηλέα. Βγήκε μειλίχια ἀπ' τό βυθό κι ἀνέσυρε ἀπό τόν ὀλεθρο τό πλοῖο καί ἔσωσε ἔτσι ἀπό τή λάσπη τήν Ἀργώ.

1270-1274

Ἐπειτα πλέοντας, σταματήσαμε ὄχι μακριά ἀπό ἕνα σκόπελο πού ἐξεῖχε, διότι ἐκεῖ ἕνας βράχος ἀπόκρημνος μέ δυό σπηλιές ἀναπηδᾶ, ρουφῶντας μέσα τή θάλασσα, ἐνῶ βουίζει μέσα ἐκεῖ τό βαθυγάλαζο κύμα.

Σκύλα τήν ὀνομάζουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς,

ήνικα δνοφερή θύελλα οί ἴκεται, σκήπτει (X.B)

ήνικα | δέ δνοφερή | θύελλα | ἴκεται, | σκήπτει

- υ υ | - υ υ | - - | - - | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

δεῖμα πέλωρον παραπλείησι, ἐπεὶ δε βρόμος

δεῖμα | πέλωρον | παραπλείησι, | ἐπεὶ | δε | βρόμος

- υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - - | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος

ἀγροτέρων σκυλάκων οἰμωγὴν ἐστὶν ὁμοίαν.

ἀγροτέ|ρων | σκυλά|κων | οἰμωγὴν | ἐστὶν | ὁμοίαν.

- υ υ | - υ υ | - - | - - | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

Ἦματι οὖν ἐπιόντι, ἐς λιμέναν ἰκόμεθα

Ἦματι | οὖν | ἐπιόντι, | ἐς | λιμέναν | ἰκόμεθα

- υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - υ υ | - -

(1) (2) (3) (4) (5) (6)

Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος | Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδεῖος

1275-1279

ἐνθ' ἐφέζονται καὶ (ἐφεζόμεναι) λιγυρὴν ὄπα γηρύουσιν
κοῦραι, ἀνοστήτους δέ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.

Δή τότε Μινύησιν ἐφῆνδαμε πύστις ἀοιδῆς

Σειρήνων οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον (X.B)

φοβογῆν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἔρετμά· (X.B)

διότι μόλις ξεσπάει ἐδῶ τρομερή θύελλα, προξενεῖ

μεγάλο τρόμο σέ ὄσους παραπλέουν τή περιοχή διότι ὁ θόρυβος
πού προκαλεῖ

μοιάζει μέ τίς κραυγές ἀγρίων σκύλων.

Τήν ἐπόμενη ἡμέρα φτάσαμε σέ ἕνα λιμάνι

1275-1279

Ἐδῶ καθισμένες τραγουδοῦν μέ γλυκιά φωνή οἱ κόρες καί μαγεύουν
τήν ἀκοή τῶν θνητῶν, πού ξεχνοῦν πιά τό γυρισμό. Καί στούς Μινύες
ἄρесе τό ἄκουσμα τῆς μελωδίας τῶν Σειρήνων· κι οὔτε ἐπρόκειτο νά
ἀποφύγουν τήν ὀλέθρια φωνή τους, ἀφοῦ ἄφησαν τά κουπιά ἀπ' τά
χέρια

1280-1284

Ἀγκαῖός δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλήτα κολωνόν
οἱ μὲν (εἰ-μή) ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμησιν **(X.B)**
 μητρός ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
 Ἥειδόν δε λιγύ κλάζων ὀπί θέσκελον ὕμνον,
 ὥς ποτέ οἱ δῆρισαν ἀελλοπόδων ὑπέρ ἵππων

1285-1289

Ζεύς ὑψιβρεμέτης καὶ πόντιος Ἐννοσίγαιος
 αὐτάρ νανοχαῖτα, χολωσάμενος Διὶ πατρί,
 τύψε Δυκαονίην γαίης κρηπίδα τριαίνη,
 καὶ ῥα οἱ ἀἴγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον, **(X.B)**
 νήσους εἰναλίας ἔμεναι τὰς ῥ' οἱ (ἐξ) ὀνόμηναν

1290-1294

Σαρδώ τ' Εὐβοίαν τ', ἔπι δ' αὖ ὕπρον ἠνεμόεσσαν.
 Δὴ τότε φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος
 Σειρῆνες θάμβησαν, ἔην δ' ἄμπαυσαν ἀοιδῆν.
 αἰ ῥ' ἦ μὲν λωπούς, ἦ δ' αὖ χέλυν ἔβαλε χειρῶν.
 δεινὰ δ' ἀνεστονάχησαν, (ἐπεὶ) πότμος ἤλυθε λυγρός

1295-1299

μοιριδίου θανάτου ἀπὸ δέ σφέας ῥωγάδος ἄκρης
 ἐς βυσσόν δίσκευσαν ἀλιρροθίιο θαλάσσης,
 πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφὴν θ' ὑπέροπλον.
 Αὐτάρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον παράμειψε θεούσα **(X.B)**
 Ἀργώ, κῦμα δέ οἱ πόντου καὶ κόλπον ἴκανε,

1280-1284

καί ὁ Ἀγκαῖος κατηύθηνε τό πλοῖο σέ κεῖνο τό λόφο,
 ἄν δέν τέντωνα στά χέρια μου τή φόρμιγγα γιά νά τούς τέρψω μέ ἕνα
 γλυκό τραγούδι ἀπό τόν κόσμο τῆς μητέρας μου.
 Μέ δυνατή φωνή τραγούδησα ἕνα θεῖο ὕμνο γιά τό
 πῶς κάποτε φιλονίκησαν γιά τά φτεροπόδαρα ἄτια

1285-1289

ὁ Ζεὺς, πού ρίχνει ἀπό τόν οὐρανό βροντές, μέ τό θαλάσσιο
 Ἐννοσίγαιο. Καί πῶς ὁ Κυανοχαίτης (σ.σ. Ποσειδώνας), χολωμένος μέ
 τόν πατέρα Δία, κτύπησε τή Δυκαονία, τό στήριγμα τῆς γῆς, μέ τήν
 τριάινα, καί τή διασκόρπισε βίαια στόν ἀπέραντο πόντο,
 μεταμορφώνοντάς την σέ θαλασσινά νησιά. Αὐτά τά ὀνόμασαν

1290-1294

Σαρδηνία, Εὐβοία καί ἀνεμόδαρτη Κύπρος.
 Καθώς ἔπαιζα τή φόρμιγγα, οἱ Σειρήνες ἀπό τό χιονισμένο σκόπελο
 θαμπώθηκαν κι ἔπαψαν τό δικό τους τραγούδι.
 Ἡ μία πέταξε ἀπό τά χέρια τούς λωτούς κι ἄλλη τή λύρα κι
 ἀναστέναξαν βαριά, διότι εἶχε φθάσει ἡ θλιβερή

1295-1299

ῥοα τοῦ μοιραίου θανάτου. Ἀπό τήν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ, σάν δίσκοι
 ἔπεσαν στό βυθό τῆς ταραγμένης θάλασσας, ἐνῶ τά σώματά τους μέ
 τό ὑπερήφανο παράστημα μεταβλήθηκαν σέ βράχια. Ἐπειτα, ἀφοῦ κι
 ἀπ' τό κακό αὐτό γλίτωσε ἡ Ἀργώ, τρέχοντας διέπλευσε τόν κυματώδη
 πόντο καί τόν κόλπο

1300-1304

λαιψηροῖς πλήθουσα κατά προτόνων ἀνέμοισιν,
 ἔρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον
 ἴδριες εἰρεσίης (~~καί~~) τ' ἀλιπλάγκτοιο πορείης
 Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδοσύνησι θέμιστας **(X.B)**
 Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιοτάτος βασιλήων.

1305-1309

Πείσματά δ' ἀψάμενοι πορσύνομεν ἱερά θέσθαι
 Ζηνί πανομφαίῳ (~~καί~~) ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι. **(X.B)**
 Ἐνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίησιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
 νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρός λόχος Αἰήταο,
 ὀλχων, Ἐρραύνων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε

1310-1314

διζόμενοι Μινύας, ὄφρ' ἄν Μήδειαν ἄγοιντο
 ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειέ δ' ἀμοιβάς **(X.B)**
 σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ἀδελφειοῦ κταμένοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχῶ ἄσσον ἴκοντο, **(X.B)**
 αἰψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον, **(X.B)**

1315-1319

τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνα, δέος δ' ὄχραινε παρειάς,
 μή (~~θεῖ~~) ἑλών ἀέκουσαν ἐόν πέμψειε δόμονδε
 Φαίηκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.
 Ἀλλ' οὐδ' οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν,
 πρὶν δὴ οἱ Πελῖαιο δόμοις ἐπὶ λυγρόν ὄλεθρον,

1300-1304

καί μέ πανιά φουσκωμένα ἀπ' τούς σφοδρούς ἀνέμους,
ἔφθασε στήν ἱερή Κέρκυρα, στήν ὁποία κατοικοῦν οἱ
Φαίακες, ἔμπειροι στά κουπιά καί στή θαλασσοδαρμένη πορεία.
Σ' αὐτούς μέ σοφία νομοθετοῦσε ὁ Ἀλκίνοος, ὁ δικαιότερος τῶν
βασιλιάδων.

1305-1309

Ἐκεῖ τά παλαμάρια δέσαμε καί ἐτοιμάζαμε θυσία στό χρησιμοδότη Δία
καί στόν ἐπάκτιο Ἀπόλλωνα.
Ὅμως ἐδῶ ἐρχόταν κι ὁ δυνατός στρατός τοῦ Αἰήτη, κωπηλατῶντας
γρήγορα μέ ἀναρίθμητα πλοῖα, γεμάτα μέ
Κόλχους, Ἑρραούς, Σόλυμους καί Χαρανδαίους,

1310-1314

ἀναζητῶντας τούς Μινύες γιά νά πάρουν πίσω τή Μήδεια καί νά τήν
πάνε στόν πατέρα τῆς μπροστά, τόν Αἰήτη, ὅπου ἐκεῖ θά πλήρωνε γιά
τό κακό πού ἔκανε στό σκοτωμένο ἀδελφό της. Ὅταν ἔφθασαν στό
μυχό τοῦ κοίλου λιμανιοῦ, (οἱ Κόλχες) ἔστειλαν ἀμέσως κήρυκες στό
παλάτι τοῦ Ἀλκίνοου.

1315-1319

Τά γόνατά της (σ.σ. Μήδειας) λύθηκαν κι ὁ φόβος τῆς κιτρίνισε τά
μάγουλα, ἐπειδή φοβόταν μήπως ὁ βασιλιάς
τῶν Φαίακων τήν πιάσει καί τή στείλει παρὰ τή θέλησή της στήν
πατρίδα, καί γίνουν ἐκεῖ τά μοιραία ἔργα. Μά δέν συγκατένευε σ' αὐτά
ἢ ἐκτελέστρια μοίρα, πρὶν ὁ Ἰάσων φέρει ὄλεθρο φοβερό στόν οἶκο τοῦ
Πελία

1320-1324

αὐτῶ τε κρείοντι φέροι κακόν οἶτον Ἰήσων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηγέος ἔκλυον αὐδήν
 Ἀρήτη ροδόπηχυσ, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδῆς,
 Ἀλκίνοος μὲν ῥ' ὦκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι
 κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
 ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ**

1325-1329

αὐτίκα οὖν παραδοῦναί την ἐς λόχον δέ ὄλχων
αὐτίκα | οὖν παραιδουναί | την ἐς λόχον δέ | Κόλχων
 - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - υ | - -
 (1) (2) (3) (4) (5) (6)
 Δάκτυλος | Δάκτυλος | Σπονδειός | Δάκτυλος | Τροχαίος | Σπονδειός

πατρί θ' ἐῷ τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων,
 Ἀρήτη δ' ὠκτειρεν ἀγακλειτὴ βασιλεία,
 μείλιχα παρφαμένη δέ τόν ὄν πόσιν, ὦδ' ἀγόρευεν·
 «Ὀὐ μὲν (ἔῃ) φίλον ἐστίν ἀπὸ σφ' ὤσασθαι ὀμεύνου, **(X.B)**

1330-1334

λέκτρων τε στορέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσόν ἔρωτος
 θυμαίνει μάλα γάρ σφί Διωναίη Αφροδίτη,
 ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν, ὅτις τάδε μήσεται ἔργα. **(X.B)**
 Ἀλλ' εἰ μὲν κούρη πέλεται **δε τ' (καί)** ἄχραντος ἰκάνει, **(X.B)**
 οἰχέσθω πατρός τε δόμον καί (ἐς) ἦθεα ὄλχων·

1320-1324

κι ακόμη στό βασιλιά τόν ἴδιο μεγαλύτερο κακό. Ἀλλά ἀφοῦ ὁ σκληρός βασιλιάς, ὁ θεϊκός Ἀλκίνοος, ἀνακοίνωσε τήν ἐντολή του στήν ροδόπυχην (ὄμορφη) Ἀρήτη, ἀμέσως πρόσταξε τούς κήρυκες (σ.σ. δηλαδή τούς αὐλικούς του) νά πάρουν τή διαφιλονικούμενη κόρη ἀπό τό ὄχυρωμένο πλοῖο,

1325-1329

καί νά τήν παραδώσουν λοιπόν ἀμέσως στό στρατό τῶν Κόλχων

γιά νά δικασθεῖ ἀπ' τόν πατέρα της γιά τά ἀνόσια ἔργα πού διετέλεσε. Μά ἡ Ἀρήτη, ἡ Ἰακουστή βασίλισσα, τήν λυπήθηκε καί μέ μελιχία λόγια μίλησε στό σύζυγό της:
«Δέν μοῦ φαίνεται καλό νά τήν πάρουμε ἀπ' τόν ἄνδρα της

1330-1334

καί νά τή στερήσουμε ἀπό τό συζυγικό κρεβάτι σβήνοντας τή φλόγα τοῦ ἔρωτα, διότι θυμώνει ἡ Διωναία Ἀφροδίτη ἐνάντια σέ ἄνδρες ἢ γυναῖκες πού μηχανεύονται νά κάνουν τέτοια ἔργα. Ἀλλά ἂν ἀμόλυνη ἔρχεται καί καταφεύγει ἐδῶ σάν κόρη (σ.σ. σάν παρθένα), ἄς σταλεῖ στό σπίτι τοῦ πατέρα της καί στό λαό τῶν Κόλχων.

1335-1339

εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις δάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
 παρθενίην ἤσχυνεν, ἕος πόσις αὖ μιν ἀγέσθω.»
 ῥ' ἔφατ' Ἀλκινόω δέ περι φρένας ἤλυθε μῦθος·
 καί ῥ' οὕτω τάδε πάντα **τελευτῆσαι** (**τελευτήσεσθαι**) ἔμελλεν.
 Ἄλλ' οὐ οἱ βουλή Μινύας λάθεν· αἴψα γάρ Ἴηρη

1340-1344

δμῳ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καί κατένευσεν,
 νηός ἐπί προθοροῦσα, τὰ οἱ μήτιον ἄνακτες.
 Δῆ τότε Μηδείη θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
 πρύμνη ἐπ' ἀκροτάτη, περί δ' ἔστορέσαντο χαμεύνας,
 ἀμφ' εὐνῆ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.

1345-1349

Ἀντάρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
 τεύχεά τε, κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
 καί τότε παρθενίης νοσφίζετο κούριον ἄνθος
 αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινῆτοις ὕμεναιόις.
 Ἀντάρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἴκοντο

1350-1354

ὄλχοι καί Μινύαι, (~~καί~~) **τ'** ἐμυθήσαντο ἕκαστα,
 ἔκ δ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἀγέσθαι
 Ἀλκινόου, τοί τ' ὤκα λύνοντ' ἐκ πείσματα νήσου
 δῆ τόθ' ὑπ' εἰρεσίησι θέεν πολυηγόρος Ἀργώ,
 Ἀμβρακίου κόλποιο διαπρήσσοισα κέλευθα

1335-1339

ἄν ὅμως σάν νύφη καί σύζυγος στό κρεβάτι πλάγιασε χάνοντας τήν παρθενία της, ἄς ἀποδοθεῖ στόν ἄνδρα της». Ἐτσι μίλησε ἡ Ἀρήτη καί ἄγγιξε τήν καρδιά τοῦ Ἀλκίνοου κι ἔτσι βέβαια ἐπρόκειτο ὅλα νά τελειώσουν. Διότι ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν ἔμεινε κρυφή ἀπ' τοὺς Μινύες. Ἡ Ἥρα ἀμέσως,

1340-1344

παίρνοντας σῶμα ὑπηρέτριας, πῆγε, καί πηδῶντας στό πλοῖο, τοὺς τὰ διηγήθηκε, ἐγκρίνοντας ὅσα σκέφτονταν οἱ βασιλεῖς (σ.σ. δηλαδή ἡ Ἥρα συμφωνοῦσε με τὴν πρόταση τῶν βασιλέων). Τότε στήν ἄκρη τῆς πρῦμνης ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴ Μήδεια συζυγικό κρεβάτι. Ἐφτιαξαν δηλαδή χαμηλό στρῶμα καί πάνω ἄπλωσαν χρυσή φλοκάτη,

1345-1349

ἐνῶ γύρω δέρματα βοδιῶν κρέμασαν πάνω σέ δόρατα, καθὼς καί σκευή, γιὰ νά κρύψουν τό σεβαστό ἔργο τοῦ γάμου. Ἐτσι ἡ Μήδεια, ἡ κακότυχη στό γάμο (σ.σ. φυσικά ἡ Μήδεια δέν εἶχε ποτέ παντρευτεῖ καί χωρίσει, ὅπως ἀφήνεται λανθασμένα νά ἐννοηθεῖ στή μετάφραση. **Κακότυχη στό γάμο** σημαίνει ἀπλά ὅτι δέν εἶχε ἀκόμη παντρευτεῖ, ὅτι δέν εἶχε γνωρίσει τόν ἔρωτα τῆς ζωῆς της. Ἐξάλλου ἦταν 20χρονο κορίτσι, πανέμορφο ὅπως ἀναφέρει ὁ Ὀρφείας καί ὄχι μεγάλη γυναίκα μέ ἀποτυχημένους γάμους) ἀποχωρίστηκε ἐκεῖ τό κοριτσίστικο ἄνθος τῆς παρθενίας μέ θλιμμένα νυφικά τραγούδια. Ἐπειτα, παρουσιαζόμενοι μπροστά στόν ἄριστο βασιλέα

1350-1354

Μινύες καί Κόλχοι, εἶπαν τὰ δικά τους κι ἀφοῦ ἔλαχε στόν Αἰσονίδη νά πάρει ἀπ' τόν Ἀλκίνοο τὴ Μήδεια ὡς σύζυγο (σ.σ. κατὰ κάποιον τρόπο ὁ βασιλιάς ἐπικύρωσε τόν γάμο αὐτό), γρήγορα ἔλυσαν τὰ καραβόσχοινα ἀπὸ τὴ νῆσο. Κι ἡ πολύλαλη Ἀργώ ἔτρεχε μέ δυνατὰ κουπιά, διαπλέοντας τὰ νερά τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου

1355-1359

Ἐνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενές, (ἐξ) ἀγορεύσω,
 ὄσσα πάθον Μινύησιν ὁμοῦ ποτί Σύρτιν ἀήταις
 ἢ πῶς τ' ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτοιο πορείης·
 ὄσσα τ' ἄρ' ἐν ῥήτη πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
 χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι ὄφρ' κίχοιμεν,

1360-1364

ὅς ρα οἱ οὐκ εἶα λιμένων ἔντοσθεν ἰκέσθαι. **(X.B)**
 Ἦδ' ὡς θεινόμενοι βαρυνηχεῖ κύματι πόντου,
 ῥίμφα τε κυανέησι βαρυνόμενοι νεφέλησιν,
 ἠλόπομεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν ἔχουσθαι
 νῆα θοήν. Παιάν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθι ναίων,

1365-1369

Δῆλον ἀπό κραναήν (~~Δῆλον ἀπό κραναῆς~~) ἦκεν βέλος, ἔκ δ' ἀνέφηνεν
 Μεσσατίων Σποράδων. Ἀνάφην δέ ἐ πάντες ὀπίσσω
 νῆσον κικλήσκουσι περικτίονές δ' ἄνθρωποι. **(X.B)**
 Ἀλλ' οὐ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερές ἔξαλον ἔρξαι
 Αἰσονίδην, περὶ γάρ ρα λύθρον φέρεν ἄλλτό δ' ὀπίσσω **(X.B)**

1370-1374

Μοίρ' ὀλοή· κότεεν γάρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
 Ἀλλ' ὄθ' ὑπ' εἰρεσίη Μαλεήτιδας ἰκόμεθ' ἄκρας,
 ἴρκης ἐννεσίησιν ἀπορρίψεσθαι ἔμελλον **(X.B)**
 ἀράς Αἰήτου καὶ νηλιτόποιον Ἐριννύν **(X.B)**
 δῆ τότε' ἐγὼ Μινύησιν ὄφαρ' ἰερά λύτρα καθαρμῶν

1355-1359

Μά διότι τώρα, θεογέννητε Μουσαΐε, νά σοῦ περιγράψω
 ὅσα μέ τούς Μινύες πάθαμε στή Σύρτι ἀπ' τούς ἀνέμους
 καί πῶς σωθήκαμε ἀπό τή θαλασσόδαρτη πορεία,
 ὅσα βάσανα ὑπομείναμε στήν Κρήτη παραμονεύοντας
 τόν χάλκινο τριγίγαντα γιά νά πλησιάσουμε ἐκεῖ,

1360-1364

διότι αὐτός βέβαια δέν μᾶς ἄφηγε νά μποῦμε στό λιμάνι καί πῶς
 κτυπημένοι ἀπό τά βουερά κύματα τοῦ πόντου καί κάτω ἀπό τή
 μαυρίλα τῶν βαριῶν σύννεφων πού γρήγορα κινοῦνταν, ἐλπίζαμε τό
 ταχύ πλοῖο νά φθάσει στούς Μελαντίους σκοπέλους. Τότε ὁ Παιάν ὁ
 μακροβόλος (σ.σ. ὁ Ἀπόλλωνας), ὄντας ἐκεῖ κοντά,

1365-1369

ἀπό τή βραχώδη Δῆλο ἔριξε βέλος κι ἀπό αὐτό (σ.σ. το βέλος), στις
 Μεσσαίτιες Σποράδες, ἀναφάνηκε νησί. Καί γι' αὐτό ὄλοι οἱ ἄνθρωποι,
 πού κατοικοῦν τριγύρω ἀπ' αὐτήν, τήν ἀποκαλοῦν Ἀνάφη (σ.σ. ο
 Ορφέας ἀναφέρει το μῦθο γιά τή δημιουργία τῆς Ἀνάφης). Ὅμως δέν
 ἦταν θεμιτό ὁ Αἰσονίδης νά βγεῖ γιά τά καλά ἀπό τή θάλασσα, ἀφοῦ
 ἔφερε ἀκόμη τό μίasma τοῦ αἵματος.

1370-1374

Ἔτσι ἀναστράφηκε ἡ ὀλέθρια Μοῖρα, διότι ἦταν πολύ ὀργισμένος μ'
 αὐτόν (σ.σ. τόν Ιάσονα) ὁ Ὑπερίων. Ἀλλά ὅταν κωπηλατῶντας
 φθάσαμε στά ἀκρωτήρια τῆς Μαλεήτιδος ἀκτῆς, ἦταν πεπρωμένο,
 σύμφωνα μέ τίς συμβουλές τῆς Κίρκης, νά ξεορκίσω τίς κατάρες τοῦ
 Αἰήτη μέ καθαρτήριες τελετές καί νά διώξω τήν ἄσπλαχνη Ἐρινύ. Ἔτσι
 ἐγώ ἔκανα ἱερούς καθαρμούς γιά ἐξιλέωση τῶν Μινύων.

1375-1379

ῥῆξας (~~ῥέξασ~~), (~~καί~~) **τ'** ἐλισάμην Γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι γλυκερούς τε τοκῆας.
 αἰ ῥ' οἱ μὲν πλώοντες εὐκτιμένην ἐπ' Ἴωλκόν
 θῦνον· ἐγὼ δ' ἰκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
 ὄφρα κεν ἔντομα **ῥῆξας** (~~ῥέξω~~) ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,

1380-1384

(~~οἱ~~) νερτερίων **δέ** βερέθρων κληῖδας ἔχουσιν.
 Ἐνθεν δ' ὄρμηθεις ἐσύθην χιονώδεα Θρήκην,
 Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
 γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

1375-1379

Κάλεσα τόν Έννοσίγαιο, κύριο τῆς γῆς,
καί τόν ἰκέτευσα νά τούς χαρίσει γρήγορο ταξίδι ἐπιστροφῆς στήν
πατρίδα καί στούς προσφιλεῖς γονεῖς τους. Κι αὐτοί βέβαια πλέοντας
ἔτρεχαν πρός τήν καλοκτισμένη Ἰωλκό, ἐνῶ ἐγώ ἔφθασα στό
ἀνεμόδαρτο Ταίναρο γιά νά κάνω θυσίες στούς ἔνδοξους βασιλεῖς,

1380-1384

πού κρατοῦν τά κλειδιά τῶν ὑποχθόνιων βαράθρων. Ἀπό κεῖ
ὀρμώμενος ξεκίνησα γιά τή χιονοσκεπή Θράκη, ὅπου εἶναι ἡ χώρα τῶν
Λειβήθρων, ἡ δική μου πατρική γῆ. Καί φθάνοντας, εἰσῆλθα στό
περίφημο ἄντρο (σπήλαιο), ὅπου μέ γέννησε ἡ μητέρα μου στό κρεβάτι
τοῦ μεγαλόψυχου Οἰάγρου.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

Α.ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

Ο Όρφέας περιγράφει περιοχές τῆς γῆς πού ἀκόμη καί σήμερα ἀναγνωρίζονται πολύ εὐκόλα. Ἐτσι κάποιος ἂν κάνει τό ταξίδι τοῦ Όρφέα, πολύ εὐκόλα θά ἀναγνωρίσει τίς περιοχές αὐτές μέ τά σημερινά τους ὀνόματα, ἀφοῦ ὑπάρχει γεωγραφική συνέχεια.

Τό ἐκπληκτικό εἶναι ὅτι πανάρχαια Όρφικά ὀνόματα, ἔχουν διατηρηθεῖ μέχρι σήμερα ἀναλλοίωτα, γιά τουλάχιστον 4000 χρόνια. Παραθέτω τίς ὀνομασίες καί τους στίχους τῶν Ἀργοναυτικῶν (ἀρχαῖο κείμενο) στους ὁποίους περιέχονται κατὰ αὐξουσα σειρά τῶν στίχων στους ὁποίους ἐμπεριέχονται:

Ἡ Πυθών, ἡ ἀρχαία ὀνομασία τῶν Δελφῶν, ἐξ οὐ καί Πυθία (στίχος 1).

Ο Παρνασσός, τό ἱερό βουνό τοῦ Ἀπόλλωνα (στίχος 2).

Ἡ Λήμνος, ἡ Σαμοθράκη καί ἡ Κύπρος (στίχοι 29-30). Τά τρία ἱερά νησιά.

Ἡ Μέμφις (στίχος 44). Ἡ ἀρχαία πόλη τῆς Αἰγύπτου, κοντά στό σημερινό Κάιρο.

Ἡ Ἄπις, ἡ περιοχή στό Δέλτα τοῦ Νείλου (στίχος 45).

Τά Λεῖβηθρα τῆς Πιερίας, ὁ τόπος καταγωγῆς τοῦ Όρφέα (στίχος 50).

Ἡ Θεσσαλία μέ τά πολλά ἄτια (στίχοι 59-60).

Ἡ Θράκη ἐπίσης μέ τά πολλά ἄτια (στίχος 71).

Ἡ Βιστωνία στή Θράκη (στίχος 78). Ἡ περιοχή γύρω ἀπό τήν ὀμώνυμη λίμνη.

Ὁ ποταμός Στρυμόνας (στίχος 80). Τό μεγάλο ποτάμι τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας.

Τά φαράγγια τῆς Ροδόπης (στίχος 80).

Ὁ Εὐξείνιος Πόντος (στίχος 85). Ὁ Όρφέας τόν ἀποκαλεῖ Ἀξένοιο, δηλαδή ἀφιλόξενο. Ἄρα «Εὐξείνιος Πόντος» εἶναι μεταγενέστερη ὀνομασία καί εἶναι εὐφημισμός, δηλαδή σχῆμα λόγου. Μάλιστα στόν στίχο 100 τόν ἀναφέρει καί σάν «οἶνοπα πόντον» δηλαδή «Μαύρη Θάλασσα». Συνεπῶς ἡ σημερινή κοινή ὀνομασία τοῦ Εὐξείνου Πόντου σάν Μαύρη Θάλασσα εἶναι τουλάχιστον 4000 ἐτῶν.

Ὁ Φάσις ποταμός (στίχος 85), αὐτός πού διέσχιζε τήν Κολχίδα καί πού σήμερα εἶναι ὁ ποταμός Ριόνι τῆς Γεωργίας.

Ἡ Αἴγυπτος καί ἡ Λιβύη (στίχοι 104-105). Οἱ δύο χῶρες τῆς βόρειας Ἀφρικῆς.

Οἱ Ἀκτές τῶν Παγασῶν (στίχος 113). Οἱ ἀκτές τῆς σπουδαίας ἀρχαίας πόλης, σύγχρονης τῆς Ἰωλκοῦ, πού βρισκόταν χτισμένη λίγο νότια του σημερινοῦ Βόλου.

Ὁ Ἄναυρος ποταμός (στίχος 116), στή ἀνατολική ἔξοδο τῆς σημερινῆς πόλης τοῦ Βόλου. Σήμερα εἶναι ξεροπόταμος. Ἐδῶ ἦταν τό ναυπηγεῖο ὅπου κατασκευάστηκε ἡ Ἀργώ.

Οἱ Θεσπιές καί ὁ Περμησσός ποταμός (στίχοι 123-124). Ἡ ἀρχαία πόλη τῆς Βοιωτίας καί τό ποτάμι πού τήν διέσχισε.

Οἱ Σιφαεῖς, οἱ γείτονες τῶν Θεσπιέων πού τοὺς χώριζε ὁ Περμησσός (στίχοι 125).

Ἡ Αἴγινα (στίχος 131). Τό νησί τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ἡ Κυλλήνη (στίχος 137). Ἡ περιοχή στήν Ἠλεία.

Ἡ νῆσος Εὐβοία (στίχος 143).

Ἡ Γυρτώνη (στίχος 146) παραλιακή πόλη, ὅπως τήν ἀναφέρει ὁ Ὀρφείας (ἀλισταφές ἄστνυ), πιθανότατα στή παραλία κοντά στόν Πηνειό ποταμό, ἀλλά πού ἀκόμη καί σήμερα παραμένει ἀρχαιολογικά ἀπροσδιόριστη.

Ἡ Τανάγρα (στίχος 148). Ἡ σημερινή πόλη τῆς Βοιωτίας ἔχει διατηρήσει τό ἀρχαῖο τῆς ὄνομα.

Ἡ Τεγέα (στίχος 153). Ἡ σημερινή πόλη τῆς Λακωνίας ἔχει καί αὐτή διατηρήσει τό ἀρχαῖο τῆς ὄνομα.

Ἡ Μίλητος τήν ὁποία διασχίζει ὁ ποταμός **Μαίανδρος** (στίχοι 154-155). Ἡ ἀρχαία ἑλληνική πόλη τῆς Ἰωνίας ὑπῆρχε ἐκεῖ ἀπό τό 1900 π.Χ. ἐνῶ καί ὁ περίφημος Μαίανδρος ποταμός ἦταν κι αὐτός γνωστός μέ τό ὄνομα αὐτό.

Παλλήνη (στίχος 158). Ἡ ἀρχαία ὀνομασία τοῦ πρώτου ποδιοῦ τῆς Χαλκιδικῆς (ἡ σημερινή Κασσάνδρα).

Λίπαξος (στίχος 158). Ἀρχαία πόλη κοντά στά σημερινά Μουδανιά

Ἡ Καλυδῶνα (στίχος 159). Ἡ περίφημη πόλη τῆς Αἰτωλίας.

Ἡ Ἀτρακηΐδα λίμνη (στίχος 163). Ἡ λίμνη Τριχωνίδα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας.

Ὅμως ἀναλύοντας μετρικά τόν στίχο, ὁ 5^{ος} πούς Ἰτρακηΐδα εἶναι τετρασύλλαβος, ὅπως φαίνεται καί κατωτέρω.

Ἡ Ὁμόλη (στίχος 464). Ἡ παραλιακή πόλη κοντά στίς ἐκβολές τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ὀλυμπος (στίχος 466). Τό μεγάλο βουνό, ἡ κατοικία τῶν θεῶν.

Ὁ Ἄθως (στίχος 467). Ἀρχαία πόλη στό ἀνατολικό ὁμώνυμο πόδι τῆς Χαλκιδικῆς.

Σιντιακές ἀκτές (στίχος 473). Οἱ ἀκτές τῆς ἀρχαίας Λήμνου.

Ὁ Ἑλλησπόντος (στίχος 487). Τά σημερινά Δαρδανέλια.

Τά στενά της Ἀβύδου (στίχος 487). Τό στενότερο σημεῖο τοῦ Ἑλλησπόντου ὅπου ἦταν χτισμένη ἡ ὁμώνυμη πόλη.

Ἡ Ἰδη, ἡ Πιτύα καί ἡ Δαρδανία (στίχοι 488). Οἱ περιοχές δεξιά ὅπως εἰσέρχεται κάποιος στά Δαρδανέλια.

Ἡ Περκώτη (στίχος 489). Ἀρχαία πόλη τήν ὁποία ὁ Ὀρφέας ἀναφέρει χτισμένη στίς ὄχθες τοῦ Αἴσηπου ποταμοῦ.

Ὁ Αἴσηπος ποταμός (στίχος 489). Ἔχει διατηρήσει τό ἀρχαῖο του ὄνομα. Ὁ σημερινός ποταμός Γκιονέν τῆς Τουρκίας.

Ἡ Ἀρτακία κρήνη (στίχος 496). Βρισκόταν στήν Ἀρκτόνησο τήν σημερινή χερσόνησο Καπίνταγ τῶν Τούρκων καί φυσικά ἀπό αὐτήν πῆρε τό ὄνομά της ἡ ἀρχαία πόλη Ἀρτάκη.

Ἡ Κίζυκος (στίχος 503). Πόλη στόν Ἰσθμό τῆς Ἀρκτονήσου πού χτίστηκε πρὸς τιμήν τοῦ νεκροῦ βασιλιᾶ Κίζυκου.

Ὁ Ρύνδαξ ποταμός (στίχος 635). Ὁ σημερινός ποταμός Κοτσασού πού διασχίζει τήν πόλη Καρατσάμπεϊ.

Οἱ Κυανέες πέτρες (στίχος 712). Τά σημερινά στενά τοῦ Βοσπόρου.

Ὁ Ρήβαιος ποταμός (στίχος 716). Ὁ Ρήβαιος ποταμός εἶναι τό πρῶτο ἀπό τά τρία στή σειρά ποτάμια, πού συναντάει κανεῖς ὅταν βγαίνει ἀπό τό Βόσπορο καί κατευθύνεται ἀνατολικά. Τό ποτάμι αὐτό διασχίζει σήμερα στήν πόλη Καντίρα τῆς Τουρκίας.

Ἡ Μέλαινα ἀκτή (στίχος 716). Ἡ περιοχή πρὶν τόν Ρήβαιο ποταμό.

Ἡ νῆσος Θυνηῖς (στίχος 717). Τό μικρό νησάκι ἀπέναντι ἀπό τή σημερινή πόλη Κεφκέν τῆς Τουρκίας.

Ὁ ποταμός Τέμβριος (στίχος 718). Ὁ Τέμβριος ποταμός εἶναι ὁ ποταμός πού διαρρέει τήν πόλη Καυνάρτσα (Kaynarca) τῆς σημερινῆς Τουρκίας.

Ὁ ποταμός Σαγγάριος (στίχος 719). Ἀκόμη καί σήμερα διατηρεῖ τό ὄνομα αὐτό καί στά Τούρκικα λέγεται Σακάρ.

Ὁ ποταμός Λύκος (στίχος 721). Ὁ σημερινός ποταμός Γιενίτσε Ἰσμαγί τῶν Τούρκων.

Ὁ ποταμός Παρθένιος ἢ Καλλίχορος (στίχος 733). Ὁ σημερινός ποταμός Γκεκίρμακ τῶν Τούρκων. Στίς ὄχθες τοῦ ὑπῆρχε ἡ ἀρχαία Ἄμαστρις, ἐρείπια τῆς ὁποίας σώζονται καί σήμερα.

Ἡ Παφλαγονία (στίχος 737). Ἡ σημερινή ἐπαρχία Κασταμονή τῆς Τουρκίας.

Τό Ἄκρωτήριο τῆς Καραμβίας (στίχος 738). Τό σημερινό ἀκρωτήριο πού στά Τουρκικά λέγεται Κερεμπέ πού διατηρεῖ ἀναλλοίωτη τήν ἑλληνική του ρίζα. Ἦταν τό ἀκρωτήριο πού σηματοδοτοῦσε τήν μικρότερη ἀπόσταση (225 χλμ.) τῶν νότιων παραλίων τοῦ Εὐξεινοῦ Πόντου ἀπό τήν ἀπέναντι Ταυρική χερσόνησο (τή σημερινή χερσόνησο τῆς Κριμαίας).

Ὁ ποταμός Ἄλυσ (στίχος 739). Ὁ ποταμός διατηρεῖ καί σήμερα τό ἀρχαῖο του ὄνομα. Οἱ Τούρκοι τόν λένε καί Κιζίλιρμακ, δηλαδή κόκκινο ποταμό.

Ὁ ποταμός Θερμῶδων (στίχος 739). Ὁ ποταμός διατηρεῖ καί σήμερα τό ἀρχαῖο του ὄνομα. Οἱ Τούρκοι τόν λένε Τερμέ, δηλαδή ἔχουν διατηρήσει τήν ἀρχαία Ἑλληνική του ρίζα.

Ἡ Θεμίσκυρα (στίχος 742). Ἡ πόλη ἔχει διατηρήσει τό ἀρχαῖο της ὄνομα (Themiskyra) καί βρίσκεται στίς ὄχθες τοῦ Θερμῶδοντα. Σύμφωνα μέ τόν Ὅρφεα ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἀμαζόνων.

Ὁ ποταμός Ἀράξης (στίχος 752). Ὁ σημερινός ποταμός Ἀράς.

Ἡ Σινώπη (στίχος 758). Ἡ σύγχρονη πόλη εἶναι χτισμένη δίπλα στήν ἀρχαία πόλη καί λέγεται Sinop στά τουρκικά.

Τά Χαρανδαία φαράγγια (στίχος 1051). Τά φαράγγια τοῦ Καυκάσου.

Τό ὄρος Καύκασος (στίχος 1051). Τό μεγάλο βουνό στά σύνορα Γεωργίας-Ρωσίας.

Ὁ ποταμός Σαρράγης (στίχος 1055). Ὁ σημερινός Κουμπάν της Ρωσίας.

Ὁ ποταμός Ψάθις (στίχος 1055). Ὁ σημερινός ποταμός της Ρωσίας πού χύνεται στήν Ἀζοφική θάλασσα .

Ἡ Μαιώτις λίμνη (στίχος 1068). Ἡ Ἀζοφική θάλασσα.

Ἡ Ὑπερβορεία (στίχος 1086). Ἡ σημερινή βόρεια Οὐκρανία. Ἡ νότια περιοχή τῆς σημερινῆς Οὐκρανίας λεγόταν Βορεία καί ὁ ποταμός πού τίς διέσχισε Βορυσθένης (σ.σ. ὁ δυνατός ποταμός τοῦ Βορά).

Οἱ Ἄλλπεις (στίχος 1131). Τά γνωστά ὄρη τῆς Γερμανίας.

Το Ρίπαιον ὄρος: βουνό πού πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τούς ριπαίους ἀνέμους, δηλαδή αὐτούς πού πνέουν κατά ριπᾶς καί πολλές φορές μποροῦν νά ἀνασηκώσουν ἀπό τή γῆ καί ζῶα ἀλλά καί ἀνθρώπους.

Ἡ Φλέγρη καὶ Κάλπιος ἀνχένας. Τὰ βουνά τῆς Γερμανίας στὰ σύνορα μέ τή σημερινή Τσεχία.

Ὁ Ἀχέρων ποταμός (στίχος 1136). Ὁ σημερινός Ρήνος.

Ἡ Χθαμαλή Ἐρμιόνη (στίχος 1141). Ἡ σημερινή Ὀλλανδία.

Ἡ Ἱερνίς νῆσος (στίχος 1171). Ἡ Μεγάλη Βρετανία.

Ἡ νῆσος τῆς θεᾶς Δήμητρας (στίχος 1195). Ἡ Τενερίφη τῶν Καναρίων νήσων.

Ἡ νῆσος Αἰαία, ἡ νῆσος τῆς βασίλισσας Κίρκης (στίχος 1212). Ἡ σημερινή Φουρτεβεντούρα τῶν Καναρίων νήσων.

Ὁ Ταρτησσός ποταμός (στίχος 1248). Ὁ σημερινός Ταχαντάρτ τοῦ Μαρόκου.

Οἱ Στῆλες τοῦ Ἡρακλέους (στίχος 1249). Στὴν ἄκρη τῆς Ἀφρικῆς, ταυτίζεται μέ τό ἀκρωτήριο Κώτης τοῦ Πτολεμαίου, τό σημερινό Σπαρτέλ τοῦ Μαρόκου καί βρίσκεται τέσσερα χιλιόμετρα δυτικά τῆς Ταγγέρης.

Ἡ Σαρδηνία (στίχος 1254). Τό μεγάλο νησί τῆς Ἰταλίας.

Οἱ Λατίνων κόλποι (στίχος 1255). Ὁ κόλπος τῆς σημερινῆς Νάπολη τῆς Ἰταλίας.

Οἱ Αὐσονίες νῆσοι (στίχος 1255). Τά νησάκια Ἴσκια καί Κάπρι στό σημερινό κόλπο τῆς Νάπολη .

Οἱ Τυρρηνικές ἀκτές (στίχος 1255). Οἱ ἀκτές τῆς Ἰταλίας πού ἐκτείνονται βόρεια τῆς Νάπολη.

Ὁ Λιλύβαιος πορθμός (στίχος 1256). Ὁ σημερινός πορθμός τῆς Μεσσηνίας μεταξύ Σικελίας καί Ν. Ἰταλίας.

Ἡ Αἴτνα (στίχος 1258). Τό γνωστό ἠφαιστειο τῆς Σικελίας.

Ἡ Σικελία (στίχος 1257). Ὁ Ὀρφέας τὴν ἀποκαλεῖ Τριγωνικό νησί τοῦ Ἐγκέλαδου, λόγω ἐφ' ἑνός του τριγωνικοῦ τῆς σχήματος ἀφ' ἑτέρου λόγω τῆς παρουσίας τῆς Αἴτνας.

Ἡ Κέρκυρα (στίχος 1301). Τό νησί τῶν Φαιάκων.

Ὁ Ἀμβρακικός κόλπος (στίχος 1354). Ὁ κόλπος πού χωρίζει τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἠπειρο, φέρει καί σήμερα τό ἴδιο ὄνομα.

Ἡ Σύρτις (στίχος 1356). Τό ἀρχαίο λιμάνι τῆς Λιβύης.

Ἡ Κρήτη (στίχος 1358). Τό νησί τοῦ «χάλκινου τριγύγαντα» δηλαδή τοῦ χάλκινου καταπέλτη (σ.σ. ἀναφέρεται στη μυθολογία μέ τό ὄνομα Τάλως).

Οἱ Μελάντιοι σκόπελοι (στίχος 1363). Οἱ βραχονησίδες πού βρίσκονται πρὶν τὴν Ν. Ἀνάφη.

Ἡ Δῆλος (στίχος 1365). Τό ἱερό νησί τοῦ Ἀπόλλωνα.

Ἡ Ἀνάφη (στίχος 1367). Τό νησί πού «ἀναφάνηκε» στίς σημερινές Κυκλάδες, πού ὁ Ὀρφέας ὅμως τίς ἀποκαλεῖ Μεσσάτιες Σποράδες.

Ἡ Μαλεΐτιδα γῆ (στίχος 1371). Ἡ Λακωνική χερσόνησος μέ τό ἀκρωτήριο Μαλέας.

Τό Ταίναρο (στίχος 1378). Τό μεσαῖο πόδι τῆς Πελοποννήσου.

Β.ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

Θά ξεκινήσω λοιπόν την αναλυτική περιγραφή των θεών ή ημίθεών του Έλληνικού Πανθέου όπως αναφέρονται στα Άργοναυτικά του Όρφέα. Οί ιδιότητες πού τούς αποδίδονται και πού αναγράφονται παρακάτω, αναφέρονται αυτούσιες στο αρχαίο κείμενο. Γιά λόγους και μόνο έγκυκλοπαιδικούς, μέσα στην παρένθεση έχουν γραφτεί κάποια χαρακτηριστικά των θεών πού δέν αναφέρονται από τόν Όρφέα.

Οί Μοῦσες, οί προστάτιδες των έπιστημών και των τεχνών. Κόρες του Δία και της Μνημοσύνης, από την Πιερία. Έννέα τόν αριθμό. Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Έρατώ, Τερψιχόρη, Πολύμνια, Οὐρανία και Καλλιόπη, ή μητέρα του Όρφέα.

Ό Βάκχος, ό θεός Διόνυσος.

Ό Κρόνος, ό πατέρας των θεών και των ανθρώπων, γενναίος Τιτάνας.

Η Νύχτα , ή θεά του σκότους.

Η Βριμώ (ή ισχυρή χθόνια θεότητα).

Οί Γηγενείς (οί υιοί της Γαίας, της μητέρας θεών και ανθρώπων)

Ό Οὐρανός, σύζυγος της Γαίας.

Ό Δίας, ό βασιλιάς των θεών, ό γιός του Κρόνου.

Οί Λιτές, οί νύμφες, κόρες του Δία, πού κατοικοῦσαν στους πρόποδες του Όλύμπου, στο σημερινό Λιτόχωρο (Λιτό-χωρο).

Η Περσεφόνη, ή κόρη της θεᾶς Δήμητρας και του Δία, σύζυγος του Πλούτωνα.

Οί Κορύβαντες (οί πρώτοι άνθρωποι, παιδιά της Γαίας).

Η Δήμητρα, ή θεά της γονιμότητας πού διέμενε στις ιερές κοιλάδες της Έλευσίνας.

Οί Κάβειρες, οί γιοί του Ήφαιστου (κάτοικοι της Λήμνου).

Η Αφροδίτη, ή θεά της όμορφιάς την όποία αποκαλεῖ «Κυπρίς», «Άδωναία» και Κυθήρεια» δηλαδή από τή νήσο Κύπρο, σύζυγο του Άδωνη και από τά Κύθηρα.

Η Πραξιδίκη (ή κόρη του Ωγύγη).

Ό Όσιρις, ό θεός των Αιγυπτίων.

Η Ίσις, ή θεά των Αιγυπτίων.

Η Ήρα, ή σύζυγος του Δία.

Η Άθηνᾶ, ή κόρη του Δία , πού αναφέρεται και σαν Τριτογένεια ή Παλλάς.

Οί Μοίρες, οί κόρες τοῦ Δία καί τῆς Νύχτας. Ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις καί ἡ Ἄτροπος.

Ὁ Ὠκεανός, ὁ γιός τῆς Γαίας, ὁ γενάρχης τῶν ἀθανάτων θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Γλαύκη, ἡ μία ἀπό τίς πενήντα Νηρηίδες, κόρη τοῦ Νηρέα καί τῆς Δωρίδος.

Ἡ Ἀμφιτρίτη (ἡ σύζυγος τοῦ Ποσειδώνα).

Ὁ Πρωτέας, γιός τοῦ Ποσειδώνα, ὁ κλειδοκράτορας τῶν θαλασσῶν.

Ὁ Ὑπνος, πού προσφέρει γλυκιά ἀνάπαυση στούς κόπους. Ἀδελφός τῆς Λήθης καί τοῦ Θανάτου.

Ὁ Ὀνειρος, ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν μελλόντων καί μέγιστος χρησμοδός τῶν θνητῶν.

Ὁ Φόρκυνας (γιός τοῦ Ὠκεανοῦ).

Ὁ Τρίτων (ὁ γιός τοῦ Ποσειδώνα καί τῆς Ἀμφιτρίτης).

Οἱ Αὔρες, οἱ θεότητες τῶν πρωινῶν ἀνέμων.

Ἡ Δίκη, κόρη τοῦ Δία καί τῆς Θέμιδος, ἡ τιμωρός τῶν ἀδίκων καί ἡ προστάτιδα τῶν συνετῶν.

Οἱ Ἐρινύες, οἱ κόρες τοῦ Πλούτωνα καί τῆς Περσεφόνης. Ἡ Ἀλληκτώ, ἡ Τισιφώνη καί ἡ Μέγαιρα.

Οἱ Εὐμενίδες, οἱ κόρες τῆς Πορσεφόνης, τιμωροί τῶν ἀδίκων καί τῶν ἀσεβῶν θνητῶν.

Ὁ Φοῖβος, ὁ θεός Ἀπόλλων. Τόν ἀποκαλεῖ Τιτυοκτόνο, Λυκωρέα, Μεμφίτη, Παιάνα, Πύθιο, Τιτάνα, Γρύνειο, Σμινθέα, Πυθοκτόνο, Δελφικό Μάντη, Μουσαγέτη, Λοξία, Δῆλιο ἄνακτα, Βράγχιο καί Δινδυμέα.

Οἱ Γίγαντες (τά ὑπερμεγέθη παιδιὰ τῆς Γαίας).

Ὁ Ἑρμῆς. Ὁ ἀγγελιοφόρος τῶν οὐραניῶνων, ὁ κήρυκας, αὐτός πού ὀδηγεῖ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων στήν ὑποχθόνια γαία. Τον ἀποκαλεῖ καί Ἀργειφόντη.

Ἡ Γαία, ἡ μητέρα τῶν μακαρῶν θεῶν καί τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Τιτάνες (τά παιδιὰ τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γαίας).

Ἡ Τύχη, ἡ κόρη τοῦ Εὐβούλου καί προστάτιδα τῶν εὐχῶν.

Ἡ Ρέα, κόρη τοῦ Πρωτόγονου, μητέρα τοῦ Δία καί σύζυγος τοῦ Κρόνου.

Ἡ Ἥω, ἡ θεά τῆς ἡμέρας.

Ἡ Ἄρτεμις, ἡ ἀδελφή του Φοίβου Ἀπόλλωνα.

Ἡ Ἐκάτη, ἡ θεά πού συχνάζει στούς τάφους καί ὀργιάζει μέ τίς ψυχές τῶν νεκρῶν.

Ἡ Πανδώρα, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου τῆς ἔδωσαν ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ τίς ἱκανότητες, (παν+δώρα: αὐτή πού ἔχει ὅλα τὰ δῶρα).

Οἱ Ποινές, θεότητες συνδεδεμένες μέ τήν τιμωρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ποσειδώνας, ὁ θαλασσοκράτορας, πού κρατᾶ χαλκοτόρνευτη τρίαινα στό χέρι, ὁ δεύτερός τη τάξει στόν Ὀλυμπο μετά τόν Δία.

Ὁ Πλούτωνας, ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ ὑποχθόνιου κόσμου πού κατοικοῦσε στόν Ἄδη.

Ὁ Τάρταρος, δευτερεύουσα ὑποχθόνια θεότητα.

Ὁ Νηρέας, μέ τίς πενήντα θυγατέρες τοῦ τίς Νηρηίδες, θαλασσινός βασιλιάς τῶν κυμάτων καί προστάτης ἀπό τούς σεισμούς. Κόρη του ἡ Θέτις, ἡ μητέρα τοῦ Ἀχιλλέα καί σύζυγος τοῦ Πηλέα.

Ὁ Ἄρης, ὁ φοβερός ἀρματηλάτης, πάντοτε αἱματοβαμμένος ἀπό τούς σκοτωμούς πού ποθεῖ τή μάχη μέ Ξίφη καί δόρατα.

Ὁ Ἀσκληπιός, ὁ ἐχθρός τῶν νόσων, ὁ ἱατρός τῶν πάντων καί γιός τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνα.

Ἡ Τηθύς, ἡ κόρη τοῦ Ὠκεανοῦ, μητέρα τῶν σκοτεινῶν νεφῶν καί τῶν νυμφῶν κάθε πηγῆς.

Ὁ Ἄδωνις, ὁ πανέμορφος νέος πού ἄλλοτε μένει στό σκοτεινό Τάρταρο καί ἄλλοτε στόν Ὀλυμπο. Ὑπῆρξε ὁ μέγας ἔρωτας τῆς Ἀφροδίτης καί γεννήθηκε ἀπό τήν Περσεφόνη.

Ὁ Εὐβουλος (γηγενής, Ἐλευσίνιος ἥρωας).

Γ.ΒΟΤΑΝΑ

Στους στίχους 918-925 τῶν Ἀργοναυτικῶν ἀναφέρονται ἀρκετά βότανα καί φυτά. Παρατίθενται καί κάποιες ἀπό τίς ιδιότητές τους πού βρέθηκαν σέ σχετικές ἐγκυκλοπαιδεῖες μέ φυτά καί βότανα καί στό διαδίκτυο. Κάποια ὅμως δέν μπόρεσα νά τά προσδιορίσω καί ἔτσι ἀρκέστηκα στά ὀνόματα τούς ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέρονται στήν νεοελληνική τους ἀπόδοση μέ τά ὅποια φυσικά μεταφραστικά λάθη:

Ἀσφόδελος (ὁ ἀσφόδελος πού οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τόν εἶχαν σάν σύμβολο πένθους καί τόν ἔσπερναν στους τάφους τῶν προσφιλῶν νεκρῶν τους, διότι πίστευαν ὅτι οἱ νεκροί τρέφονταν μέ τίς ρίζες του).

Κλύμενος (ὁ κλύμενος).

Εὐώδης ἀδιάντος (ὁ εὐωδιαστός ἀδιάντος, φυτό πού χρησιμοποιεῖτο σάν ἐλιξίριο τοῦ ἀνώτερου ἀναπνευστικοῦ).

Θρύον (τό σπάρτο, μέ τά κίτρινου χρώματος ἄνθη του πού εἶναι ἀρωματικά καί σχηματίζουν βότρες).

Κύπειρον (ἡ κάππαρη, τό νόστιμο ὀρεκτικό).

Ἀριστερεώνας (ἡ ἱεροβοτάνη, τό κρινοειδές φυτό).

Ἄνεμώνη (ἡ ἀνεμόνα, τό ὄμορφο λουλούδι τῶν ἀγρῶν).

Ὅρμιον (τό ὄρμινο).

Εἰρύσιμον (τό ἀγριοκάρδαμο).

Κυκλαμῖς τ' ἰοειδής (τό ἰώδες κυκλάμινο, τό φυτό τῶν βράχων).

Στοιχάς (ἡ λεβάντα, τό ἐξαιρετικό ἀρωματικό φυτό).

Παιονία (ἡ παιονία, τό πανέμορφο πολύχρωμο διακοσμητικό φυτό).

Πολύκνημον τέ κάτερνες (τό πολύκνημο μέ τά πολλά κλαδιά, ἡ κοινή ρίγανη).

Μανδραγόρης (ὁ μανδραγόρας, τό γνωστό ἀρσενικοβότανο).

Πόλιον (τό λιβανόχορτο, τό φυτό μέ τήν εὐχάριστη μυρωδιά πεύκου).

Δίκταμον (τό δίκταμο, πού παράγει τό γνωστό ἀφέψημα).

Εὐόδμος κρόκος (ὁ ἀρωματικός κρόκος, τό περίφημο φυτό πού χρησιμοποιεῖται στήν μαγειρική καί λέγεται σαφράν).

Κάρδαμον (τό κάρδαμο, τό γνωστό δυναμωτικό).

Κῆμος (τό λεοντοπόδιο, γένος φυτῶν τῆς οἰκογένειας τῶν συνθέτων).

Σμίλαξ (ὁ σμίλακας, τό ποῶδες/ξύλωδες ἀναρριχώμενο φυτό μέ ταξιανθίες βότρου καί σφαιρικούς καρπούς κόκκινου χρώματος).

Χαμαίμηλον (τό χαμομήλι, τό μεγαλύτερο ἐλιξίριο τῆς φύσης).

Μήκων ή μελαίνα (ή μαύρη παπαρούνα).

Άλκεία (ή άλκεία, φυτό πού χρησιμοποιεΐτο σαν έλιξίριο τών στοματικών παθήσεων).

Πάνακες (οί πάνακες, ένα είδος άγριορίγανης).

Κάρπασον (τό κάρπασον, ένα είδος λιναριού).

Άκόνιτον (τό άκόνιτον, φυτό μέ τό όποιο δηλητηρίαζαν τά βέλη στην άρχαιότητα).

Όταν ό Όρφέας έφτιαχνε τά φίλτρα του καί έκανε θυσίες στους Θεούς για νά τούς βοηθήσουν νά κλέψουν τό χρυσόμαλλο δέρας, αναφέρει στους στίχους 964-965 καί κάποια άλλα πολύ σπάνια φυτά όπως :

Στρουθειον (τό σαπουνόχορτο, φυτό πού χρησιμοποιεΐτο σαν έλιξίριο τής χολής καί τών νεφρών).

Κνήκος (ή κνήκος, τό κωνοροειδές φυτό πού πολλές φορές για νά πήξει καλά τό τυρί, τό έβαζαν μέσα στό γάλα, σαν ένα είδος πιτιάς).

Σχιστή (ή σχιστή, τό άγιάγκαθο).

Ψυλλειον τ'άηδές (τό άπεχθές ψυλλόχορτο, φυτό τό όποιο χρησιμοποιούσαν σαν στυπτικό καί θεραπευτικό πληγών).

Άγχουσα τ'έρυθρήν (ή κόκκινη άγχουσα, φυτό ποώδες μέ φύλλα τριχωτά καί μέ άνθη πού μοιάζουν σαν χωνί).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Όρφικά Κείμενα τῶν ἐκδόσεων Πύρινος Κόσμος.

Όμηρικό Λεξικό τοῦ Κωνσταντίνου Παπαγεωργίου τῶν ἐκδόσεων Ἐντός

Όρφικά του Ἰωάννη Πασσᾶ.

«Γεωγραφική Ὑφήγησις» Κλαύδιου Πτολεμαίου, τοῦ Ἄθ. Ἀγγελόπουλου

Wikipedia–Όρφέως Ἀργοναυτικά, ἀρχαῖο κείμενο.

<http://www.hellasforever.gr/arxaiafilosofia.html>, μετάφραση Ὁρφέως Ἀργοναυτικά.

Ἐγκυκλοπαιδικό Λεξικό τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας τοῦ Δημήτρη Κρινέλου.

Τό βιβλίο τοῦ καθηγητῆ γεωπονίας Ν. Κανταρτζή.

